

WESTERN

I. Kolins

GRAD MRŽNJE I ZLOČINA

BROJ 190 • 9 DINARA

B
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

WESTERN

190

1990

I. Kolins

GRAD MRŽNJE I ZLOČINA

X-100

Urednici izdanja
PIROŠKA MATIĆ
JOVAN ČANADANOVIĆ
Recenzent
S. IVANOVIĆ
Lektor
J. STOJICEVIĆ

Izdaje i štampa Novinsko, izdavačko i štamparsko preduzeće u društvenoj svojini »Dnevnik« Novi Sad, Vojvodanskih brigada 7, telefon (021) 621-555 ● Žiro-račun 65700—603—6350 ● Direktor »Dnevnika«: **Dušan Tomić** ● Odgovorni urednik **Milorad Predojević** ● Grafički urednik: **Juliš Arvanitidis** ● Sekretar redakcije: **Zdenka Karabasil** ● Korektor: **Dragan Matović**

GRAD MRŽNJE I ZLOČINA

I

Podneвно sunce pretvorilo je gradić Blekvil u pravi kotao. Oblačići prašine, koji su se kovitlali duž Glavne ulice, pokrili su široke trotoare od dasaka tankim slojem ble-docrvenkaste prašine. Mali kauboj-ski grad bio je učmao i tih. Nekoliko konja bilo je privezano za zgradu ispred hotela, opuštenih glava od vrućine, a duž ulice baškarila su se po jedan ili dva meštana u hladu niskih kuća.

Kim Forsajt, stranac, koji je dojahao izdaleka, zaustavio je svoga vranca ispred mesnog hotela »Nasional«. Pustinjska prašina pokrivala mu je odelo i konja. Stranac sjaha, priveza konja za gredu i uputi se u hotel.

Tri čoveka, koji su besposličili u hotelskom holu, jednostavno su sedeli i ljuljali se u stolicama kada se Kim Forsajt tamo pojavio. Zidovi hola bili su ukrašeni glavama životinja i punjenim pticama koje su nekada živele u preriji.

Kim forsajt nije primetio da je tu bio i četvrti čovek, koji je sedeo ispod glave jednog bizona, pozadi portirskog pulta, sve dok skoro nije stigao tamo. Hotelski službenik, visok, mršavi čovek, ustade i obide pult da bi ga presreo. Forsajt je mogao da oseti jak miris pržene šunka sa jajima koji je dolazio iz kuhinje, ali sudeći po načinu na koji su ga

ovi ljudi posmatrali, bio je uveren da ovde neće dobiti obed. Zastao je pre nego što je portir stigao do njega, skinuo šešir i njime otresao prašinu sa košulje i pantalona. Mada je došao sa užarene podnevne ulice, koju je pržilo junsko sunce, u holu ga nije dočekala svežina već samo nešto manja toplota.

Dvojica od onih besposličara nastaviše da se ljuljaju u stolicama, a treći, najbliži stepenicama, koje su vodile na sprat, ćelavi čovek okruglog lica, star oko šezdeset godina, ustade.

— Ja ću se za to pobrinuti, Keri — reče portir. — Biće mi dovoljno samo dva minuta.

Debeli Keri zastade, a Forsajtu se učini kao da je čovek nameravao nešto da kaže. Međutim, čim je portir klimnuo glavom, ćelavi čovek se skljkao nazad u stolicu.

— Vi verovatno tražite Bena Hantera? — upita portir Forsajta. — Po vodom oglasa koji je on objavio u novinama.

— Tako je. Tamo je stajalo da ga potražim ovde u vašem hotelu, u sobu za rančere. — Ali portir nije učinio pokret koji bi ukazivao da želi da ga povede prema pultu. Stoga Forsajt nije ni pokušao da ga obide. Njegovo dugačko, neobrijano lice razvuče se u dobroćudan osmeh. — Valjda nisam zakasnio?

— Svi vi kauboji sa strane zakasnili ste — odvrati portir. — Hanter je umro sredinom prošle nedelje. —

Oči na njegovom koštunjavom licu upraviše se prema onim besposličarima, kao da je hteo da ih upozori da ćute. — I tako, Hanter neće terati stoku. Jedini čovek u ovom kraju koji nekoga zapošljava jeste Fred Latimer, a njemu nisu potrebne skitnice. Biće holje da nastavite put.

— A šta je sa Hanterovim sinom? — upita Forsajt. — U oglasu koji sam pročitao pominju se i Hanter i njegov sin.

Čelavi debeljko, koji se zvao Keri Karvel, promisekolji se u stolici. Portir ga pogleda i reče:

— Vidite, stranče, odustalo se od čitave ideje. Hanter neće oterati ni jedno govedo u Dakotu. Niti njegov sin. Rekao sam vam da nastavite put i to bi za vas bilo najbolje. — Čovek pogleda kroz otvorena vrata i mahnu desnom rukom, kao da je hteo da obuhvati čitav gradić. — Ovde nećete dobiti sobu, niti jelo. Ne pokušavajte ni konja da ostavite u štali. Jednostavno, vratite se tamo otkuda ste došli.

Forsajt napravi poluokret, prateći očima portirov namršteni pogled. Video je ljude na suprotnom trotoaru, koji je bio pust kada je ujahao u grad. Neki od njih su sišli i na samu ulicu. Svi su gledali prema hotelu. Žene i poneko dete posmatrali su sa prozora i ulaza u radnje. Zabrinutost i strepnja, koje su preletale od grupe do grupe, bile su isto tako stvarne kao i trepteća žega iznad beličaste prašine na kolovozu.

Tada debeli Keri reče:

— Ne pokšavajte da ostanete ovde, stranče. U povratku biste mogli da obavestite i druge kauboje da ne dolaze ovamo.

— Tačno — ogłosi se čovek pored njega. Bio je mlađi od ostalih, star tridesetak godina, kao i Forsajt, sa vodnjikavim, plavim očima alkoholičara. Ali te oči nisu bile ni zamagljene, niti slabe. Merile su Forsajtovo lice, kao i veliki mornarički kolt koji je bio zataknut za njegov pojas. Najzad su se zaustavile na Forsajtovim rukama. — Mi ovde ne želimo

nikakve lutalice, prijatelju. To škodi poslu. — Njegovo blede, pegavo lice razvuče se u osmeh, kao da je rekao nešto veoma smešno. — Loše za posao većine ovdašnjih poslovnih ljudi.

Forsajt polako klimnu glavom i reče:

— Ali Hanterov ranč verovatno još postoji. Kako da stignem do njega?

— Krenite prema zapadu... — počeo debeli Keri.

— Pođi ti na sever, skitnico — umeša se čovek pegavog lica. — Imaš dva minuta na raspolaganju. Želeo si da ideš u Dakotu, a ona je pravo na severu.

Forsajt opet klimnu glavom ne obraćajući pažnju na poslednje reči.

— Hvala vam — obrati se Keriju, okrenu se i izađe na hotelsku verandu.

Jedna od stolica u holu glasno zaškripa i bat visokih potpetica na čizmama odjeknu za Forsajtom. Bio je to jedini glasan šum koji se čuo duž neme ulice, dok je Forsajt odvezivao svog vranca.

Njegova široka ramena malo se poviše, a sive oči skupiše. Čovek pegavog lica zastade na stepenicama verande i neprijateljski ga pogleda odozgo. Videlo se da traži kavgu. Neki mlađi, manje iskusan čovek od Forsajta prihvatio bi izazov. Ali danas Forsajt nije ni pomišljao na nekorisne sukobe. Došao je u ovaj gradić povodom oglasa koji je pročitao u »Glasniku« El Paza. U njemu je pisalo da rančer Hanter i njegov sin traže kauboje koji bi mogli da oteraju njegovo veliko stado preko Kanzasa i Nebraske i puste ga na tek otvorene državne pašnjake, slobodne za naseljavanje, u Vajomingu, Montani i Dakoti.

Budući da je Forsajt želeo da ode u te krajeve, ponuda mu je izgledala primamljiva. Ali, sada, pošto je upoznao neke stanovnike ovog gradića, nije više bio tako siguran. Ovi ljudi su isuviše želeli kavgu. To se

videlo iz njihovog držanja, nisko pričvršćenih futrola sa koltovima i rukama koje su stalno visile iznad drški revolvera. Čak su i žene sa decom među posmatračima pokazivale veliku spremnost na neprilike.

Forsajtov vranac, širokih grudi, podiže glavu i premesti svoju težinu na zadnje noge čim je Forsajt dodirnuo rukama jabuku sedla.

— Dobro, dobro, Romeo — blago mu reče gospodar. — Zaslužio si odmor. Sada ću te odvesti do pojila da se napojiš.

Prijateljski je potapšao konja po vratu, prihvatio uzde i poveo ga ulicom u severnom pravcu. Dalje od bloka zgrada gde se nalazio hotel oni prodoše između dva saluna, koji su gledali jedan u drugi preko prašnjave Glavene ulice, pa potom pored jednospratne zgrade opštine i na drugoj strani kuće od crvenih cigala u kojoj se nalazila banka.

Velika radnja mešovite robe nosila je drečavu firmu iznad izloga: FRED LATIMER. Ispod radnje, stešnjen između dve grede za vezivanje konja, nalazio se dugačak, drveni valov za pojenje konja.

Forsajt skrenu do valova i zaustavi se da bi napojio konja.

Čuo je škripu vrata na radnji i tihe korake po drvenom trotoaru. Forsajt, koji je očekivao nekog muškarca, iznenadi se kada ugleda crnokosu, mladu ženu. Bila je visoka i vitka, nežne kože, ozbiljnih crtica. Kada je stigla do ivice trotoara, progovorila je:

— Ne zadržavajte se ovde. Produžite dalje.

Forsajt nije stigao da odgovori, jer ga je povik »Hej, ti« naterao da se okrene.

Onaj visoki čovek side sa hotelske verande i uputi se sredinom ulice prema njemu. Koračao je brzo, ali to mu nije smetalo da održi položaj desne ruke iznad drške nisko pripasanog kolta. Forsajt duboko uzdahnu, podiže obe šake i protrlja vrat svog vranca.

— Nemoj tako brzo, Romeo — reče životinji. — Polako s tom vodom.

Žena sa trotoara obrati se preko Forsajtove glave:

— Pa, on samo poji svog konja, Erik.

— Njegovo vreme je isteklo — oštro odvrati Erik. On se zaustavi oko tri metra daleko od Forsajta, svestan prisustva ljudi koji su ispunili trotoare s jedne i druge strane ulice. I Forsajt je to video, kao što je i čuo prigušen žagor, koji zamre čim je Erik zastao.

Revolveraš mahnu levom rukom prema severu.

— Polazi, skitnico, kao što ti je rečeno!

— Hoću, samo da napojim konja — odvrati Forsajt, koji je i dalje trljao vrat životinje. — Skoro je gotovo.

— Gotovo je — reče Erik. Prišao je konju i udario ga šakom po slabinu tako da je životinja poskočila. Posmatrači, koji su stajali na trotoaru, počеше da se cere. Pošto mu konj više nije smetao, Erik sasvim pride Forsajtu. Podigao je levu ruku da ga zgrabi za rame.

Međutim, pre nego što su revolveraševi prsti uspeli da ga dohvate, Forsajt ga udari. Snžan udarac otvorenom šakom sruči se na Erikova usta i nos i ovaj se zatetura nazad. Udario je leđima o ivicu pojila, izgubio ravnotežu i bućnuo u vodu.

Na trotoarima se začu graja ljudi. Forsajt se pomaknu, tako da su mu leđa bila okrenuta radnji. Ošamućen zbog pada, Erik se praćakao po vodi i prosipao je po debelom sloju prašine. Iz povredene donje usne tekla mu je krv. Pokušao je da ustane, ali je posrnuo. Potom se desnom rukom mašio kolta.

— Samo izvoli — prosikta Forsajt, čija ruka takođe pođe prema koltu. — Potreban mi je samo izgovor da opalim.

— Dosta, Erik!

Uzvik je bio snažan, naređivački i Erik se zaustavi u mestu. To je nare-

dio čuvar zakona, čija je petokraka zvezda bleštavo odbijala sunčevu svetlost i koji se sada probijao između posmatrača. Šerif je bio visok, snažan čovek. Zastao je dva koraka ispred Forsajta.

— Ti tražiš neprilike, prijatelju?

— On je samo pojo konja — brzo reče žena ispred radnje. — Nije izazivao neprilike, šerife. To je Erik učinio.

Šerifove ledene oči zaustaviše se na ženi, a onda skrenuše prema dršci Forsajtovog kolta, koja je virila iznad pojasa.

— Rečeno ti je da ne možeš da razgovaraš sa Hanterom — reče šerif. — Dobio si rok za odlazak. Šta sada želiš, prijatelju?

— Ne želim da ostanem ni jedan jedini trenutak u ovom gradu u kome čujem samo ultimatum i pretnje — odvrati Forsajt.

— Onda odlazi. Moj posao je da skitnice, kao što si ti, proterujem iz grada.

Forsajt pride vrancu i desnom rukom uhvati jabuku sedla. Dok se peo na konja pogledao je prema radnji, ali vide samo kako se iza žene plave haljine zatvoriše vrata.

Ništa nije rekao šerifu, već je samo kolenima poterao svoga vranca, primoravši tako zbijenu gomilu posmatrača da žurno uzmakne i oslobodi mu put.

Iza njega, Erik, koji je nesigurno stajao na nogama, obriše vodu sa lica i vrata i ispljunu krv. Pošto je tiho izustio neku psovku, revolveraš prošaputa šerifu na uvo:

— Ti gledaj na drugu stranu, Džone, a ja ću ga...

— E, bogami, nećeš — odvrati šerif. — Bar ne ovde, pred svima.

— Ali treba da ide na sever. Zar ne vidiš da je krenuo prema zapadu, prema Hanterovom ranču?

Šerif je ćutao. Pažljiv, ali odlučan izraz njegovog lica nije se promenio, mada mu oči ispod čupavih obrva zasvetlucaše s puno razumevanja.

— Fred je na svom ranču — promrmlja šerif. — Sigurno će hteti da zna šta se dogodilo. Stoga odjaši tamo i obavesti ga.

II

Široka, poprečna ulica, kojom se Forsajt uputio, najzad ga je dovela do poslednjih gradskih kuća i do izrovanog kolskog puta, koji se pružao prema jugozapadu.

Forsajt nije gonio konja. Njegov bes se pretvorio u tvrdoglavu odlučnost da pokaže svima koji posmatraju njegov odlazak da on ne beži. Uopšte se nije osvrnuo iza sebe da bi proverio da li ga neko prati.

Forsajt nije znao koliko je kauboj pročitao onaj oglas u novinama niti koliko je njih proterano iz grada kao da su gubavci. Prevalio je veliki put od Prezidija na reci Rio Grande, a to je značilo da su to učinili i drugi, među njima i ljudi sa ženama i porodicama, koji su našli tračak nade u Hanterovoj ponudi, pogotovo posle strahovite suše koja je za poslednje dve godine teško pogodila centralni Teksas.

Veliki broj ljudi izgubio je svoje rančeve i posao. Zato i nisu zasluživali ovakav doček u gradu, naročito ljudi željni da nešto pošteno zarade.

Posle stotinjak metara Forsajt skrenu sa puta i uputi se više prema jugozapadu, prema jednom potoku, kako bi konju pružio zaklon od sunca, ispod drveća koje je raslo duž njegovih obala.

Napred i prema zapadu, blago ustalasana prerija ravnice Čuktau pružala se dobrim pet milja pre no što će se završiti dalekom linijom drveća, koja je zaklanjala pogled prema horizontu. Dalje na jugu, žbunje meskvite pokrivalo je tle čitave milje, a visoki kaktusi ponosito su se uzdizali među krivim, osušanim drvećem.

Na mestu gde je potok skretao prema severu, njegova istočna obala spuštala se prema jednom širo-

kom travom obraslom udubljenju, koje je uživalo u hladovini visokog drveća. Forsajt ugleda iskopane temelje i nazidano kamenje za gradnju kuće. Po veličini podruma i gomili greda naslaganih na čistini, ova kuća je trebalo da bude ogromna, skoro slična najlepšim plantažerskim vilama koje je za vreme rata video na jugu.

Forsajt se zaustavi kod potoka da bi omogućio konju da se još jednom napije vode pre nego što će ga izložiti usijanoj jari prerije. Mada je odavde imao dobar pregled drumu, mesto na kome je stajao bilo je hladovito i tiho, zaklonjeno mahovinastim granama pamukovog drveta i niskim žbunjem. Sedeo je opušteno i pustio vranca da na miru pije. Pogled mu je preleteo preko kamenog temelja zgrade i on počeo da razmišlja kakva će to biti divna palata. Istovremeno čovek kao što je bio Hanter morao je da otera svoju stoku odavde kako bi sačuvao goli život.

Čudeći se ovome, Forsajt odmahnu glavom.

Potom, pošto je vranac krenuo dalje do hladnije vode u sredini potoka, on ugleda napis. Tabla je bila dugačka i široka, a na njoj se videla ispisana samo jedna reč i to istim slovima koja je već video u Blekvilu: LATIMER.

Forsajt trže uzde i potera konja iz vode prema starom, drvenom mostu, koji je od šumarka vodio do ravnice.

Nepun sat kasnije, ugledao je šumarak divljih hrastova, koji su rasli oko zgrada na Hanterovom ranču. Ben Hanter je dobro izabrao mesto za svoj dom, podigavši ga na jednom izvoru vode s ove strane Blekvila.

Ali, pošto se Forsajt približavao imanju, mogao je da nasluti šta se ovde dogodilo. Od nekada velike kuće, sagrađene od brvana i kamena, sada je ostalo samo pocrnelo zgarište. Četvrtasta kaubojska spavaonica, od nabijene ilovače, poka-

zivala je crne ožiljke na mestima gde je vatra zahvatila zgradu pre nego što se ugasila. Štala sa visokim krovom, iza jednog velikog koralu, bila je jedina na izgled neoštećena zgrada. Dva konja u koralu prestadoše da se igraju čim su čuli topot Forsajtovog vranca i dotrčaše do visoke ograde.

Čim je prošao između drveća Forsajt je sjahao. Nalazio se na sredini dvorišta, vodeći za sobom konja, kada se na vratima spavaonice pojavi neki čovek. Bio je možda desetak godina mlađi od Forjasta, isto toliko visok, ali znatno vitkiji, naročito u ramenima. Njegova plava kosa bila je kratko podšišana, dok su mu se čekinje na bradi jedva primećivale, meke i svetle boje, kao i malje na rukama, koje je upravo brisao ubrusom.

Forsajt pusti uzde. Skinuo je šešir desnom rukom i rukavom košulje obrisao znoj sa čela.

— Čovek mora dugo da jaše da bi vas pronašao — rekao je.

— Jeste li prošli kroz grad? — upita čovek. Glas mu je bio neutralan, ni prijateljski ni neprijateljski.

— Da. Upoznao sam i nitkova po imenu Erik — odvratio je Forsajt. Pogledao je prema stoci koja je pašla sprženu travu na ravnici iza štale i ocenio da tu ima otprilike pedesetak goveda. — Je li to sva stoka koju nameravate da poterate na sever?

— Koju smo nameravali da poteramo — odgovori čovek. — Erik vam je sigurno rekao za mog oca.

Forsajt ćutke klimnu glavom. Pogled mu se zaustavi na malom izvoru oko koga je rasla trava. Tu su se mogla videti i dva jednostavna nadgrobna spomenika od kamena.

— Primate moje saučešće — tiho reče Forsajt. — Verujem da ćete nastaviti tamo gde je vaš otac stao.

Oči Rona Hantera ne promeniše izraz.

— I vi ste još uvek voljni da učestvujete u ovome? — upitao je. —

Čak i posle susreta sa Latimerovim čovekom?

Forsajt klimnu glavom i brzo pogleda prema štali otkuda je dopirao bat koraka.

— Došao sam da zaradim svoj put do Dakote — odvratio je.

Hanterova usta se razvukoše u blagi osmeh koji odmah nestade.

— Kako se zovete, stranče?

— Forsajt. Kim Forsajt.

Kod štale se pojavi čovek čije je korake maločas čuo. Bio je to Indijanac iz plemena Apača, odeven u kaubojsko odelo. Ispod njegove dugačke crne kose video se beli zavoj koji mu je pokrivao levo uvo. Cela ta strana lica bila je natečena i modra. Indijanac stade pored Rona Hantera. U ruci je držao pušku sa dugačkom cevi, koja je bila uperena u Forsajta.

— Čikito je naš krotilac divljih konja — reče Mladi rančer. — Pretukli su ga smao zato što je ostao sa mnom. One noći, kada je moj otac ubijen, sačekali su ga u mraku i pokušali da nagovore da ode sa ranča.

— Meni su rekli da vam je otac umro — promrmljao je Forsajt.

— Našli su ga sa slomljenim vratom na drumu blizu grada — prasnu Hanter. — Pogrebnik mi je rekao da ga je konj zbacio. Međutim, ja znam da otac nikad u životu nije bio zbačen s konja. — Ron Hanter mahnu ubrusom prema preriji, koja se pružala zapadno od Malog izvora. — Verujemo da imamo oko hiljadu do hiljadu i dve stotine grla stoke, koja pase odavde pa sve do Pekosa i Svitvotera. Njegove plave oči blago pogledaše u Indijanca. — Odlučili smo da ostanemo ovde sve dok se ne pojavi prvi čovek koji bude imao petlju da Latimera pošalje u pakao.

— Ne poznajem tog Latimera — reče Forsajt.

— Upoznaćete ga. Njegovi revolveraši oterali su sve kauboje koji su došli u Blekvil. Čini mi se da je već vreme da odemo u taj Latimerov grad i damo im do znanja da nismo

odustali od teranja stoke. U okolini žive rančeri koji samo čekaju da vide hoćemo li da dobijemo nekog čoveka da nam pomogne. — Hanterov glas postade tiši kada je dodao: — Vi ste sada doneli odluku za nas, Forsajte.

Forsajt okrenu glavu i ugleda oblacić prašine koji je privukao Hanterovu pažnju. Prašina se dizala još uvek prilično daleko da bi čovek mogao tačno da odredi koliko se jača približava.

— Ostaju li isti uslovi kao i u oglasu? — upita Forsajt.

— Svakako. Nema plaćanja u gotovom novcu. Dobićete svoj deo stoke kad predemo reku Plat. Posle toga možete da radite šta vam je volja.

Forsajt ništa ne odgovori. Otišao je do svog vranca i izvukao vinčesterku iz futrole na sedlu. Potom je pljesnuo konja po bedrima i poterao ga prema koralu. Sa puškom pod miškom, on stade pored Hantera i Indijanca. Dok su posmatrali približavanje oblaka prašine, Ron Hanter pokaza rukom na ostatke svoje kuće i reče:

— To je učinjeno kada smo mi otišli u grad po oca. Plamen je upravo zahvatio spavaonicu kada smo se vratili. — Videvši Forsajtov pogled prema štali, Ron objasni: — Latimer je poštedeo štalu i koral, jer je smatrao da će mu oni biti potrebni kada ovo imanje kupi u bescenje.

— To su kola, Rone — reče Čikito koji je imao nabolji vid. — Gospodica Brenan. I to sama!

Ron Hanter pogleda prema oblaku prašine i odmahnu glavom. Potom se malo nelagodno osmehnu Forsajtu.

— To je moja devojka — reče. — Vi ste veoma dugo putovali. Čikito bi mogao nešto da vam spremi za jelo.

— Ostavimo to »vi« — odvrati Forsajt i potom se trže, pa pokaza vinčesterkom u pravcu otkuda su dolazila kola.

— Nju prate. Eno, s leve strane, duž meskvito žbunja.

Cev puške bila je uperena milju daleko od kola. Umanjen daljinom, ali sasvim vidljiv, mogao se videti jedan jahač na mrkom konju. U sledećem trenutku nepoznati zaustavi konja, ne pokušavajući da se prikrije.

Ron Hanter ostavi Forsajta i pohita u susret kolima. Žena koja je upravljala zapregom sedela je uspravno na sedištu, a njena plava haljina bleštala je na suncu.

Bila je to istina ona devojka koja se obratila Forsajtu ispred vrata prodavnice mešovite robe. Forsajt pođe za Hanterom, a ovaj stavi ubrus u zadnji džep pantalona i podiže ruku u znak pozdrava.

Devojka zateže uzde i zaustavi kola. Kada je Hanter stigao do nje, ona mu nešto brzo reče. Potom se okrenu i pogleda prema ravnici.

— Nisam ga odmah primetila — čuo je Forsajt njen odgovor. — Verovala sam da ću uspeti da odem iz grada a da me niko ne vidi, Rone.

— Nije važno, Beti — reče joj Hanter. — U svakom slučaju mi namestavamo da krenemo u grad. Vrat ćemo se s tobom.

— To nikako! — odmahнула je glavom. — Ja sam i došla ovamo samo da bih vas sprečila da odete u grad. — Potom je okrenula lice Forsajtu, koji tek sada vide svu lepotu zrelih crta njenog lica. Ipak, najviše su ga privukle njene oči. Ona ga gledaše svojim lepim, modrim očima boje čistog, zimskog, večernjeg neba. Iz njih je izbijala odlučnost kao da je nešto tražila od njega. — jeste li se zaposlili kod Rona? — upitala je.

Forsajt klimnu glavom potvrdno.

— Nije trebalo da to učinite. Videli ste kakvi su oni ljudi u Blekvilu. Rone, ti nemaš prava da druge ljude uvlačiš u svoju nevolju.

— Forsajt je to sam odlučio, Beti. On dobro zna šta ga ovde čeka.

Ponovo je odmahнула glavom.

— Niko od nas ne zna šta ga očekuje. Kada sam napuštala grad, Erik je pravo odjahao na Latimerov ranč. Ako sada krenete tamo, oni će vas sačekati.

— Odlazim u grad samo da bih naručio rezervne potkovice. To ne može niko da me spreči.

— Ali ti vrlo dobro znaš da može.

— Onda je krajnje vreme da to raščistimo — brzo odvrati Hanter, čije su reči bile oštrije nego što je možda hteo. Odmah je požalio zbog toga, pa je blagim tonom nastavio: — Sačekaj ovde, Beti, a ja ću osedlati konje.

Ron i Čikito otrčaše do korala, a Beti Brenan je ukočeno gledala za njima. Mahinalno je podigla ruku da bi ispravila haljinu.

Forsajt, koji je stajao pored kola, ponudi joj ruku da side.

— Dobro bi bilo da se malo razmrdate pre povratka — predložio je.

— Šetnja mi neće pomoći — odvrati mu ona. — Zbog svega ovoga nikako ne mogu da se opustim.

— Ali mi idemo samo po potkovice i gvožđa za žigosanje stoke.

Devojka ništa ne reče već se okrenu na sedištu i pogleda prema meskvito žbunju. Konj i jahač jasno su se mogli videti u ravnici kako se kreću nazad u pravcu Blekvila. Devojka se osvrnu prema Forsajtu, koji primeti da joj lice prebledelo, a usne stisnute.

— Sigurno ste čuli šta se dogodilo s Ronovim ocem — rekla je. — A on samo svoju nameru o teranju stoke oglasio u novinama.

— Znam da je ubijen — odvrati Forsajt. — Sasvim je normalno što njegov sin nastoji da ostvari očevu želju. To je sve.

— Da, to je sve — promrmlja tiho devojka. — Latimer je upozorio sve ovdašnje rančere da se uzdrže od svake saradnje sa Ronom. Videli ste Erika i ostale revolveraše.

Forsajt htjede nešto da joj odgovori, ali se u dvorištu pojavi Ron, koji je vodio svog dorata, pa je ućutao.

— Čikito će obavestiti rančere koji žele da učestvuju u skupljanju stoke — reče Ron. — Ako hoćete, mogao bi da vam spremi jelo pre no što ode.

— Nije potrebno — odvrati Forsajt. — Poješću nešto u gradu.

Ron Hanter pojaha konja, a Forsajt pohita do svog vranca koji je čekao u senci štale. Pre no što će se popeti u sedlo, za trenutak je zastao i zamislio se. Najzad gurnu vinčesterku u futrolu, pojaha konja i požuri za kolima.

III

U toku poslednjeg sata Keri Karvel je sedeo kraj otvorenih vrata gradske štale. Popodne je već bilo odmaklo i sunce nije toliko peklo, dok su senke zgrada na zapadnoj strani Glavne ulice počele da puze preko otvorenog prostora ispred štale.

Prozori stambenih zgrada u gornjem delu Blekvila odbijali su rumenu i narančastu svetlost zalazećeg sunca i sve je izgledalo mirno i sigurno, ali se Karvel nije osećao ni miran ni siguran. Vratio se u štalu, pošto je Erik izgubio u sukobu s onim strancem. Iako je bio samo štalar i ovo je bilo logično mesto gde je trebalo da se nalazi. Čelavi debeljko je tu došao samo zato što nije imao kuda.

Buljio je prema ulici, pribojavajući se od onoga što se može dogoditi. Znao je kako je suviše često potezao pljosnatu bocu koja mu se nalazila u zadnjem džepu pantalona. Počeo je da pije suviše rano i sada je bio svestan da ukoliko se pre vremena napije, utoliko će se ranije otrezniti. Nije želeo da se probudi uspred noći i počne da razmišlja. No, i pored toga ponovo se sada mašio boce i povukao dobar gutljaj. Potom je pogledao prema hotelu, u kome se još

od dva i trideset nalazio Fred Latimer. Čim se moćni čovek bude pojavio napolju, počće i neprilike. Za nekoga sigurno.

Karvel pogleda u bocu. Bila je skoro prazna, a on jedva da je osetio dejstvo alkohola. Neko će sigurno reći Latimeru kako je pokušao da pomogne onom starcu. Latimer će ga možda najuriti, a on nije imao kuda da ode. Znao je samo da radi sa konjima i stokom. Međutim, osim Bena Hantera, debeljka niko drugi nije ozbiljno uzimao.

Setivši se Bena, Karvel ponovo pogleda u bocu. Protrljao je rukama debele obraze i pokušao da suzbije u sebi želju za alkoholom. Ako sada isprazni bocu, do sutra neće imati šta da pije. Latimer je naredio barmenu u salunu da mu prodaje samo jednu bocu na dan.

Karvelove oči su još uvek posmatrale viski kada se na ulazu u grad začu škripa kola i topot konja. Karvel podiže glavu i tako naglo ustade da umalo nije preturio bocu sa dragocenim pićem.

U poslednjem trenutku je sačuvao piće, začepio bocu i gurnuo je u zadnji džep pantalona, pa onda oprezno izašao iz štale. Mahnuo je rukom Ronu Hanteru, ali ovaj ga nije primetio.

Keri Karvel pogleda prema hotelu. Nije bilo ni znaka od Latimera, Erika, ili Ringa Kondora. Potom Karvel pohita preko čistine ispred štale i stiže do ulice.

Beti Brenan poče da zaustavlja kola i zadihani štalar ih stiže.

— Ne ulazi u grad, Rone — reče mu. — Latimer celo popodne samo na to čeka. — Preko ramena je pogledao u Forsajta. — I za njim tragaju. Bolje bi bilo da se izgubite odavde. Ja ću pomoći Beti oko kola.

— Mi smo došli ovamo da naručimo potkovice i gvožđa za žigosanje stoke, Keri — odgovori Hanter kada su se kola zaustavila. — Da li bi hteo da nam pomogneš?

Trebalo je da prođe nekoliko tre-

nutaka da bi ova ponuda stigla do Kerijevog mozga ošamućenog od alkohola.

— Zar ćeš da nastaviš sa skupljanjem stoke?

— Sigurno — odvrati Hanter. — Potrebni su nam ljudi. Možda dvadesetak. Šta misliš, koliko će nam biti potrebno konja za pratioce?

— Pet, a možda i šest konja za svakog čoveka — reče Keri.

— Hoćeš li da se brineš o njima?

— Hoću. — Keri Karvel pogleda na praznu hotelsku verandu i okrenu se Forsajtu. — Latimer je tamo, a tu su negde Erik i Ringo.

— Forsajtov konj je umoran — reče Hanter presekavši ovo upozorenje. — Hoćeš li da ga napojiš i nahraniš?

— Hm — Karvel neodlučno odmahnu glavom. Ime Forsajt bilo mu je nekako poznato, ali nije bio siguran otkuda. Visoki stranac do sada mu nije rekao ni reč, već je samo sjahao s konja. Karvel mehanički pruži ruku da prihvati uzde.

— Hvala, Keri. Ja ću biti u restoranu — reče Forsajt starom konjušaru. — Ako imaš vremena, mogao bi i da ga istimariš.

Keri Karvel klimnu glavom. Dok je Forsajt išao glavnom ulicom prema restoranu, Ron Hanter odvede Beti do njene kuće. Sa čudnim izrazom na licu Karvel je gledao za njima. Zatim je odveo konja u štalu. Kada se našao u njoj, osetio se nekako sigurniji. Međutim, nešto ga je stezalo u grlu i to je tražilo novi gutljaj viskija. Konjušar izvadi bocu iz džepa, ali umesto da je nategne, on je baci na gomilu slame u prvoj pregradi za konje.

Najpre je napojio vranca, a onda je vilama počeo da nabacuje sveže seno u jasje. Tek tada mu se vratilo sećanje. Forsajt je bilo ime koje je on čuo u vezi s nekim sukobom u dolini Rio Brava, kada je bila uništena jedna razbojnička banda. Prošle godine je ponovo slušao o tom imenu, povodom nekih obračuna u

Nebreski. Čovek o kome se pričalo nosio je revolver zadenut za pojas, umesto u futroli. Baš kao i ovaj stranac.

Odjednom, Keri Karval se oseti znatno bolje. Posebno mu je godila ponuda Rona Hantera, koji u njemu očigledno nije gledao samo pijanca već i korisnog čoveka.

Završio je sa nabacivanjem sena i zastao posmatrajući vranca kako jede. Kada bude stigao sa Ronom u Dakotu, otpočeće novi život. Bio je toliko ophrvan ovim prijatnim mislima da nije ni čuo škripu reze na vratima štale. Tek kada je dnevna svetlost prodrila unutra, štalar se trže.

Odmah je prepoznao Erikovu dugačku, mršavu siluetu, kao i ogromnu priliku iza revolveraša. Ova dvojica udoše u štalu i zatvoriše vrata.

Karvelovo telo se ukoči. On se uznevereno osvrnu oko sebe ne bi li našao neko mesto gde bi se mogao sakriti.

— Hej, pijanico! viknu Erik. — dođi ovamo!

Štalar ostade skamenjen, nespособan da se pokrene.

Čizme zatutnjaše preko utabane zemlje u štali i ogromno telo Ringa Kondora pojavi se prd njim. Ringo je bio kovač na Latimerovom ranču i izgledao je isto toliko prljav koliko i ogroman. Košulja mu je bila pocepana na laktovima, a na grudima umrljana balegom, o kojoj su visile zalepljene slamke. Sa duge kose i neuredne brade štrčale su takođe slamke.

— Rečeno ti je da dođeš ovamo — promrmlja div i njegov grubi glas naruši tišinu. — Da se slučajno ne kriješ zato što si se izlanuo?

Karvel hitro skoči napred.

— Nisam... — zamucio je. — Nisam ja ništa rekao, Ringo.

Kad se približio kovaču, ogromna šaka ga zgrabi za mišicu i povuče prema Eriku.

Visoki, pegavi revolveraš piljio je u Forsajtovog vranca.

— Šta to radiš, pijanico?
— Pa, samo sam nahranio tog konja. — Keri je buljio u kolt za revolverašovim pojasom i bio je iznenađen što uopšte može da govori. — Ron Hanter me je za to zamolio.

Erikovo koščato lice ostade nepomično.

— Zašto bi se Hanter zauzimao za neku skitnicu?

— Pa, on se zaposlio kod njega. Spremaju se da teraju stoku.

— Od toga ništa neće biti, pijanico.

— Hanter mi je rekao da će naručiti potkovice i gvožđa za žigosanje.

Oba čoveka su posmatrala uplašenog štalara. Erik se osmehnu, ali Ringo Kondor sevnu očima.

— Od toga nema ništa — ponovi Erik. — Shvati to, pijanico! A ti ćeš da radiš onako kako ti mi budemo naredili. Nisi valjda zaboravio šta je bilo sa Čikitom?

— Pa nisam mogao da odbijem — promuca Keri. — Jednostavno nisam mogao.

Glas mu je zvučao piskavo i prestravljeno. Naglo je umakao kada ga Ringova snažna šaka zgrabi za rame. Keri pokuša da se otrgne, ali to mu nije uspelo. Kovač zamahnu drugom rukom i udari ga po čelavoj glavi, tako da se Karvel skljoka u balegu.

Erik pogleda odozgo u oborenog čoveka.

— Stajaćeš tamo kod vrata i čekaćeš da se pojavi ona skitnica. Čim stigne, uvedi ga u štalu.

Karvel pogleda prema pregradi gde se nalazio Forsajtov vranac. Ringo podiže svoju ogromnu čizmu, kao da će njome udariti štalara, a onda je spusti.

— Ja ću odvesti njegovog konja tamo gde nam je zgodno — reče kovač. — Ti se postavi na vrata tako da može da te vidi.

— Hoću. — Keri se otkotrlja od Ringa a zatim počeo da grabi na sve četiri kao prebijena životinja.

Posmatrajući ga, Erik se počeo cediti.

— Ne zaboravi da će Ringo biti odmah iza tvojih leđa — opomenuo je štalara i okrenuo se kovaču. — Imaš li nož?

— Nije mi potreban.

— Samo ga ti upotrebi. Gospodin Latimer ne želi da u ovome bude neke greške. Dao ti je odrešene ruke pa moraš da smrsiš konce tom strancu.

Visoki revolveraš pođe prema zadnjim vratima štale. Ringo produži pored Kerija i gurnu ga napred. Zatim je kovač izveo vranca iz pregratka i krenuo s njim štalom.

— Ne mrdaj s tih vrata — upozori ga kovač. — Pokušaj li da pobegneš, mi ćemo te naći.

Keri je sačekao da kovač smesti vranca u poslednji pregradak u štali, pa se onda okrenuo praznom prostoru ispred ulaza, koji su već potpuno prekrile senke kasnog popodneva.

Duboko je uzdahnio i stresao se čitavim telom. Potom je bespomoćno slegnuo ramenima i ušao u pregradu gde je maločas bacio bocu s viskijem. Prineo je grlić ustima i nategao je. Stenjao je i grcao sve dok nije ispio poslednju kap.

IV

— Imamo samo male šnicle — reče Forsajtu kuvar u restoranu. — ako vam se to ne sviđa idite u hotel. Tamo imaju trpezariju.

— Uzeću šniclu — odvrati Forsajt.

— Uz meso možete dobiti samo pržene krompire — nastavi kuvar i pogleda prema petorici ljudi koji su sedeli na drugom kraju dugačkog pulta za posluživanje gostiju. Još dvojica su jela za stolom kod prozora, dok je jedna konobarica u beloj haljini spuštala zavesu na izlogu. — Spusti je do kraja — doviknu joj kuvar, pa se ponovo okrenu Forsajtu. — Prokleta sunce. U ovo doba dana bije čoveka pravo u oči.

Kuvarovo ponašanje nije iznenadilo Forsajta. Čovek se zadržao s ostalim gostima i pustio je Forsajta da čeka, sve dok njih nije najpre poslužio. Kada je najzad stigao do njegovog mesta, videlo se kako namerala nešto da mu kaže, ali se predomislio ugledavši novac koji je Forsajt već spustio ispred sebe.

— Imate li kafe? — upita Forsajt.

— I ona je nestala — odgovori kuvar. Trojica od gostiju za pultom pomeriše se na svojim stolicama. Kuvar pogleda prema njima. Nelagodno je protrljao ruke i kao da je doneo odluku. — Slušajte, prijatelju, biće bolje da odete u hotel. Tamo imaju veći izbor jela.

Čegrtanje zvonca iznad ulaznih vrata privuče Forsajtovu pažnju i on se okrenu. Ugledao je jednog čoveka u kaubojskom odelu kako ulazi u restoran. Došljak je mogao imati oko tridesetak godina i bio je odeven u košulju od tkanine domaće izrade i pohabane pantalone. On prelete pogledom po lokalu i čim je ugledao Forsajta uputi se prema njemu.

— Donesite mi šniclu i kafu — reče Forsajt kuvaru i okrenu leđa onom kauboju. — Možda će kasnije svratiti i Ron Hanter. Sačuvajte jednu porciju i za njega.

— Hanter? Ah, da. U redu — brzo odvrati kuvar. Pogledao je u one ljude kao da očekuje da oni nešto kažu. Na kauboja koji je seo odmah pored Forsajta nije obratio pažnju.

Forsajt iskosa pogleda u došljaka i, pošto je zaključio da ovaj nema revolvera, okrenuo se ostalim gostima. Oni su ćutali i s onom istom napregnutom pažnjom nešto iščekivali. Kuvar se pojavi noseći u ruci šolju sa kafom.

— Donesi i meni jednu šolju — reče onaj kauboju. — Neka bude jaka.

Kuvar ćutke klimnu glavom. Za tih nekoliko trenutaka, koliko mu je bilo potrebno da napuni novu šolju, vladala je tišina. Forsajt otpi jedan gutljaj crne, vruće tečnosti. Raseja-

no je posmatrao kako kuvar stavlja njegovu šniclu na roštilj i uživao u prijatnoj toploti koja mu se širila duž grudi.

Čim je šnicla počela da cvrči, kauboju pored njega tiho mu se obrati:

— Čuo sam da Hanter sutra počinje da skuplja stoku i da vi radite kod njega.

— Tačno — promrmlja Forsajt.

— I ja bih pošao s vama. Recite mu da Piter Kendal želi da učestvuje u gonjenju stoke. On zna mene i moju porodicu. Sigurno će pristati.

— Reći ću mu.

Piter Kendal je prstima gladio ivicu svoje šolje. Gosti u restoranu su se trudili da čuju o čemu njih dvojica razgovaraju.

— Vi ćete ostati sa Ronom, zar ne, Forsajte? — nastavi kauboju. — Po gradu se priča kako ste spremni da mu pružite podršku, bez obzira na sve moguće posledice.

— Učestvovaću u gonjenju stoke — odgovori Forsajt. — Potreban mi je novac baš kao i vama.

Kendal kao da odahnu. Ućutao je, jer je kuvar prilazio sa šniclom. On spusti tanjir pred Forsajta i uputi se drugim gostima.

Dok je Forsajt jeo, Kendal nije izustio nijednu reč, ali je ostao nem i kada se visoki čovek ponovo prihvatio kafe. Osluškiavao je tihi razgovor na drugom kraju pulta i zabrinuto mrštio lice. Forsajt spusti sitan novac pored tanjira i pođe prema izlazu.

Samo što su se vrata za njim zatvorila, kuvar se odmače od roštilja i pride kauboju.

— Mora da si poludeo, Pitere, kad tako razgovaraš s njim — prosikta kuvar.

— Uz pomoć ovakvog čoveka Hanter će sigurno uspeti da skupi stoku, Tome. Moja deca i žena gladuju. Moram da mislim na njih.

Jedan od gostiju koji su sedeli kraj prozora podiže glavu. Bio je odeven u smeđe, građansko odelo i

koža mu je bila bleđa, kao kod osoba koje žive u zatvorenom prostoru.

— Onda misli na njih — reče mu čovek. — Zaposli se na izgradnji Latimerove kuće, kao što to čine svi pametni ljudi. To je bezbednije.

— Ali posao sa gonjenjem stoke je siguran — odvrati kauboj. — Verujem da će Forsajt...

— A šta će biti sa tvojom porodicom? Skupljanje i teranje stoke trajeće možda dve do tri nedelje. Kuća ti je zadužena i banka te može proterati iz nje. Ako nastaviš sa njima u Dakotu, nećeš se vratiti pre zime. Od čega će porodica da živi?

— To je tačno — složi se kuvar. — nemoj da rizikuješ, Pitere. Video sam da su u grad došli Erik, Ringo i Džon Rigen. Ako taj Forsajt pokuša nešto, brzo će svršiti s njim. Razmisli o tome, Pitere.

Izraz nade nestade sa kaubojevog lica. On se okrenu na stolici i pogleda za Forsajtom, koji je već išao ulicom prema štali.

Poslednjih petnaestak minuta pre konačnog spuštanja noći bilo je prijatno šetati u letnjem sumraku. Rumena svetlost sunca koje je nestajalo iza planinskih vrhova na zapadu bojila je crveno vodu obližnje rečice i čovek je imao utisak kao da se nje ne obale kupaju u krvi. Opčinjen novim prizorom, Forsajt zastade i pogleda oko sebe. Mogao je da namiriše jela koja su se u okolnim kućama spremala za večeru, a povetarac sa rečice donosio je do njega topli miris svežeg hleba. Na drugom kraju prašnjave ulice video je decu kako se igraju žmurke i uživaju u poslednjim trenucima slobode, pre nego što će ih pozvati na dosadno umivanje i večeru.

Ali, dok je posmatrao spuštanje prerijske večeri, Forsajt nije propustio da potraži pogledom i pegavog revolveraša s kojim se danas sporečkao. Međutim, njega nigde nije bilo. Ono malo prolaznika na ulici žurilo je kućama na večeru i nije obraćalo pažnju na Forsajta. Tri že-

ne su razgovarale ispred trgovačke radnje i nisu ništa drugo primećivale. Jedina osoba koja je mogla da se bavi visokim strancem bio je debeli Karvel koji je stajao na vratima štale. To je malo smirilo Forsajta, koji upravo u tom trenutku nije želeo nikakvu kavgu.

— Forsajte!

Glasan povik prelete ulicom. Čovek koji je uzviknuo sada je hitro sišao sa hotelske verande. Bio je visok i besprekorno odeven. Mogao je imati oko četrdeset godina. Njegova figura pokazivala je već znake mlohavosti usled raskalašnog života. Nepoznati je očigledno čekao u hotelskom ulazu i istrčao je napolje čim je ugledao Forsajta.

Visok čovek zastade. One žene ispred radnje prestadoše da razgovaraju, a nekoliko kauboja koji su pravo jahali ulicom zaustaviše svoje konje. Debeli štalar kraj ulaza u štalu bio je nepomičan.

— Rekao sam ti da staneš! — viknu elegantni čovek. Mada se nalazio jedva nekoliko metara od Forsajta, glas mu je bio isto tako bučan kao i maločas. — Slušaj ti, skitnico! Valjda ne misliš da možeš tek tako da upadneš u ovaj grad i da izazivaš neprilike?

Forsajt pogleda u čoveka. Nije mu promaklo kako je gradski šerif takođe izašao iz svoje kancelarije i zastao na pragu. Na vratima oba saluna pojaviše se ljudi.

— Šta želite od mene, Latimere? — mirno reče Forsajt, koji je odmah pogodio s kim ima posla.

— Da, ja sam Latimer — klimnu glavom čovek. — Sigurno me je Hanter dobro opisao. Taj lažov je morao najzad da dovede revolveraša kao štiti si ti. To sam i očekivao.

— Niko me ovamo nije doveo, Latimere — mirno odvrati Forsajt. — Samo sam pročitao Hanterov oglas u novinama.

— To je glup plan — prasnu Latimer. — Hanter želi da povuče za sobom sve ljude iz ovog kraja. Ako mu

to uspe, grad će biti napušten. Do-
duše, suša je bila gadna, ali ljudi se
mogu izvući. Oni neće da učestvuju
u tom Hanterovom glupom planu,
pogotovo što on nema novca da ih
plati.

— Hanter će ih platiti — reče For-
sajt istim, mirnim glasom, kao da
objašnjava nekom detetu. — Svi koji
pođu s njim dobiće udeo u stoci. Go-
veda će biti vrednija od novca za
naseljenike koji misle da se nastane
na novim državnim teritorijama.

— A šta će biti sa njihovim kuća-
ma i porodicama ovde? — Latimer
se sada unosio Forsajtu u lice. Ova-
ko, iz blizine, nije izgledao tako
mlohav kao što se u prvi mah činilo.
Telo mu je bilo mišićavo, a lice
tvrdo i preplanulo od sunca. Forsajt
shvati kako on govori ovako drsko i
glasno zbog ljudi koji su ih slušali,
ali je uprkos tome osetio u Latimeru
onu dobro poznatu snagu nasilni-
ka, koja je istovremeno proračuna-
ta i beskrupulozna. — Tvrdim da ti
ljudi moraju da se brinu o svojim
porodicama. Kiše će ponovo povra-
titi zemlju, a dotle će moći da hrane
porodice radeći na mojoj kući. Eto
šta im ja nudim.

— Onda prepustite ljudima da sa-
mi odluče, Latimere — odvrati For-
sajt.

— Slušaj, ti, skitnico! — prosikta
Latimer.

— Hoćete li da prestanete da me
nazivate skitnicom — prekide ga
Forsajt i po prvi put povisi glas. —
Vi imate plan, ali ga i Hanter ima.
Neka zainteresovani sami odluče
šta im bolje odgovara.

— Moj plan je bolji — nastavi La-
timer. — Ljudi će ostati kod svojih
kuća. Moći će da zarade za hranu.

— A vi ćete ih sve zadržati — začu
se glas Rona Hantera, koji se poja-
vio iza Forsajta. — Dok vam budu
gradili dvorac, zaglibiće se do ušiju
u dugove i onda ćete im oduzeti
imanje. Ali, moj ranč nećete, Lati-
mere. Poslaću novac iz Dakote i ne-

ćete dobiti nijedan pedalj Hantero-
ve zemlje.

Elegantni čovek izusti glasnu
kletvu.

— Do đavola, Hantere! Dok se
ovaj revolveraš nije pojavio, čutao si
kao zaliven. — Pokazao je rukom
prema koltu za Forsajtovim poja-
som. — Ljudi iz grada vrlo dobro
znaju da je to običan ubica, koji sa-
mo čeka da prolije nevinu krv.

— Ne tražimo mi kavgu — reče
Ron Hanter i nasmeja se Latimeru
u lice. — Jednostavno idemo do va-
še prodavnice da kupimo robu koja
nam je potrebna. Tako ćete nešto i
zaraditi od nas.

— Ti nemaš gotovine. Na kredit
ništa nećeš dobiti

— Biće plaćeno u gotovom — reče
Forsajt i dade znak Hanteru da
pođe s njim.

Latimer ostade nasred prašnjave
ulice, buljeći za ovom dvojicom. Po-
smatrači koji su sve ovo slušali brzo
podoše niz ulicu, kao da nisu želeli
da ih posebno zabeleže kao svedoke
Latimerovog poraza. Jedna čizma
ritnu kamen pored Latimerove no-
ge i Erikova ruka dodirnu ivicu nje-
govog crnog kaputa.

— Prepusti ga meni, gospodine
Latimere.

— Rekao sam ti da se ne mešaš!
— odbrusi bogataš, koji je gledao
prema šerifu Henriju na vratima
kancelarije i video da je čuvar zako-
na poslušao njegova naređenja. —
Nisi mi potreban na ulici.

— Ali Forsajt nije otišao u štalu —
promrmlja revolveraš. — Ring ga
tamo uzalud čeka.

Čitav minut bogataš nije izustio
ni reči. Ostao je nem sve dok se vra-
ta prodavnice nisu zatvorila za For-
sajtom i Hanterom. Doduše, mogao
je da ode tamo i da zabrani prodav-
cu da im da ikakvu robu, ali je taj
potez bio opasan. Neki od neodluč-
nih građana možda bi tada prešli
na Hanterovu stranu.

Kada je Latimer progovorio, glas

mu je bio promenjen, ali ledeno hladan.

— Neću da Ringo napadne Forsajta u toj štali. Želim da ga smrvi ovde, nasred ulice, tako da čitav grad vidi.

— Ali ljudi će videti i njegov nož, gazda.

— Neka vide i neka znaju tačno šta će se dogoditi svakoj budali koja pokuša da mi se suprotstavi. — Latimer pogleda iskosa u revolveraša. — Reci Ringu da ću mu dati hiljadu dolara za svaki udarac koji bude nožem zadao Forsajtu. Tačno mu to reci.

V

Keno Beker, koji je vodio prodavnicu u ime Freda Latimera, spusti vrećicu od pet kilograma kafe na tezgu pred Ronom Hanterom.

— Ovo će vam biti dovoljno za početak — reče prodavac, omanji mršav čovek, kukastog nosa i proređene kose. — Ostalo ću vam poslati.

— U redu — složi se Hanter. — Idući put doći ćemo sa kolima.

— Da vam donesem municiju? — nastavi prodavac. — Rekao si metke za pušku kojom se love bizoni?

— I municiju za kolt — reče Hanter i pogleda u Forsajta. — Ti pomози Beti da spakuje robu, a ja odoh po konje.

— Mogu ja da odem po svog konja — predloži Forsajt.

— Nemoj, Kime. Latimer je naelektrisan. Njemu je samo potrebno da izazove kavgu, pa će te šerif strpati u zatvor. Iz ćelije mi ne možeš pomoći.

Forsajt isprati pogledom Hantera, koji je zastao kod Beti Brenan i počeo s njom da razgovara. Preletevši očima po prepunim policama u radnji, jasno je shvatio kako Latimer može da ucenjuje ovdašnje rančere. S druge strane, bogatašu su bili potrebni kupci za ovu robu i stoga nije prezao ni od čega samo da bi zaustavio Rona Hantera.

Iz misli ga trže dolazak Beti Brenan, koja spusti jedan pončo pored vrećice sa kafom. Otkad su on i Hanter ušli u radnju, devojka s njima nije progovorila ni reč, jer je pomagala Kenu da spremi robu prema Hanterovom spisku.

Sada je svoje zabrinuto i lepo lice podigla prema Forsajtu. Jedan trenutak su se njih dvoje ćutke posmatrali, posle čega devojka reče:

— Zar ćete dati Ronu novac da plati ovu robu?

— To je samo zajam — odgovori Forsajt. — Svega trideset dolara. To je čitav moj kapital.

— Tako sam i mislila — promrmlja Beti. — Vama je toliko stalo do posla da ćete sve učiniti da ga zadržite.

Forsajt se uvredi. Znao je da Beti ima svoje mišljenje o tome šta bi Hanter trebalo da učini i da se oseća izneverenom zato što je Ron odlučio da pride izvršenju očevog plana. Međutim, Forsajt je smatrao kako bi ona trebalo bar da shvati njegove razloge, koji se nisu mnogo razlikovali od pobuda ostalih rančera. Svi su oni videli u odlasku odavde spas i početak novog života.

— Učestvovaću u svemu što mislim da je ispravno — glasno je odvratio. — Uveren sam da je Ron potpuno u pravu kada hoće da ode odavde.

— Ali nije u pravu što se nada da će dobiti zajam iz banke koju kontroliše Fred Latimer — reče Beti. — Ron neće dobiti ni jedan jedini peni zajma ukoliko ne založi svoj ranč.

— Kada stignemo u Dakotu biće dovoljno da proda samo jedan deo stoke i da vrati taj zajam. Zašto ga ne podržite, Beti?

Devojka se gorko osmehnu.

— Valjda ne mislite da ne želim da mu pružim podršku? — odvratio je. — Mislite li da ja radim kod Latimera što mi se to sviđa? To je jedini posao koji sam mogla da nađem. Jedini pošten posao od koga mogu da živim i da nešto uštedim.

— Novac nije sve što je čoveku potrebno — hladno reče Forsajt. — On očekuje i nešto više od svoje devojke.

— I to sam pokušavala, Forsajte. Ron zna da bih se ja sutra udala za njega i prešla da živim na ranču. Bez obzira koliko bismo patili.

Forsajt učuta i požali što se obrecnuo na devojku jer je shvatio da u ovoj ženi ima i nešto više od lepog lica i vitkog stasa. Njen prkos nosio je i snagu koja bi pomogla svakom čoveku da stvori nešto, snagu na koju je mogao da se osloni.

— Glavni problem nije novac — nastavila je Beti. — Najvažnije je pokrenuti čitavu akciju s mrtve tačke, kako bi se pridobili ljudi da učestvuju u njoj. Bez dovoljno jahača stoka se ne može oterati čak u Dakotu.

— Tu se slažem s vama.

— Pa, zar vi i Ron samo to name ravate? Da radite u interesu ostalih rančera?

— To i da Latimerove revolveraše odbijamo sve dok ne sakupimo stoku.

Nekoliko trenutaka, Beti je ćutke buljila u njega a onda reče:

— Iznesite robu napolje. Ron će dotle stići sa konjima.

Umor koji se video na njenom licu jasno je govorio Forsajtu da tu više ništa ne može da kaže. Polako je uzeo pončo, posle čega se devojka udalji od njega.

Ron Hanter je već privezao svog dorata i Forsajtovog vranca za gredu pred prodavnicom.

— Ti ponesi ove sitnice — reče rančer penjući se uz stepenice. — Ja ću uzeti vreću sa kafom i ono što je ostalo u radnji. Forsajt side s vranca i počeo da pričvršćuje pončo iza sedla. Kroz izlog radnje video je Rona kako ponovo razgovara sa Beti, pa se upitao koliko dugo će morati da čeka.

I ne okrenuvši glavu mogao je da kaže kako je životinja koja je dolazila ulicom iza njega bila mazga. Dobro je poznavao ritam njenih kora-

ka, koji se znatno razlikovao od brzog kloparanja konjskih kopita. Greda za vezivanje konja na drugoj strani drvenog pojila bila je prazna, pa ipak, onaj jahač zaustavi mazgu pored njegovog vranca.

Forsajt je čuo kako čovek mrmlja nešto za sebe. Osim toga, osetio je snažan, sladunjav miris alkohola.

Jahač je bio pravi div, građen kao gorila, sa džinovskim rukama i ramenima koja su zatezala njegovu prljavu košulju.

— Skloni tog konja odatle — obrecnu se došljak i opsova Forsajta. — Slušaj ti, skloni tog konja, do đavola.

Malo poguren u sedlu, čovek prođe džinovskom šakom kroz svoju gustu, crnu kosu i potom prebaci čizmu potkovanu klincima preko leđa mazge.

Forsajt sada ugleda Latimera, koji je stajao u blizini restorana. Ulica, dalje od svetlosti lampe na ulazu u lokal, bila je potpuno mračna, jer se mesec još nije pojavio. Video je i Erika pored Latimera. Dalje od njih još četiri čoveka čija se lica u pomrčini nisu mogla razaznati.

Forsajt se odmaknu od mazge i pomeri vranca tako da je došljak mogao da sjaše. Primetio je da ovaj ne nosi opasač sa revolverom, niti ima pušku u futroli na sedlu.

Uz potmuli tresak, divove noge spustiše se na prašnjavu zemlju. On se namerno zateturio i naleteo na Forsajta.

— Skloni mi se s puta, budalo! — prosiktao je džin. Ali, kada je Forsajt stao u stranu kako bi mu oslobodio mesto, čovek nastavi da psuje. — Ti si ta skitnica, zar ne? Došao si ovamo da praviš neprilike. Sklanjaj se kad ti kažem.

— Dovoljno sam se sklonio — odvrati Forsajt.

Čovek promumla nešto. S njihove leve strane začu se uzbuđeni šapat, a na suprotnoj strani odjeknu bat mnogih koraka koji su se približavali. Džin skupi oči i pogleda prema

Latimeru. Bat koraka približi se Forsajtu i on oseti da se radoznalci raspoređuju u krug oko konja. Vrata trgovačke radnje se otvoriše i Ron Hanter samo stiže do poslednjeg stepenika pre nego što su mu pridošlice preprečile dalji put.

— Pazi na njega, Forsajte! — viknu Hanter preko glava prisutnih. — On ima nož. To je Latimerov kovač i obično napada nožem.

Forsajt pride gredi, odveza uzde svoga vranca ne skidajući pogled sa Latimera, dok na kovača kao da je zaboravio. Bogataš se zadovoljno smeškao. Posmatrao je ljude oko sebe i video je reagovanje na njihovim licima. Međutim, Forsajt je i dalje oštro posmatrao njegovu elegantnu priliku. Želeo je da prisutni dobro shvate šta se ovde sprema, da znaju kako je sve ovo Latimerovo maslo.

— Nećeš dugo čekati, Latimere — dobacio je bogatašu. Zato i žuriš da sprečiš ove ljude kako bi sami doneli odluku.

— Kakve to veze ima sa nama? — odvrati Latimer. — Ako si se sporečkao sa Ringom, on je slobodan čovek da brani svoju čast. Ja ne mogu da ga sprečim.

— Tačno! — viknu Ringo Kondor. — Gospodin Latimer nema nikakve veze s ovim.

Posle tih reči prišao je korak bliže Forsajtu. Ovaj je očekivao da ljudina počne da zamahuje pesnicama, ali to se nije dogodilo. Stegnutih šaka on je stajao i duvao mu isparenja viskija u lice. Najzad se prezrivo nasmejao.

— Zar Hanter očekuje da mu tipovi kao što si ti pomognu oko teranja stoke? — viknu kovač. — Ako je tako, onda se neće nijedna krava izvesti iz ovog kraja! A i ti mu nećeš pomoći, skitnico!

Forsajt je čuo žagor i smeh u gomili. Na Latimerovom licu i dalje je lebdeo onaj zadovoljni osmeh. To je bio njihov cilj. Hteli su da Hantera unište tako što bi ga ponizili.

Forsajtovi trbušni mišići se stegoše i on oseti kako mu puls brže kuca, a hladni bes, koji mu se skupljao od dolaska u prokleti grad, postade skoro neizdržljiv. Prebacio je uzde preko jabuke sedla i okrenuo se Ronu Hanteru.

— Privezaću vreću sa kafom na tvog konja.

Napravio je poluokret, kao da će prići rančеровom konju. Tako je namerno pružio priliku Ringu da započne tuču. Ogromna šaka zgrabi Forsajta za rame da bi ga povukla, dok je istovremeno kovač zamahnuo desnicom.

Forsajt munjevito čučnu i istim pokretom otrže rame iz Ringove šake. Ljudina promaši njegovu glavu za koji centimetar i za trenutak ostade otkriven. Pre nego što je uspeo da se snađe, Forsajt ga snažno pogodi desnicom posred brade. Izgubivši ravnotežu, kovač se zatetura i skljoka ispod grede.

Njegova mazga uplašeno frknu i poče da se rita. Među posmatračima se začu žagor.

Uz besne kletve Rigno se otkotrlja dalje od mazginih kopita, brzo skoči na noge i nadlanicom obrisa krv koja mu je tekla sa usana. Njegove crne, duboko usađene oči sevale su kao munje.

Ali, istog trenutka kada se kovač sagnuo i desnom rukom mašio prema čizmi, Ron Hanter viknu:

— Pazi na nož! Izvući će ga iz čizme!

Među prisutnima zavlada napeta tišina. Oni najbliži uzmakoshe da bi izbegli iznenadni zamah oštricom noža, koji je Ringo izvukao iz sare svoje čizme. U tišini se čulo kako mazga i dalje besno udara nogama po prašini.

— Samo si to tražio, skitnico! — isceri se Ringo. — Sada ćeš dobiti.

Isturio je desnu ruku ispred sebe i otkrio jezivo, blistavo sečivo. Zamahnuo je njim jedanput i naterao Forsajta da ustukne. Potom, obasipajući ga prostačkim psovkama,

jurnuo je napred. Forsajt pomeri svoje telo ulevo i vide kako kao brijač oštro sečivo sevnu nagore, spremno da ga zapara po trbuhu, ili preko grla. Ruke je držao široko razmaknute, svestan da ih ne može koristiti protiv noža. Nije se usudio da upotrebi nogu zbog bojazni da ne izgubi ravnotežu.

Ringov nož promaši ga za nekoliko centimetara. Kovač opsova, uspravi se i ponovo napade. Forsajt još više odskoči u stranu i u poslednjem trenutku izbeže sečivo, čiji vrh mu dodirnu košulju.

Pri tom je Forsajt motrio neće li mu se pružiti prilika za protivudar. Umesto da potpuno povрати ravnotežu pre no što će ponovo napasti, kovač dozvoli da leđima naleti na konja i da se onda u jednom zamahu odbije od životinje napred. Time je skratio vreme napada i nož zakači Forsajta po levoj šaci.

Forsajt oseti iznenadan bol i lepljivu toplotu sopstvene krvi koja poteče iz rane. Sada mi je bilo dosta. Ranija želja da pokaže posmatračima kako sa Ringom može da izađe na kraj bez brutalnosti nestade u njemu. Uzmaknuo je prema ogradi i potom skrenuo prema otvorenoj ulici, držeći desnom šakom posekotinu da bi zaustavio krv.

Iza njega su ljudi bili gusto zbijeni i vikali su uzbuđenim, piskavim glasovima. Ringo Kondor se gegao kao medved i gromoglasno smejao.

Džin pride još bliže. Bio je potpuno siguran u sebe i napadao je sa sve većom žestinom. Forsajt je sačekao da nož bude uperen u njega, a onda njegova leva ruka munjevito polete uvis i strže sa glave šešir velikog oboda. Istovremeno je desnom izvukao kolt iz pojasa. Šešir se sruči na oštricu noža.

Sečivo probi šešir i zaplete se u njemu. Ringo pokuša da ga oslobodi za novi napad, ali teška cev Forsajtovog kolta sruči se na njegovu glavu. Kovač divlje kriknu od bola i ošamućeno se zatetura. Iz široke

posekotine iza njegovog uveta poteče krv.

Ne oklevajući ni trenutka, Forsajt ga još jednom udari skoro po istom mestu i uz potmuli šum Ringo pade u prašinu.

Posmatrači se razbežaše od Forsajta. Čulo se njihovo glasno disanje i većina je pobegla iza pojila sa vodom, dok su im oči bile razrogačene od neverice. Forsajt vrati kolt za pojas i pognu se iznad telesine svoga protivnika i podiže nož iz prašine.

Latimer pode jedan korak iza Ringa. Forsajt odmah podiže glavu. Stisnute oči i čvrsto stegnuta usta davala su Forsajtovom licu izraz od koga je Latimer zastao kao skamenjen.

Forsajt je držao u povredenoj ruci nož. Metar daleko od njegovih čizama ležao je nepomični Ringo Kondor i staklastih očiju buljio u nebo. Najzad je pomerio ogromnu, maljavu šaku i njome prešao preko usta.

— Uzmi nož, Latimere — reče Forsajt i pruži oružje bogatašu. — Ti si mu ga prvi i tutnuo u ruku.

— Ja ću ga uzeti začu se šerifov glas, negde sa sredine ulice. Posmatrači ispred njega se razdvojiše i napraviše mu prolaz, pa šerif prođe kroz gomilu. Levu ruku je pružio za nož, a desna mu je počivala na dršci kolta. — Daj ga odmah ovamo.

— Uhapsi ga, Henri! — viknu neki čovek. — Vidiš šta je učinio sa Ringom.

— Jeste li poludeli? — kriknu Ron Hanter sa trotoara. — Pa, Ringo je prvi potegao nož na Forsajta. — Odgovorili su mu uzbuđeni povici, a onda žagor zamre kada mladi rančer side na ulicu.

— To je tačno! — viknu Piter Kendal. — Forsajt je valjda imao prava da se brani.

Šerif Henri Bradok uze nož i zadrža ga u levoj ruci, dok Forsajt iz zadnjeg džepa izvadi maramicu i njome uvi posekotinu na ruci.

— Uzjaši konja i gubi se odavde — naredi šerif. — Dovoljno si već neprilika napravio.

Forsajt pogleda u Latimera koji je ćutao i posmatrao Ringa kako pokušava da podigne svoje ogromno telo sa zemlje. Krug lica oko Forsajta još uvek je imao onaj zgromljeni i zabrinuti izraz. Oni kao da nisu shvatili zašto je upotrebio revolver-sku cev i samo su pokazivali rastući gnev zbog brutalnog prebijanja Ringa.

Forsajt napravi korak prema trotoaru i Latimer podiže pogled na njega. Bogataš hitro pogleda u šerifa i krenu rukom u unutrašnjost svoga kaputa. Forsajt zastade i mahnu glavom prema malom revolveru koji se nalazio u futroli ispod Latimerovog kaputa. Njegove usne se razvukoše u prezriv osmeh.

— Rečeno ti je da se gubiš! — uzviknu Latimer iznenađen ovim osmehom.

— I odlazim — odvrati Forsajt. — Želeo sam samo da pokažem ljudima kako ti u stvari radiš.

Latimerova ruka se malo spusti.

— Ne pokušavaj da me uvučeš u ovaj tvoj sukob — reče. — Ja...

— Ti si ga izazvao — prekide ga Forsajt, koji je govorio glasno da bi ga svi čuli.

Ron Hanter već je bio na svom doratu i proterao je konja pored samog Forsajta. Među licima iza Latimera on ugleda Beti Brenan, koja je sve ovo posmatrala prestravljenim očima. Forsajt za trenutak zadrža pogled na devojci i reče:

— Želeo sam samo da ustanovim razlog zbog čega se moje učešće u teranju stoke toliko ometa. Ti se, Latimere, kriješ iza ljudi kao što su Ringo i Erik. Ali nisu svi u tvojoj vlasti. Ti nisi vlasnik ovdašnjih stanovnika. Oni mogu sami da vide šta se sprema i da donesu odluku. Svakog trenutka su sve bliži toj odluci, Latimere.

Forsajt nije pružio priliku bogatašu da mu odgovori. Podigao je svoj

šešir, tako da su svi mogli da vide veliku rupu od noža i okrvavljeno mesto tamo gde je držao rukom. Stavio je šešir na glavu i okrenuo se. Hitro je uzjahao vranca i potom ga poterao prema sredini ulice.

Latimer požuri niz stepenice. Zastao je kod Ringa, koji je u međuvremenu već bio ustao i ogromnom šakom držao se za uvo. Pri svetlosti lampe videlo se kako su Latimerovi obrazi bili bledi. Gornja usna poigravala je u uglu. Njegov užareni pogled prelete po prisutnima i zaustavi se na šerifu Henriju.

— Odvedi Ringa lekaru — rekao je. — Dok ga tamo budu previjali, ti dođi do moje kuće i tamo stražari. Zahtevam zaštitu od onog revolveraša.

Jedan trenutak stajao je potpuno nepomičan dišući tako duboko da su mu se ramena vidno pomerala. Forsajt i Hanter nestadoše u pomrčini jedne poprečne ulice.

— Čitavom gradu je potrebna zaštita — nastavi Latimer. — Ako ti je potrebno još pomoćnika uzmi ih. Ja ću ih platiti, šerife. Pojačaj bezbednost sve dok onaj prokleti revolveraš ne bude smiren.

Latimer se okrenu od šerifa, rasturi rukama zbijene radoznalce i pohita ulicom prema hotelu »Nasional«.

VI

Ron Hanter se zadovoljno smejaao.

— Ono njegovo lice — reče rančer. — Jesi li mu video lice dok je stajao kao neka budala? Od ovoga se neće tako brzo oporaviti.

Forsajt odmahnu glavom.

— Latimer nije budala, Rone. — On se okrenu u sedlu, kao što je to već nekoliko puta činio za poslednjih desetak minuta po odlasku iz grada. Tama se polako razređivala sa rađanjem meseca i nejasni obrisi zemljišta postepeno se pretvoriše u bezbojno drveće i žbunje, koje se naziralo kroz toplu izmaglicu. Iza

njih ništa se nije čulo niti je Forsajt mogao da zaključi da ih prate. — Nemoj da grešiš i da ga smatraš budalom.

Ali Hanter se i dalje smejao.

— Sada ćemo dobiti ljude koji su nam potrebni — reče rančer. — Za ovu tuču će do jutra saznati čitav kraj. Verujem da ćemo, pre no što prođe nedelju dana, imati dovoljno ljudi za skupljanje stoke. — Samouvereno je klimao glavom. — Tako je. Uzećemo svakog ko se bude prijavio. Slušaj, ja nameravam da skupim samo dvogoda i trogoda goveda. Ali, ako budemo imali dovoljno ljudi, uzeću i jednogodišnjake. Saznao sam da je gore, na severu, velika potražnja za stokom i moći ću dobro da ih prodam.

— Trebalo bi da dobro pregledaš svako govedo — odvrati Forsajt. — Zima će već skoro početi dok stignemo u Dakotu. Stoka mora da bude dovoljno snažna da bi se brzo kretala i prelazila reke.

— Kada budemo prešli reke Brazos i Red River, biće nam sasvim lako.

— Ne zaboravi da proveriš i sve ljude koji se budu prijavili — zamišljeno nastavi Forsajt. — Budi siguran da u one koje povedeš možeš imati poverenja. Latimer će preduzeti sve da bi te omeo.

Tiho upozorenje u Forsajtovom glasu nije umanjilo Hanterovu sigurnost.

— Znam koga ću izabrati — samouvereno reče Hanter. — O tome uopšte ne treba da brineš.

Bilo je nekoliko minuta do devet časova kada se na srebrnoj mesečini ukaza visoko drveće na Hanterovom ranču. Na ravnici i za korala videla se plegla stoka. Sveži noćni povetarac, koji je duvao od potoka, šuštao je u krošnjama drveća i nosio zavijanje kojota sa daleke prerije prema jugu. Negde, iza trave pored vode, čula se noćna pesma zrikavaca.

Vrata na spavaonici bila su otvorena i Forsajt to odmah primeti čim su izašli iz dubokih senki drveća. Dodirnuo je Rona po ruci i olabavio vinčesterku na sedlu.

— Šta je? — upita Ron.

— Pogledaj vrata. Obidi s leve strane i otuda priđi spavaonici. Ja ću krenuti desno.

Nije stigao da odvoji vranca od Ronovog dorata, kada se iza ugla zgrade pojavi prilika jednog čoveka.

— Jesi li ti, Rone? — čuo se Indijančev glas.

— Ja sam.

Hanter mamuznu konja i zajedno sa Forsajtom pojaha u susret Indijancu. Ovaj je u ruci držao poveću motku. Dok su se oni približavali, on se neprestano osvrtao na sve strane.

— Je li se nešto dogodilo? — upita Hanter. — Ko je bio ovde, Čikito?

— Ovde niko. Svratio sam na Kastnerov ranč, kao što si mi rekao, i tamo su me sačekali Miler i Kalagan. Oduzeli su mi pušku i revolver i potom me najurili.

Ron Hanter izusti neku psovku i pogleda u Forsajta.

— Ta dvojica su na Latimerovoj strani — objasnio je. — Ali do sada nisu učestvovali ni u kakvom nasilju. — Okrenuo se Čikitu. — Samo njih dvojica? Niko više?

— Njih sam jedino video, Rone. Čak su me pratili oko dve milje da bi se uverili da ću se vratiti na ranč. Bez konja i revolvera ništa nisam mogao da učinim.

— A jesi li pre toga svraćao kod Granta i Parkera? — upita Hanter. — Šta su oni rekli?

— Grant je odbio, ali će možda oba Parkera doći. Stari je ostao da o tome porazgovaram sa ženom.

— Prokleti Latimer — promrmlja Ron Hanter. Smrknuto je posmatrao mračnu ravniciu i blago ustalasanu preriju iza nje. — Ipak nas neće zaustaviti. — Izvukao je čizmu iz

uzengije i počeo da silazi s konja. — Ti se pobrini za konje, Čikito, a mi ćemo spremići nešto za jelo.

— Uzmi ovo, Čikito — reče Forsajte i pruži Indijancu svoju vinčesterku. — Ne odvajaj se od nje dok si u štali. I mi smo imali neprilika u gradu, a ja mislim da je Latimer sposoban za sve.

*

Fred Latimer je sedeo za velikim stolom od mahagonija koji je zauzimačio čitav jedan ugao saluna za rančere u hotelu »Nasional«. Kod prozora, ledima okrenut stolu, stajao je Erik Holden i zurio napolje. Sa visine prvog sprata mogao je da vidi sva četiri bloka zgrada duž Glavne ulice.

Sredina ulice bila je vidna skoro kao po danu, ali svako ko bi stupio na nju, ili je napustio morao je da prođe kroz osam uzanih sokačića koji su bili potpuno mračni. Bliže hotelu nalazili su se prodavnica mešovite robe i restoran, a prekoputa oružar i berberin. Nešto dalje video se salun »Feniks«, sa ograđenom verandom, i visokom, lažnom fasadom iznad prvog sprata.

— Evo stiže Kendal sa porodicom! — reče Erik preko ramena. — Izgleda da je spakovao svu imovinu u sanduke i bale, tako da mogu dugo da žive u gradu.

Pošto Latimer nije odgovorio, Erik se osvrnu. Bogataševa glava ostala je nagnuta iznad hartije na kojoj je poslednjih pola časa radio. Erik pomeri svoje dugačko, koščato telo. Prešao je šakom preko pegavih obraza a zatim je iz navike pustio da padne na tvrdnu dršku kolta koji mu je visio niz butinu.

— Možda će noćas pokušati da ode iz grada — primeti revolveraš. — Mogao bih da siđem dole i da ga smaknem pre nego što izbiје na ravnicu.

Latimer pogleda u Erika, pa zatim u neobrijanog ridokosog kaubojaja koji je stajao kraj vrata.

— Sta je bilo sa ciglom, Džone? — upitao ga je.

Džon Rigen klimnu glavom.

— Sve je preneto i spremno za zidanje, gospodine Latimere. Tesari mogu da počnu sa radom u sredu.

Latimer se ponovo usredsredi na svoje papire. Erik ga je posmatrao, ne znajući da li ga je bogataš čuo, jer je ovaj bio suviše udubljen u cifre koje je proveravao.

Revolveraš je već dve godine radio za Latimera pa ipak nije uvek bio kadar da pogodi, ili čak shvati njegove namere. Tako nije, na primer, shvatio zašto je Latimer jednostavno ostavio pretučenog Ringa Kondora i došao ovamo. U svako drugo vreme, kada bi Latimer imao pred sobom neki problem on je delovao — i to brzo. Ta munjevita, ali kontrolisana snaga, udružena sa neumornom energijom i efikasnošću u poslovnim stvarima, omogućila je bogatašu da jedva pre pet godina počne s ovom prodavnicom mešovite robe u gradu i da do sada stavi pod svoju kontrolu svaku milju zemlje u okrugu Brazos.

Iza ove silne snage i spremnosti na nasilje nalazilo se i nešto tajanstveno, što Erik nije razumevao, ali je poštovao. To je i imao na umu kada je sada prišao stolu.

— Dozvolite mi da sredim Kendala pre nego što ode iz grada, gospodine Latimere — reče revolveraš. — Ovde se priča kako je on rekao Forsajtu da će raditi za Hantera.

Erik pogleda u Džona Rigena, koji klimnu glavom, obrisa nadlaničnicom usta, spremajući se da i sam progovori. Ali Latimer ga preduhitri.

— Erik — brzo reče bogataš. — Jedina stvar u koju želim da budem siguran jeste da Kendalu u gradu ne sme da nedostaje ni dlaka s glave.

— Ali on će se zaposliti kod Hantera. To što je doveo ovamo ženu i

troje dece samo potvrđuje njegovu odluku. Verovatno namerava da ih ostavi u kući svog brata dok bude putovao za Dakotu. Ljudi će to videti i počeće da razmišljaju.

— Tačno. Baš zbog toga ne želim da on u gradu bude napadnut. Suviše njih se koleba, pokušavajući da ocene da li je Hanterov plan isplativ za njih. Ako Kendal nastrada pred njihovim očima neki će od njih biti dovoljno tvrdoglavi da odu pravo Hanteru.

— Oni to mogu u svakom slučaju da učine — oglasi se Džon Rigen. — Čuo sam kako večeras mnogi o tome razgovaraju.

— To su priče — reče Latimer i odmahnu glavom. — Ne brinu me ni sve priče ovoga sveta. — On ustade, izvadi zlatan časovnik iz džepa i pogleda ga idući prema prozoru. — Pogledaj to napolju. Svaka moja zgrada koristi se za poslove, ili se u njoj stanuje. Dokle god su ljudi na mojoj strani, a protiv Hantera, ja prikupljam kiriju. Ali, onog trenutka kad neko od njih pođe, izgubiće sve to. Kendal, ili bilo ko drugi, voljan da ode Hanteru, ne sme biti napadnut sve dok se nalazi pred očima ovdašnjih ljudi.

Džon Rigen se nasmeja i reče:

— Kendal će krenuti ujutro. Veoma mu se žuri da se pridruži Hanteru.

Revolveraš je posmatrao Latimera.

— Ako krenemo na Forsajta i ostale, mogu li ja to da izvedem na svoj način?

— Ućutao je i pomerio se ulevo, kada se na vratima začu kucanje.

— Ko je? — upita Latimer.

— To smo mi, gospodine Latimere — javi se Kiven Miler. — Dovedi smo Ringa.

Rigen uhvati kvaku i okrenu ključ u bravi. Prvo je ušao Miler, snažan čovek, širokih grudi, koji je morao da se pogne da mu vrh šešira ne bi zakačio dovratnik. Džek Kalagan je bio samo nešto niži rastom i njego-

vo lice, preplanulo i ogrubelo kao don, govorilo je o dvadeset godina provedenih na ravnicama Teksasa.

Široki zavoj koji je obavijao ogromnu glavu Ringa Kondora prosto je bleštao na svetlosti lampe. Džinovski kovač zastade kod vrata i zbunjeno pogleda u Latimera, kao da je očekivao da će ovaj početi da ga grdi pred drugima.

Međutim, Latimer i ne pogleda u Kondora. Obišao je sto i seo iza njega, a zatim se zagledao u Milera.

— Onaj njegov Indijanac je jurio celo veče i obilazio rančere — reče Miler. — Posetio je Granta i Parkerove, ali dalje nije stigao. Razoružali smo ga i najurili nazad Hanteru.

— Indijanac zna da će idući put dobiti metak — dobaci Kalagan.

— Obišli smo svaki ranč do okuke reke i razgovarali sa ljudima. Obavestili smo ih da već sutra treba da odluče da li će se pridružiti Hanteru ili početi da rade na vašoj kući. — Miler se isceri, pogleda u Kalagana, pa opet u Latimera. — Mogu već sada da vam kažem kakva će biti njihova odluka.

Latimer klimnu glavom. Čutao je i gledao u papire na zelenoj čoji pišaćeg stola. Erik se pomače i reče:

— A šta ćemo sa Kendalom? Za njega sigurno znamo da ide Hanteru. Onog pijanog Karvela smo zaustavili. To možemo i sa Kendalom da učinimo. Ne mora da bude blizu grada. Postoje stotine mesta gde ga možemo smaći pre nego što stigne do Forsajta ili Hantera.

Ringo Kondor odjednom počeo da kune.

— Nećete vi smaći Forsajta. — Ogromnom šakom opipao je zavoj na glavi a zatim je stegao pesnicu. — Ja želim Forsajta, gospodine Latimere. On je moj.

Bogataš odmahnu glavom.

— Ne! Ti si mi potreban na ranču, Ringo. Jedna borba sa Forsajtom je dovoljna. Ako svet vidi kako ga progoniš znaće da sam ja taj koji te tera

na to. Forsajt mora biti uklonjen tako da ja ne budem umešan u to.

Kovač se namršti i zagrme:

— Slušajte! Niko ne može onako da me prebije i olako prođe. Vodiću računa da to ne bude povezano s vama.

— Do đavola, Ringo je... — uzviknu Erik.

— Ubiću ga! — prasnu Kondor. — Buljio je u Latimera. Njegovo bradato lice bilo je zajapureno i znojavo. — To mi nećete uskratiti. Ja i suviše mnogo znam. Suviše mnogo da biste me sprečili u ovome.

Usledila je napeta tišina. Za sve to vreme Latimer je piljio u razbesnelog kovača. Erik je čekao, držeći ruku iznad drške svoga kolta. Rigen, Miler i Kalagan hteli su da vide šta će Latimer učiniti. Ovaj je to mogao da vidi po izrazima njihovih lica. Najzad je polako klimnuo glavom.

— U redu, Ringo. Pružiću ti još jednu priliku da se obračunaš sa Forsajtom. — Njegov oštar pogled skrenu prema Eriku i nemo mu naredi da ćuti i da se ne meša. Ali ne mogu da rizikujem ikakvu sumnju na mene. — Mahnuo je rukom prema ostalima. — Oni će prineti vest kako sam te ja zbog te tuče najurio iz službe. Tako te niko neće dovesti u vezu sa mnom.

— Aha. To je dobro. — Široki osmeh pokri Ringovo volovsko lice. — A hoćete li me vratiti u službu čim se situacija smiri?

— Naravno.

Ringo Kondor nastavi da se ceri. Sklonio je šakom gustu, crnu kosu sa čela i obratio se Rigenu:

— Ti imaš drugi revolver u spavaonici. Biće mi potreban.

— Ne — reče oštro Latimer. — Ti to moraš sam da izvedeš. Ne smeš da upotrebiš revolver, za koji se može ustanoviti da potiče sa mog ranča, ili da pripada nekom od mojih ljudi.

Ringo Kondor klimnu glavom i natraške pođe prema vratima.

— Neće niko posumnjati u vas, gospodine Latimere — progundao je. — Neka vas to ne zabrinjava.

— To me ni najmanje ne zabrinjava. — Latimer se opusti u stolici i sačeka da kovač otvori vrata i izade napolje.

— Zašto ste mu to dozvolili? — upita Erik.

— Ti se ne mešaj — naredi Latimer. — Ćutke je sedeo i sačekao da se u hodniku izgubi teški bat Ringovih koraka, a zatim je nastavio: — Kažeš da je Mičel čuo kako Kendal treba u zoru da bude kod Hantera?

— To je vreme pomenuto. — Rigenov odgovor bio je pomešan sa Rikovim gundanjem.

— U tom slučaju, daćemo mu upravo toliko vremena da započne sa skupljanjem stoke. — Bogataš se nagnu napred i uze svoj crni šešir sa stola. — Ja ostajem u gradu, ali hoću da svi vi provedete noć na račnu i da odande krenete u akciju.

— Mi ćemo ih već zaustaviti — odvrati Erik. — A šta ćemo sa Forsajtom? Rekli ste Ringu...

— Ako ugledaš Forsajta, odmah ga smakni! — odvrati Latimer. — Ringa ostavi meni.

Stavio je šešir na glavu i spustio ruku na sto. Tamo gde su mu zglobovi pritisli ploču od mahagonija videlo se kako su pobledeli i izgubili krv.

— Jašite odmah na ranč! — viknuo je. — Neću da iko od vas ostane u gradu. Ustaćete mnogo pre zore.

Oni samo klimnuše glavama.

VII

Te noći Forsajt čvrsto spavao, ali mu se vinčesterka nalazila na dohvatu ruke. Ustao je pre svanuća, da bi se obrijao i umio, pa je uzdah-
tao od jutarnje svežine.

Zgrada spavaonice, koja je bila sagrađena za svega pet do šest ljudi, postala je tesna zbog nameštaja koji je Ron Hanter uspeo da spase iz

spaljene kuće. Rančer, koji je već bio napolju sa Čikitom, pojavi se iz štale kada je Forsajt pljusnuo iz lavora sapunjavu vodu ispred spavaonice.

Noć je brzo bleдела, a na istočnom horizontu otkrivalo se čeličnoplavo, vedro nebo. Na ravnici, iza šumarka kod izvora, pojavio se jedan usamljeni jahač. Četriri krave pile su vodu na obali potočića. Miljama na sve strane ništa se drugo nije micalo.

— To je Piter Kendal — reče Hanter i okrenu se poluotvorenim vratima štale, pa viknu: — U redu je, Čikito. To je Piter. — Potom se zadovoljno obrati Forsajtu: — On je prvi. Ako prikupimo desetak ljudi mogli bismo da imamo svu stoku spremnu za put već sredinom ovog meseca.

— A šta je sa Karvelom? — upita Forsajt. — Zar nije trebalo da i on dode sa Kendalom?

Ron Hanter klimnu glavom, ali lako mrštenje koje mu smrknu lice ne uspe da umanjí njegov entuzijazam.

— Stići će već on. Čikito će ostati na ranču da mu pomogne dok mi budemo na livadama. Doći će Karvel.

Zajedno sa rančerom, Forsajt je posmatrao približavanje onog jahača. Iznad horizonta pojavi se crveni luk sunca. Purpurno-žućkasta svetlost proli se preko ustalasane ravnice i potera poslednju pomrčinu prema šumarku. Sa obala potočića dizala se izmaglica, nalik na tanku, providnu koprenu, koja se kovitlala oko nogu krava po pojilu. Kendalova kobilа zagazi u vodu.

Kada je mladi, mršavi kauboj stigao do njih, Forsajt reče:

— Očekivali smo da će i Karvel doći. Jeste li ga videli?

— Nisam. Ja sam ustao oko pola četiri, da bih na vreme stigao ovamo. Uzput nisam nikoga video. — Sjahao je i počeo da sa šakama udara po butinama da bi se malo ugrejao. — Posle one borbe u gradu doći

će ne samo Keri nego i drugi. Sada vas niko neće zaustaviti sa stokom.

Ali Keri Karvel se nije pojavio. U vreme kada je završio sa spremanjem šnicli i jaja, stigla su samo dva čoveka. Forsajt i Hanter su upravo jeli kada ih Piter Kendal pozva sa vrata i reče im da stižu Bil Parker i njegov sin.

Forsajt ustade, ode do prozora i pogleda dvojicu konjanika koji su se približavali sa jugozapada. Bil Parker bio je visok, sed čovek, šezdesetih godina. Izgledalo je da mu sin nema više od osamnaest godina i veoma je ličio na oca. Mada je iz futrole na njegovom sedlu virio kundak vinčesterke, a za pojasom mu se video pripasani kolt, Forsajtu je on još uvek izgledao kao dečak. Forsajt pogleda u Hantera. Rančer je posmatrao pridošlice a usta su mu bila čvrsto stisnuta.

— Ne znam da li ćemo danas početi sa sakupljanjem stoke — promrmlja Forsajt. — Možda bi trebalo sve da pripremimo na ranču i da proširimo koral za veći broj konja. Posle toga mogli bismo da odjašemo u grad i vidimo da li ćeš dobiti zajam u banci. Kada rančeri saznaju da imaju novca za hranu, lakše će se odlučiti da dode.

— Doći će oni — brzo odvali Hanter i razvuče usne. — Hajde da upoznaš Bila i mladog Roda.

Rančer izade iz spavaonice.

Bil Parker nije sjahao. Samo se opustio u sedlu i pognuo pružajući snažnu ruku da bi pozdravio Forsajta, dok ih je Hanter predstavljao. Njegov sin je nestrpljivo čekao na svoj red i osmehivao se visokom čoveku.

— Da li ste videli da još neki rančeri dolaze ovamo? — upita ih Forsajt.

— Nikog — odgovori Parker i pogleda u Rona Hantera. — Syratili smo usput do Boba Kartera i on nam je rekao da neće doći. On će sa Kelogom i njegova dva sina otići da radi na Latimerovoj kući.

Hanter brzo klimnu glavom i zaustavi pogled na Forsajtu.

— Dobro, počecemo i bez njih — reče. — Ti ćeš, Bile, sa Rodom krenuti u obilazak jugozapadnog dela ranča, prema tvom imanju. — Potom se okrenu Indijancu koji je baš tada izlazio iz štale noseći u rukama gvožđa za žigosanje stoke. — Piter i Čikito će početi od zapada prema severu. Forsajt i ja ćemo žigosati sva goveda na koja nađemo i terati ih ovamo. Možda ćemo večeras kasno doći na ranč, jer ja želim da odem i do grada, da bih video kako stoji stvar sa zajmom.

— U redu — reče Piter Kendal. Uzeo je jedno gvožđe za žigosanje i pošao prema svojoj kolibi. Bil Parker potera konja bliže Indijancu.

Forsajt je ostao nekoliko trenutaka nepomičan i posmatrao Kendala kako se penje u sedlo. Potom oba Parkera pojahaše preko dvorišta i podigoše prašinu koja zasvetluca na već toplom suncu.

Ova mala grupa jahača neće moći ni da počne sa sakupljanjem rasute stoke po preriji, pomisli Forsajt. Međutim, njega je više brinulo odsustvo Kerija Karvela. Stari štalar je izgledao toliko voljan i srećan što će učestvovati u ovom poslu, pa je njegov nedolazak utoliko izgledao čudniji.

Forsajt se okrenu i uđe u spavaonicu, svestan da je Hanter pominjao zajam iz banke samo da bi drugima dao više nade. Forsajt uze brijač sa umivaonika i podiže svoju torbu sa ležaja. Nije stigao ni da je zaveže kada je odjeknuo pucanj, tako glasan kao da je bio ispaljen u samom dvorištu. Sa vinčesterskom u rukama, ubacujući metak u cev, Forsajt pohita napolje.

Stigao je do vrata kada su prasnula još dva hica. To je puška, prolete mu kroz glavu. Negde iz pravca drveća kod izvora. Privivši se uz dovratak, slušao je uzvike i bat čizama, dok su Hanter i Indijanac jurili u zaklon. Odmah je ugledao telo Pi-

tera Kendala, ispruženo i nepomično na udaljenosti od oko petnaestak metara, iza grede za vezivanje konja u dvorištu. Njegova kobila, oslobođena jahača, prestravljeno je jurila dalje od pucnjave.

Češući se leđima o zid spavaonice, Forsajt obide iza ugla i uputi se prema istočnom kraju zgrade.

— Ostani tamo! — doviknu mu Hanter. — Ne izlazi iz zaklona!

— Pobrini se za Kendala kad počnem da pucam — odgovori mu Forsajt preko ramena. Parker i njegov sin, koji su već bili prevalili stotinjak metara dalje od štale, sada su se galopom vraćali kući.

— Reci im da sjašu. Neka ne izlaze na čistinu.

— Ostani tu... — Hanterove reči izgubiše se u prasku tri brzo ispaljena hica, koji su odjeknuli iz pravca izvora.

One četiri krave, koje su se dotle napajale na ivici vode, pojuriše prema čistini između zgarišta kuće i drveća. Forsajt ču kako jedno zrno prozvižda pored njega, a drugo pogodi odbeglu kravu, koja mučući pade na zemlju ritajući se nogama. Od ugla spavionice, pognuti Forsajt krenu napred. Opalio je jedanput prema drveću, nastavio da trči i pri tom koristio preostale tri krave, koje su između njega i strelca jurile u zaklon.

Nije prešao ni tri koraka, kada puška iz šumarka ponovo prasnu. Zrno mu probi levi rukav na kaputu, baš u trenutku kada je povlačio okidač svoje puške.

Trčeći u cik-cak liniji, Forsajt je i dalje napredovao, kada ubica iz zasede opali sledeći metak. Forsajt se baci iza oborene krave i olovo mu proizvižda iznad glave.

Odmah je opalio prema mestu gde je ugledao oblačić dima i potom se pomakao bliže kravi. Životinja koja je i dalje bolno mukala pokušavala je da ustane. Forsajt ispalio jedan metak.

Skriveni strelac opali metak u vazduh a zatim se začu prigušen i besan krik bola. Forsajt skoči, potrča levo, zatim desno, pa potom opali još jedan metak u sredinu žbunja jer je bio uveren da se napadač tamo krije. Nastavio je da trči, očekujući da ga zaspe kiša metaka.

Ali više ne odjeknu nijedan pucanj.

Sve se utišalo, samo je čuo bat sopstvenih koraka i umiruće dahtanje kravè iza sebe.

Na pedesetak metara od šumarka ispali je nekoliko metaka po žbunju da bi otkrio skrivenog strelca. Sunce je bleštalo po vodi potočića. Iako je napregnuto posmatrao žbunje, očekujući da će ugledati bar nekakav pokret, ili odblesak puščane cevi, Forsajt je bio razočaran.

On se uspravi i dugim koracima pokuša da obide šumarak. Međutim, gusti čestak ometao mu je vidik.

Kada je najzad izbio desno od drveta, nije mogao ništa da vidi. Izgledalo je da je ubica pobegao iza šumarka i dočepao se čestara meksvito žbunja koje se pružalo stotinjak metara dalje od potoka i u njemu se izgubio.

Našao je mesto na kome je ubica čekao u zasedi. Videli su se otisci čizama pored jedne niske, dugačke stene. Dve duboke brazde na steni otkrivale su mesta gde su Forsajtova zrna pogodila. Ništa drugo nije video, čak ni tragove krvi. Trgao ga je dolazak Indijanca, koji je dotrčao kroz drveće da mu pomogne.

— Samo jedan čovek — reče Čikito čim je pogledao tragove. — Već je daleko pobegao da bismo ga uhvatili.

— Ipak, ja mislim da sam ga pogodio — promrmlja Forsajt gledajući prema žbunju. — Ako je ranjen, otići će u grad.

On se okrenu, a zatim sa Indijancem pođe prema mestu gde su Hanter i Parkeri stajali nagnuti nad Piterom Kendalom.

Čuvši Forsajtove korake, Ron Hanter se okrenu. On je već sa onesvešćenog Kendala skinuo košulju i otkrio ranu. Metak ga je pogodio visoko u meso ispod ramena, izašao pozadi i tamo načinio veliku rupu. Mada je u međuvremenu isteklo mnogo krvi, Hanter je uspeo da je zaustavi pritisnuvši venu između rane i vrata. Pogledao je Forsajta. Oči su mu bile zamagljene od suza.

— Sačekao je da Piter izjaše iz dvorišta — reče Hanter. — Pogledaj jadnika. Nije ni znao šta ga je pogodilo.

Forsajt kleče pored ranjenika. Koža na Kendalovom licu bila je bleđa, a disao je kratko i slabo.

— Ti si zaustavio krvarenje — reče Forsajt. — Trebalo bi ga previti i odneti lekaru.

— Do davola — promrmljao je Hanter. — Jadnik. Ima ženu i troje dece. Ovo nije trebalo da mu se dogodi.

— Samo pritiskuj tu venu — reče Forsajt.

Hanter je i dalje nastavljao da mrmlja i vrti glavom, a Forsajt ga počeo previjati.

Indijanac otrča prema štali, a Forsajt se okrenu Bilu Parkeru.

— Polako ćemo ga podići — reče. — Mora hitno kod lekara. Danas nema ništa od žigosanja stoke.

Parkerovo čelo bilo je namršteno dok je gledao u ranjenika. Zatim je preneo pogled na svog sina i polako zavrteo glavom.

— Pomoći ćemo vam da ga smestite u kola — rekao je Forsajtu. — Ali ne idemo u grad. Ja imam samo ovog dečaka. — Ron Hanter podiže glavu prema rančeru, a Parker dodade: — Tako je i Rod mogao da nastrada. Nećemo učestvovati u sakupljanju i gonjenju stoke, Rone. Žao mi je, ali mi odustajemo.

Ron Hanter samo klimnu glavom. Forsajt spusti vinčesterku na zemlju.

— Ja ću ga uzeti za noge, Parkeru — rekao je tiho. — Vi ga sa sinom prihvatite za ramena. Pazite da ga polako dižete, da mu se rana ne bi opet otvorila.

Podigli su Kendala i poneli ga prema spavaonici.

Iz štale su čulo kako Čiroki upreže konje i nešto kune na svom jeziku.

Tužan početak, pomisli Forsajt.

VIII

Ringo Kondor sa istočne strane polako je ujahao u Blekvil, pošto je prethodno u širokom luku obišao grad. Mada je u levom ramenu osećao jake bolove, sedeo je mirno i uspravno u sedlu.

Pušcano zrno koje ga je okrnulo na Hanterovom ranču nije prodrlo duboko u meso, niti je povredilo tetive i kosti. Pa ipak, rame će mu neko vreme biti ukručeno. Ranu je previo i sakrio ispod čiste košulje, koju je uzeo iz svoje torbe na Latimerovom ranču. Erik, Rigen i ostali nisu bili na ranču kada je on tamo dojahao, pa je kovač sada pažljivo posmatrao glavnu ulicu grada ne bi li ugledao Latimera, ili nekog od njegovih ljudi.

Nekoliko građana, koji su išli trotoarima, ili stajali ispred verandi, nisu pravili larmu. Buka je dopirala iz pravca severnog dela grada. Čuli su se udarci sekire, praćeni škripom testera, kao i povici Berta Klentona, koji je naređivao tesarima kako da kroje oplata za temelje Latimerove kuće.

Trebalo je da se i bogataš nalazi na radilištu, gde se obično zadržavao kada bi noćio u gradu. Ringo nije želeo da vidi svoga gazdu. Bar ne sada. Znao je da će uskoro srediti sa Latimerom, ali pre toga hteo je da obavi zadatak koji mu je bio poveren.

Na Hanterovom ranču promašio je Forsajta i skoro mu je bilo žao što je ubio mladog Kendala. Ipak, to je

bio jedini način da Forsajta izvuče iz spavaonice. Kovač je očekivao da će Forsajt odmah istrčati na čistinu i nije se nadao da će se ovaj pribiti uz kućni zid i tako postati nezgodna meta za gađanje.

I ona prokleta krava, seti se Ringo. Da nije pogodio kravu, Forsajt ne bi imao zakon na onom brisanom prostoru. Kovač se polako namršti, okrenuvši konja prema stambenim zgradama, koje su bile podignute u sporednim ulicama.

Ah onaj prokleti Forsajt! Bio je suviše brz, ali je i pored toga tačno gađao. Bolno kucanje u ramenu podsećalo je Ringa na to. Kada sledeći put krene na Forsajta, moraće da bude pažljiviji. Znatno pažljiviji nego sada.

Kada je zauzeo busiju kod ranča, Ringo je bio siguran da su Forsajt i Hanter negde u dvorištu. Zatim je video ostale napolju pa je zaključio da je Forsajt ostao u spavaonici. Ubistvom Kendala morao je Forsajta da izmami napolje.

Ringo odmahnu rukom, kao da je hteo da odagna ove misli, i zaustavi konja pre nego što će ući u poslovni deo grada. S ovog mesta video je ljude koji su radili na Latimerovoj kući. Oni su sada prestali sa radom i gledali prema otvorenoj preriji. Tamo je stajao i Latimer. Kovač vide da oni to posmatraju Hanterova kola koja su se polako približavala gradu.

Latimer će verovatno pogoditi šta se dogodilo na Hanterovom ranču. Znaće ko je to učinio. Ringo razvuče debele usne u osmeh i rasejano dirnu zavoj na glavi. Glupi Kendal. Šta mu je trebalo da se udruži sa Hanterom, kada je mogao da se zaposli kod Latimera i da sada bude živ. Morao je da zna koliko je Latimer moćan. Još samo da ukloni Forsajta i njegov gazda će biti još moćniji, zaključio Ringo.

Kada su se kola približila, video je da zapregom upravlja Hanter, dok je pozadi sedeo Indijanac i pa-

zio na ispruženog Kendala. Pored kola na vrancu jahao je Forsajt.

Oni će morati da dignu Kendala iz kola i da ga unesu kod doktora Garflda, priseti se kovač. Kada budu ulazili u lekarevu ordinaciju, Forsajt će predstavljati dobru metu. Nekoliko trenutaka Ringo je nepomično sedeo na konju i razmišljao. Zatim je klimnuo glavom i poterao konja u zaklon dvospratne zgrade, u kojoj se nalazila banka.

Kim Forsajt je držao Hanterovog dorata metar-dva iza sebe, sve dok kola nisu prešla preko oronulog drvenog mosta. Kada je ugledao Latimera među radnicima, Forsajt oseti navalu gneva. Od toga mu se stegoše mišići na stomaku i on bolje oseti kako mu je znoj prilepio košulju na leđima. Latimer se nalazio iza podmukle zasede na ranču i to tako duboko kao da je lično pucao na Pitera Kendala. Međutim, Forsajt je isto tako bio uveren kako bi bogataš prinudio sve te ljude okupljene oko njega da se zakunu da tog jutra nije kročio nogom iz Blekvila.

Forsajt ponovo krenu za kolima i pogleda u ranjenika. Jasna sunčeva svetlost činila je da bleđa Kendalova koža na razgolićenom ramenu izgleda sablasnije naspram tamno-osušene krvi koja je probila zavoj. Forsajtu se činilo da su ranjenikovi golobradi obrazi bili sada upaliji nego kada su krenuli sa ranča, a usne modrije i mirnije.

Deca koja su se igrala u obližnjim dvorištima ugledaše neobičnu povorku. Na skoro svim vratima kuća pojaviše se žene i počеше da komentarišu. Neki mršavi starac, u izbledelom radnom odelu, istrča na sredinu ulice i protrča pored Hantera.

— Šta se dogodilo, sinko? Govori šta se dogodilo?

Hanter je ćutao. Lice mu je bilo izduženo dok je posmatrao okupljene žene i decu. Starac zastade i pogleda preko Indijanca u kola.

— Pa, to je Piter Kendal! — viknuo je prema ženama. — Mrtav je! Ubijen iz vatrenog oružja!

— Nije mrtav — odvrati Hanter besno. — I neće umreti.

— Mrtav je! — ponovo viknu starac. — Neko mora da obavesti njegovu ženu i decu.

— Nije mrtav! — ponovo viknu besno Hanter. — Ozdraviće. Obavesti njegovu ženu.

Vest se raširila ispred njih i ljudi ozbiljnih lica ispuniše trotoare i verande, kriveći vratove da bi videli dolazak smrtnika. Sve je više građana pridolazilo i brza pitanja su preletala preko ulice. Lekareva ordinacija nalazila se otprilike na sredini bloka zgrada. Pre nego što je Hanter tamo zaustavio konja, Forsajt ugleda Beti Brenan kako se probija trotoarom idući od prodavnice. Prekoputa nje, na vratima šerifove kancelarije, neki čovek je uzbuđeno vikao unutra.

Ron Hanter skoči sa sedišta i počeo da skida zadnju pregradu na kolima.

— Je li mrtav, Rone? — čuo je pitanje. — Čuo sam da je Piter ubijen.

Hanter spusti dasku. Jedan trenutak gledao je u gomilu, a onda je rekao:

— Nije mrtav, ali je izgubio dosta krvi. Verujem da neće umreti.

— Neko je pokušao da ubije tu skitnicu — oglasi se drugi. — Ali umesto njega pogoden je Piter.

— Ko god da je pucao na njega učinio je to namerno — brzo odvrati Forsajt. — Piter je bio sam u dvorištu kada je pogoden.

Pogledao je preko kruga okupljenih radoznalaca a onda je prihvatio Kendalove noge.

— Ti si tamo bio, Forsajte — kriknu jedna žena. — Da tebe nije bilo ni njega ne bi pogodili.

— Sklanjajte se! — zaori se snažni i oštri glas šerifa Henrija Bradoka, koji se probijao kroz gomilu. — Pustite ih da Pitera unesu unutra. — Krupni šerif pride Hanteru i pri-

drža Kendalova ramena zajedno sa Indijancem. — Jesi li video ko je pucao, Rone?

— Nisam. Ubica je bio skriven u šumarku iza potoka.

— Mislim da sam ga pogodio, šerife — reče Forsajt. — Zato bih voleo da pogledam nekoliko ljudi odavde i...

— To prepusti meni, Forsajte — odvрати šerif. — Ti ovde više nećeš stvarati neprilike. Da nisi otišao kod Hantera, ni ovo se ne bi dogodilo. Zato se gubi iz ovog grada. — Okrenuo je leđa Forsajtu i obema rukama mahnulo kako bi načinio put. — Sklanjajte se!

Lekareva ordinacija nalazila se u jednoj prostranoj, belo okrečenoj sobi u koju se ulazilo preko malog predsoblja. Neki od radoznalaca već su se ugurali u predsoblje, pa je prošao čitav minut dok su uspeli da Pitera Kendala proguraju između njih. zbog potresa, ranjenik bolno jeknu.

— Dolazi sebi — reče Hanter. — Brzo ga unesite.

— Sklanjajte se! — vikao je šerif.

— Evo i Kendalove žene — reče jedna žena. — Pustite je da prođe.

Žagor postade jači, a onda se naglo utiša. Forsajt vide doktora Garfilda kako čeka pored golog, drvenog stola pokrivenog čaršavom. Lekar je mogao imati oko pedesetak godina i njegovo lice polovično je zaklanjala brada. On se pognu iznad ranjenika i čim su ga spustili na sto počeo da skida zavoje.

Forsajt se pomeri u stranu da bi lekaru načinio više mesta. Čuo je kako je šerif iza njegovih leđa rekao:

— Evo ga ovde, Ela. Ipak, nemoj da ulaziš.

— Hoću da ga vidim. To je moj muž i hoću da ga vidim.

Ela Kendal prođe pored Forsajta. Bila je to oniža, crnokosa žena, vitkog tela i krupnih sivih očiju, zbog čega je više bila nalik na devojčicu.

Uхватила se mršavom rukom za grlo kada je pogledala u muža.

— Pitere! — kriknula je.

Ranjenik jeknu i suze ispuniše žene oči. Pogledala je u Rona Hantera.

— To nije trebalo da se dogodi, Rone — rekla je. — Nije smelo...

— Nismo znali, Ela, da...

— Znao si da je stvar bila opasna. — Posle tih reči pogledala je u Forsajta. — Otkada se ovaj čovek pojavio tebi se samo događaju neprilike. Jutros sam molila Pitera da ne ide, ali on je imao poverenja u tebe.

Hanter obori oči. Trljao je bradu i buljio prema vratima čekaonice. Betti Brenan uđe u ordinaciju. Posmatrала je Hantera i Elu Kendal. U nastaloj tišini sa stola se začu novi jakuk.

— Žao mi je... — počeo je Hanter.

— Žao ti je? To nije dovoljno. Ti si znao da će biti neprilika, a ipak si ga pozvao na ranč.

— Pa on nije mogao predvideti šta će se dogoditi, gospodo Kendal — umeša se Forsajt.

Ranjenikova žena mu okrenu leđa.

— Ne želim da govorim sa vama — rekla. — Moj muž umire zbog vas. Odlazite. Neću da vas vidim.

Posle tih reči počela je da jeca. Ramena su joj podrhtavala i u prostoriji se čulo samo njeno uzdisanje.

Beta Brenan joj pride i počne tiho da je teši. Forsajt je nelagodno stajao i gledao ih, svestan da mu je Betti takođe okrenula leđa, odbivši čak i da ga pogleda. On se okrenu Hanteru i reče:

— Ostaću ovde da pomognem.

— Ne. Biće bolje da odeš. — Rančer se namršti i odmahnu glavom. — Ona je u pravu. Nije trebalo ništa da pokušavamo.

— Idem da razgovaram sa Karvelom — reče Forsajt. — Možda on zna...

— Neka Karvel ide do đavola. Šta me se on tiče. — Hanter je bio nevozan, a mešavina razočaranja i

gneva jasno mu se videla u očima. Pokazao je rukom prema stražnjim vratima ordinacije. — Izadi tamo i nemoj da se mešaš sa ljudima. Dosta je bilo gužve.

Okrenuo je Forsajtu leđa tako brzo i oštro, kao čovek koji je već doneo neku odluku.

— Nemoj da piješ — iznenada reče Beti Brenan. — Rone, molim te, nemoj da piješ.

Hanter izade ne udostojivši je ni jednim jedinim pogledom.

Forsajt polako obide oko Beti i Ele Kendal. Tiho je otvorio stražnja vrata i izašao.

Otišao je do štale i kada je stigao do njenog stražnjeg dvorišta zapahnu ga zadah balege koja se na gomili pušila pod suncem. Forsajt zastade kod ulaza i pogleda krišom prema maloj prostoriji koja je štalaru služila kao stan.

— Keri! — pozvao je. — Jeste li tu, Keri?

Jedna kobila u obližnjem boksuh mahnu repom. Drugo se ništa nije čulo. Forsajt je stajao kao skamenjen. U nozdrvama je osećao snažan zadah viskija, što je bio znak da je štalar u blizini.

— Keri! — opet je pozvao. — Znam da ste tu.

Kobila u boksuh postade nemirna, a iznad Forsajtove glave škripnuše daske sa tavana. Otišao je do merdevina koje su vodile na tavan.

— Sidi dole, Keri — rekao je malo oštrije. — Želim da razgovaram s tobom.

Ubrzo se začu šuštanje sena na tavanu i na otvoru koji je vodio gore pojavi se debelo, ali zabrinuto lice Kerija Karvela. Forsajt ugleda bocu sa viskijem u njegovoj ruci.

— Sidi dole, Keri — tiho je rekao.

— Ja nisam ništa učinio — promuca štalar. — Zašto me gonite?

— Ne gonim te ja. Trebalo je da danas dođeš do Hantera. Želeo bih da o tome porazgovaramo.

Karvel se ne pomeri.

— Predomislio sam se — reče. — Neću da učestvujem u gonjenju stoke. — Reči je jedva izgovarao i glas mu je pijano podrhtavao. — Neću da učestvujem! Jeste li čuli?

— A da li si ti čuo da će biti nekih neprilika na ranču? Da nisi zbog toga odustao?

— Ništa nisam znao. To je istina. A sada odlazite. Neću da imam nikakve veze sa Hanterom, niti sa vama. Pogotovo sa vama.

Forsajt odmahnu glavom.

— Ti si svakako imao razlog da ne dođeš, Keri — mirno je rekao. — Piter Kendal će možda umreti. Zato mi reci razlog zbog koga nisi došao.

Stavio je ruku na prečagu merdevina, kao da namerava da se popne gore. Karvel steže vilice i podiže bocu.

— Odlazi, Forsajte! Ako me samo pipneš, vikaću. Tako mi svega, vikaću.

— Keri...

— Molim te, ostavi me na miru. — Štalar je jedva disao. — Voleo sam Pitera Kendala, ali zaista ništa ne znam o nekoj zasedi. Časna reč. A sada odlazi. Ne želim nikakve neprilike.

Forsajt diže ruku sa merdevina i okrenu se. Ostati ovde značilo je naterati Karvela da zaista više i možda napravi veću gužvu. Štalar je bio toliko uplašen da je mogao svašta da učini. Večeras, kada se bude otreznio, možda će se lakše razgovarati s njim. Forsajt prođe kroz velika ulazna vrata i okrenu se na žezi koja je treperila po dvorištu ispred štale.

Ni sam nije znao šta bi trebalo dalje da preduzme. Samo nekoliko kuća dalje jedan čovek je možda umirao, a za njegovu sudbinu Forsajt se osećao odgovornim.

Bio je skoro stigao do ulice i već je koračao prema lekarevoj kući, kada iz sokaka prekoputa zagrme puška.

Ugledao je tamo Ringa Kondora, ali pre nego što je uspeo da zgrabi dršku svoga kolta nešto ga udari po

levoj ruci i on se okrenu oko sebe. Nije osjećao bol osim kada je pao na tvrdu zemlju i izgrebao ruku u nastojanju da ublaži pad. Puška ponovo prasnu. Zrno prozvižda Forsajtu pored glave i udari u vrata štale.

Forsajt se otkotrljao na desnu stranu. Usput je čuo prvi pucanj i video kako zrno podiže prašinu na mestu gde je samo pre jedan trenutak ležala njegova glava. Istovremeno je pokušao da povrati ravnotežu i da nanišani na čoveka koji je hteo da ga ubije.

Ringo Kondor je stajao uspravno, a njegovo mesnato i bradato lice bilo je razvučeno u cerenje puno mržnje kada je krenuo napred, s namerom da dokrajči Forsajta.

Nakonjen sada na lakat, Forsajt povuče okidač. Šerif je mogao da prati let zrna i da vidi kako se košulja na ogromnom čoveku pomerila pod udarom zrna koje se zarilo s desne strane, ispod džinovih rebra.

Ringo je bio zaustavljen usred koraka i odbačen nazad, kao da ga je neka snažna ruka gurnula. Njegova puška opali i podiže pesak nedaleko od Forsajta. Ošamućen, Ringo je buljio u protivnika i borio se da zadrži oružje upereno u metu, ali mu teška puška iskliznu iz ruku i cev polete prema zemlji.

Podignut na kolena, Forsajt je čuo povike ljudi koji su istrčali iz kuća da vide šta se zbiva. Netremice je buljio u Ringa, koji je preplašen i zbunjen, samo gledao u cev Forsajtovog kolta.

— Baci pušku! — viknu Forsajt. — Izlazi napolje, ali polako, Ringo.

Bol iz rane, nalik na belo usijanu iglu, gurnuo mu je iz ruke prema grudima, tako da je Forsajt morao da se bori protiv nesvestice.

— Baci pušku, Ringo! — ponovio je. — Dodi ovamo.

Kovač je video da se Forsajt klati na kolenima i njegovo bradato lice okrenu se najpre na jednu, a zatim na drugu stranu. Držeći pušku i dalje u levoj ruci, on počeo da beži.

Uzvici se pojačale i građani pobeže sa pravca kojim se Ringo kretao, pa potražiše spas u zaklonima kapija i radnji. Forsajt nanišani niskom revolverom. Nameravao je da gađa ljudinu u noge, ali Ringo je već ostavio za sobom neke ljude pa se Forsajt nije usudio da puca, da ne bi pogodio njih.

Zato se uspravio i potrčao za kovačem, okružen uzbuđenim povici-

ma: — Sklanjaj se! Sklanjaj se! Nastradaćeš! Ne pucaj! Pogodićeš nekoga od nas!

Već posle tri koraka znao je kuda je Ringo krenuo. Na vratima šerifove kancelarije stajali su Latimer i šerif Henri Bradok. Latimer je nešto brzo šapnuo šerifu. Čitava sredina glavne ulice bila je prazna između njih i Ringa. Forsajt je shvatio da kovača mora da zaustavi pre nego što ovaj stigne do svojih zaštitnika.

Uperio je kolt, goreći od želje da sam uhvati Ringa i da ga natera da progovori. Kažiprst mu se steže oko okidača.

Ringo naprvi poluokret i uhvati pušku obema rukama. Nije stigao da je podigne, jer sa vrata kancelarije zagrmje šerifov kolt. Dva oštra praska zaustaviše Ringa kao da je naleteo na kameni zid. On se porebarke sruči na zemlju. Još uvek je desnom rukom držao kundak puške i zajedno s oružjem pao na zemlju.

Šerif Henri Bradok strča sa trotara a Latimer ga je pratio u stopu.

— Hteo je da puca na tebe — brzo reče šerif Forsajtu. — Sve sam video. To je bio napad iz zasede.

— I ja sam video — potvrdi Latimer. — Hteo je da te ubije.

Forsajt pogleda bogataša i oštro odvrati:

— On je bio tvoj čovek.

— Nije. Sinoć, posle one vaše tuče, ja sam ga otpustio. To svi u gradu znaju.

Gomila navali i mnogi glasovi potvrdiše Latimerova reči. Iza posmatrača pojavi se glava Rona Hantera. Indijanac Čikito koji je pratio rančera pomože mu da se probije do mesta gde je ležao Ringo Kondor.

Šerif okremu mrtvog kovača. Nije ni dodirnuo njegovu pušku, već mu je samo otkopčao košulju. Krv, koja je natopila Ringovo desno rame, bila je sveža i jasno crvena. Međutim, na levom ramenu video se čist, čvrsto pritegnut zavoj. Šerif se uspravi i reče:

— Onaj koji je pucao iz zasede na Pitera Kendala bio je takođe ranjen. — Pokazao je rukom prema zavoju tako da su svi mogli videti. — Mislim da je sada sve jasno.

Forsajt je takođe gledao u ubijenog Ringa.

— Bilo bi još jasnije, šerife, da je on uhvaćen živ — promrmljao je. — Nisam ga drugi put pogodio zato što sam ga hteo živog.

— Ali on je opet hteo da puca na tebe — umeša se Latimer. — Upravo se okretao i dizao pušku.

Šerif klimnu glavom prema Forsajtovom okrvavljenom rukavu od košulje.

— Vidim da si i ti ranjen. Je li opasno?

— Pa, vidiš da se još uvek krećem — odbrusi Forsajt. — Nisi morao da ga ubiješ.

Šerif skupi oči.

— Ja ne podnosim ljude koji pucaju iz zasede, Forsajte — rekao je ozbiljnim tonom. — Video sam kako te je gađao iz onog sokaka. Nisam smeo da rizikujem i živote ovih ljudi i da ga živog hvatam.

— Šerif Bradok je dobro postupio — reče Latimer. — Nije imao drugog izbora.

— Ti si zadovoljan zar ne? — reče Forsajt. — Zauvek je umukao nezgodan svedok, zar ne, Latimere?

Bogataš se ukruti.

— Slušaj, ti... — počeo je.

— Ringo je mrtav — preseče ga Forsajt. — On je jutros bio na Hanterovom ranču i pogodio Kendala. Da je sada živ, mogao bi da nam kaže zbog čega je to učinio.

— Ja znam zbog čega — prasnu šerif. — Spasao sam ti život, skitnico, a ti nas još vređaš. — Šerif pogleda u Hantera. — Ti si već imao dosta neprilika, Hantere. Obuzdaj ovog čoveka, ili ćeš ti biti odgovoran za njegove postupke.

Hanterova usta bila su čvrsto stisnuta, a lice izduženo i umorno. Polako je klimnuo glavom.

— Idi i previj ruku, Forsajte — promrmljao je. — Potom se vrati na ranč.

Forsajt ga odmeri pogledom.

— Ali, Rone, to se neće završiti na ovome — rekao je. — Tvoj otac je već nastradao, a možda i Kendal umire.

— Sa Kendalom će biti u redu — reče šerif. — Lekar ga je previo i on se dobro oseća. Odlazi na Hanterov ranč.

Forsajt podiže ruku i dodirnu ranu na mišici. Prsti mu se umrljaše krvlju. On se maši prema zadnjem džepu da izvadi maramicu.

— Mi možemo, Rone — rekao je rančeru.

— Idi ti samo napred — prekide ga Hanter, čiji glas odjednom postade tvrd i zapovednički. — Radiš kod mene i izvršavaj ono što ti se kaže.

Prisutni iznenađeno počеше da komentarišu ovakav razvoj događaja, a Hanter se okrenu i pođe prema salunu »Feniks«. Forsajt je nekoliko trenutaka ostao nepomičan, gledajući za Ronom i njegovim Indijancem. Zatim se ćutke okrenu i uputi prema dvospratnoj zgradi u kojoj se nalazila ordinacija doktora Garfil-da.

Šerif mahnu rukom dvojici najbližih ljudi.

— Vas dvojica uhvatite Ringa za noge — naredio je, a potom je pozvao još dva čoveka. — Vi ga pri-

hvatite za ramena i odnesite do pogrebnika.

— Što si tako pustio Forsajta? — reče jedan od ove četvorice, koji se zvao Tejlor. Ovaj čovek je imao tanke brkove i tamno lice.

— Otići će on već — odvrati šerif. — Ne brinite za to, nego sklanjajte Ringa da ga žene i deca ne gledaju.

Šerif je sačekao da ljudi odignu leš i pođu niz ulicu. Mada je većina radoznalaca otišla, nekoliko besposličara muvali su se blizu šerifa i Latimera ne bi li čuli šta će oni reći. Ali Henri nije govorio sve dok se nije našao dalje od radoznalih ušiju. Kad je najzad otvorio usta, upitao je:

— Hoćeš li da sačekam dok Forsajt ne izađe iz ordinacije? Nervo-
zan je i lako ću ga izazvati. Potom ga mogu strpati u zatvor.

— Pusti ga — reče Latimer. — Ima i lakših načina.

— Ali on će ostati ovde. Valjda si čuo Hantera.

— Čuo sam ga isto tako dobro kao i čitav grad. Mogao bi da prošetaj unaokolo i da preneseš vest da se njih dvojica više ne slažu i da će se rasturiti. Ljudi će ti poverovati i setiće se kako mu je Hanter podviknuo.

Šerif pogleda u Latimera.

— Tako se nećemo osloboditi Forsajta — promrmljao je. — Njega moramo jednostavno da smaknemo.

Latimer uspori korake pre nego što su stigli do trotoara ispred šerifove kancelarije.

— Nećemo samo da svršimo sa Forsajtom — tiho je rekao. — I Hantera moramo da uklonimo jednom zauvek. — Pogledao je prema zapadu, prema preriji, prema beskonačnom prostranstvu obraslom meskvitom, iznad koga je treperio užareni vazduh. — Ne diraj Forsajta. Bar dok se Erik, Rigen i ostali ne vrate u grad.

Šerif nije klimnuo glavom već se jednostavno popeo na trotoar i ušao

u svoju kancelariju. Latimer je laganim koracima, zadovoljan i samouveren, pošao poprečnom ulicom prema senovitom proplanku, gde se između visokih hrastova gradila njegova palata.

— Trebalo bi da odmarate ruku — reče doktor Garfild. — Zrno je pokidalo ivicu mišića pa će morati da prođe vreme dok to dobro ne zaraste.

— Hoću, doktore — klimnu glavom Forsajt. — Čim budem mogao.

— Trebalo bi odmah! U protivnom povreda će se pogoršati i tome više neće biti leka.

Lekar se uspravi. Jednom rukom pogladio je svoju prosedu bradu i pogledao u Forsajtovu mišicu. Od samog ranjenikovog dolaska u ordinaciju on se držao veoma hladno i zvanično. Nije odbio da očisti i previje ranu, ali se nije previše trudio da bi operacija bila manje bolna dok je iz rane odstranjivao komadić košulje, koji je metak tamo ugurao. Daleko blaže i pažljivije postupao je sa Piterom Kendalom.

U međuvremenu Kendala su preneli u jednu od susednih soba i kada je Forsajt upitao lekara za njegovo stanje, ovaj mu reče da je ranjenikov život još uvek u opasnosti. Forsajt kratko klimnu glavom, prisativši se kako je maločas šerif Henri potvrdio da je Kendalu dobro.

Doktor Garfild izvadi jednu veliku bocu iz ormara pored zida i odvrnu poklopac. Miris karbolne kiseline ispuni sobu.

— To će vas peći — hladno reče. — Ali sprečiće svaku infekciju koja bi eventualno mogla da zagadi ranu.

Forsajt odmahnu glavom i reče:

— Neka peče. Nego, da li mogu da posetim Kendala pre no što odem? Samo na trenutak.

— Ne. Još uvek je u nesvesti. S druge strane, mogli biste da uznemirite njegovu ženu.

Kvaka na vratima susedne sobe se pomeri i začu se šuštanje haljine.

Forsajt htjede da ustane iz stolice, ali lekar ga gurnu natrag i prosikta:

— Mene čekaju i drugi pacijenti. Ili sedite mirno i dozvolite mi da izvršim posao, ili se sami previjajte.

Beti Brenan zatvori vrata za sobom. Ostala je tamo i nemo posmatrala kako doktor previja Forsajta. Kada se lekar okrenuo prema ormanu, Forsajt pogleda u devojku.

— Čula sam da ste ranjeni — obrati mu se ona tihim glasom, a nje-mu se učini znatno lepša nego ranije. Polako je svukao rukav preko zavoja i počeo da zakopčava košulju.

— Kako je Piteru? — upitao je.

— Malo lakše diše. Bar tako se meni čini. — Pogledala je u lekara i nastavila glasnije da bi je i on čuo: — Čak je i malo govorio sa nama. Rekao nam je kako ste počeli sa skupljanjem stoke.

— Ringo bi pucao iz zasede bez obzira na to — polako odvrati Forsajt. — Pogodio je Pitera da bi i mene izmamio napolje.

— Ali ipak ste pokušali — odvrati Beti. — Poznajem Rona i mislim da... — Ućutala je i pogledala prema ulici, a onda je nastavila: — Povedite Rona kada krenete iz grada. Strahujem da će početi da pije. Nemojte ga ostaviti ovde.

— Ja ga ne mogu primorati da čini ono što ne želi — odvrati Forsajt. — Izgleda da je odustao od svojih planova, pa prema tome ne pretili mu više nikakva opasnost.

— Ipak — prošaputa Beti. — Ljudi su sada u takvom stanju da ih možete navesti na bilo šta. On je...

— Nastojaću da ode iz grada, Beti.

Usledila je tišina, koju je narušilo samo škripanje stolice kada je Forsajt ustao. Prišao je devojci, uhvatio je za ruku i uputio se prema izlazu.

— Izadite ispred mene i ne brinite za Rona.

— Večeras ću doći na ranč — reče ona — da vam javim kako je Piteru. To će i Rona interesovati.

— Da, hvala — promrmljao je Forsajt i Beti izade napolje.

— Koliko treba da vam platim, doktore? — upitao je lekara.

Doktor Garfild se nije okrenuo od ormara s lekovima već je samo odvratio:

— Poslaću račun na Hanterov ranč.

Forsajt klimnu glavom.

— Hvala, doktore.

Zamišljeno je izašao u pred-soblje, uhvatio kvaku i pažljivo otvorio vrata.

X

Ron Hanter je stajao na sredinu šanka u salunu »Feniks«. Čikita je ostavio za stolom kraj vrata, jer su lokalni propisi zabranjivali Indijancima da piju u salunima Blekvila.

Izabrao je ovo mesto kako bi mogao istovremeno da motri na osmoricu građana koji su pili kod drugog kraja šanka, i na pokretna vrata saluna, koja je jasno video u ogledalu ispred sebe. Hanter nije pokušavao da se zavarava. Skoro da je prouzrokovao smrt čoveka s kojim se družio od detinjstva. On je popio dva viskija čim je stigao ovamo, želeći da potisne sećanje na izraz lica Ele Kendal, koju je video u lekarevoj ordinaciji. Ali ni treća, ni četvrta čaša nisu mu pomogli. Pozvao je konobara:

— Još jednu, Bene. Ostavi bocu.

Ben Kilok bio je snažan čovek, četrdesetih godina, koji se u poslednje vreme toliko ugojio da mu je stomak prelazio preko pojasa na pantalonama. On podiže jednu bocu sa police ispod ogledala i reče:

— Prilično brzo piješ, Rone. Zašto ne prestaneš?

— Mani priče i daj mi to. — Hanter zgrabi bocu za grlić i napuni svoju čašu žućkastom teč-

nošću. Čim je iskapio piće, on je ponovo napuni. Sada nije pio, već je stajao široko razmaknutih laktova i crvenog lica. Rumenilo mu se spuštalo niz vrat. Sevnuo je očima prema osmorici ljudi.

— Vi smatrate da sam ja kriv za nesreću Pitera Kendala, zar ne?

Rekao je to skoro vičući i pre nego što mu je i uspeo da mu odgovori, Kilok se umeša:

— Ne započinji kavgu, Rone. Ne želim neprilike u mom lokalu.

— To oni i misle — nastavio je da viče Hanter, ne obraćajući pažnju na njega. — Misle da sam ja domamio Pitera na moj ranč da bi se borio za mene.

— Čekaj malo. . . — počeo je Ben Kilok.

— Pusti ga neka govori — reče jedan od gostiju. Bio je to neki stariji kauboj koji se zvao Gari Lopez. — Mi samo mislimo da si uzeo u službu pogrešnog čoveka. Neprilika nije bilo dok Forsajt nije došao ovamo.

Zagor odobravanja zaori se duž šanka.

— Ono što se zbilo nema nikakve veze sa Forsajtom — oštro odvrati Hanter. — Baš nikakve. Oca su mi ubili pre nego što je on došao. .

— Ali tvog oca je zbacio konj — ogłosi se drugi čovek. — To nema veze sa Piterom Kendalom.

— Moj otac je ubijen zato što je pokušao da ostvari svoj plan o seobi stoke u Dakotu. Rančer se okrenu i nasloni ljedima na šank, oslobodivši tako kolt u futrolu. Gosti ućutaše, a Ron ponovo napuni čašu i pri tom prosu dosta viskija. Ispraznio je čašu u jednom dahu i okrenuo se prisutnima. — Da nećete to da pokrenete?

— Ne želimo da se svađamo, Rone — polako odvrati Lopez.

— Bogami, svadate se. — Hanter je zaplitaio jezikom.

— Varaš se — odvrati stari kauboj. — Kada ti je otac nastradao, ti si već skoro bio odustao od plana, ali te je Forsajtov dolazak ponovo na to naveo. Da nje ga nije bilo, ne bi sada ni Piter Kendal umirao u doktorovoj sobi. To ti je valjda jasno?

Čekali su sada šta će Hanter odgovoriti.

Rančer prinese čašu ustima, ali onda vide da je prazna, pa se maši boce da je napuni. U tom trenutku Forsajt prođe kroz pokretna vrata saluna.

Klimnuo je glavom Čikitu i uputio se dugačkom šanku. Odmah je osetio napetost koja je zavládala u lokalu. I besni pogled Rona Hantera upozorio ga je da pazi šta radi.

U nastaloj tišini rančer dovrši punjenje čaše i odmah je isprazni.

Zavoј na Forsajtovoj ruci naslućivao se ispod košulje, koja je bila pocepana na mestu gde je metak proleteo. Hanter dade znak barmenu.

— Daj još jednu čašu, Bene — naredio je. Čim ga je konobar uslužio, on je napuni i gurnu prema Forsajtu. — Uzmi. To će ti prijati.

Forsajt prihvati čašu, ali je ne prinese ustima.

— Krenuo sam na ranč — reče. — Mislio sam da zajedno pođemo.

— Neću. Ja ostajem ovde. Pije mi se.

— Onda ću pričekati.

— Bogami, nećeš! — odvrati Hanter. — Izadi napolje, a ja ostajem u salunu. — Klimnuo je glavom prema gostima. — Baš smo započeli diskusiju.

Ljudi počеше da se zgledaju kada je Hanter ponovo uhvatio bocu. Forsajt spusti svoju čašu na šank.

— U redu. Ti razgovaraj. Ja ću sedeti sa Čikitom.

— Izadi napolje kad ti kažem!
— prosikta Hanter. — Imao sam već dosta nepritika zbog tebe. Samo si mi pravio nepritike. Odlazi, ili si otpušten.

Forsajt klimnu glavom i htjede da pođe.

— Sačekaću. Zajedno ćemo odjahati. . .

Hanter izusti kletvu i zgrabi Forsajta za mišicu.

— Do đavola, prestani da mi smetaš! — uzviknuo je. — Piter Kendal umire zbog tebe.

Forsajt se otrže, da bi zaustavio bol koji je u ranjenoj ruci izazvao Hanterov grubi pokret. Rančer se pijano zatetura i poče divlje da maše rukama.

— Otpušten si! — viknuo je. — Nema ništa od gonjenja stoke. Odlazi iz grada i nikad se više ne vraćaj!

Ruka mu se spusti prema koltu u futroli i on izbezumljeno vrisnu:

— Napolje!

Ljudi na drugom kraju šanka ostaviše svoje čaše, spremni da potraže zaklon iza masivnog šanka. Videlo se da ne žele da učestvuju u ovoj kavzi. Dovoljno su dugo živeli u ovim krajevima, pa su dobro znali kako razjareni pijanac sa revolverom lako može da ubije nedužnog posmatrača. Gari Lopez požuri prema stražnjim vratima, a Čikito je već stajao kod izlaza. Indijanac je gledao u Hantera i Forsajta.

Ovaj drugi se odmače od Hantera, znajući šta bi moglo da se dogodi. Zaključio je da bi Indijanac mogao da odvede Hantera na ranč, pa je brzo izašao iz saluna.

Dok su se pokretna vrata zatvarala za njim, Forsajt ču zveckanje boce o čašu i Hanter povika prema vratima:

— Neće me jedna skitnica učiti šta da radim. Ostajem ovde.

Forsajt produži put i reči više nisu dopirale do njega.

— Eno Forsajta. Ide prema restoranu — reče Džon Rigen. On pritera konja bliže ždrepcu Erika Holdena. — Vilkoksa je bio u pravu.

Pegavi revolveraš klimnu glavom. Miler i Kalagan zaustaviše konje zajedno sa još dvojicom jahača. Miler tiho reče:

— On je sada na otvorenom. Mogli bismo da ga smaknemo.

— Ne na Glavnoj ulici — upozori ga Erik. — Skrenite preko raskrsnice do gazdine građevine.

Erik okrenu konja, a ostali ujahaše u pobočnu ulicu. Bilo je jedanaest i četrdeset pet. Na svojoj prašini videle su se kratke senke. Latimerovi ljudi nalazili su se na konjima još od zore, tražeći Forsajta, Hantera i ostale kauboje za koje su verovali da će im pomoći u prikupljanju stoke. Sunce, koje je skoro u vertikalnoj liniji pržilo njihova lica, pretvorilo je ravnice u usijanu peć i njihove košulje bile su sada potpuno mokre od znoja i prilepljene na leđima.

Međutim, njihova akcija pokazala se neuspešnom. U preriji nisu našli nijednog čoveka i sredinom prepodneva dojahali su na Hanterov ranč. Kada su našli krvavu mrlju na zemlji, naslutili su šta se dogodilo pa su pohitali u grad. U Blekvilu su ujahali s južne strane, kako bi slučajni posmatrači pomislili da dolaze sa Latimerovog ranča. U dolasku su sreli Toma Vilkoksa, rančera sa južne strane reke, koji je tog jutra bio u gradu i on im je ispričao šta se dogodilo.

Još izdaleka Erik ugleda Latimera kako naređuje radnicima koji su dovršavali temelje njegove palate.

Pre nego što su jahači stigli do gradilišta, Latimer se izdvojio u stranu. S njim je stajao Gari Lopez, koji je nešto brzo govorio Latimeru i zajedno s njim izjahao na drum.

Sreli su se nasred puta, zaustavili konje i okupili se ukrug oko svog gazde.

— Hvala ti — reče Latimer Lopezu. — Svrati do prodavnice. Reći ću da ti daju robu.

— Hvala. Mnogo vam hvala, gospodine Latimere. — Lopez obide grupu i pohita prema salunu »Feniks«.

— Po podne se javi na posao — viknu Latimer za njim. — zaposliću te na građevini.

— Hoću. . . Hvala, gospodine Latimere.

— Vilkoks nam je sve ispričao, gazda — reče Erik. — prokleti Ringo! Da se nije umešao, mogli smo sve da ih pobijemo u preriji.

— Ništa ne maži — odvrati Latimer. — Sada je trenutak da likvidiramo Forsajta i Hantera. Naći ćemo se u hotelu.

— Ali Forsajt je sada u restoranu — pobuni se Erik. — Možemo ga smaknuti kada bude izlazio napolje.

Latimer ga preseče pokretom ruke.

— Ostavi ga na miru. Kada dobije svoje, niko od nas ne sme biti viđen. Nahuškaćemo ljude na njega. Biće bolje da ga linčuju. Samo o tome neću da govorim nasred ulice. Dodite u hotel, pa ću vam sve objasniti.

XI

Mada se sunce bilo već prilično spustilo na nebu iza Blekvila, za Beti Brenan ono je i dalje nemilosrdno peklo. Jedva je izdržala radeći u bakalnici i sve vreme je izvirivala kroz izlog prema ulici. Videla je Forsajta kako čeka na verandi ispred

restorana da Ron napusti salun i jednim uhom slušala razgovor mušterija, koji je uglavnom bio uperen protiv visokog stranca. Latimer je već uspeo da okrene raspoloženje građana i da za glavnog krivca proteklih neprilika označi Forsajta.

Forsajt se najzad podiže i priđe ivici trotoara. Beti ugrize usnu. Videla je da je visoki čovek užasno umoran i on bi se verovatno negde odmarao da nije bilo njene molbe u pogledu Rona Hantera. U tom trenutku, vrata na salunu se otvoriše i Ron Hanter izade napolje.

Kada je stigao do ivice trotoara, on se zateturao pa ga Indijanac, koji je išao pored njega, uhvati za ruku. Međutim, Ron se otrže i side na ulicu. Erik i Kalagan izadoše iz hotela. Sada su stajali na verandi i cerili se posmatrajući Hantera kako ide prema prodavnici.

— Hej, Rone! — viknu pegavi revolveraš. — Zar ćeš pijan da skupljaš stoku? Pogledaj ga samo.

Ron se zanjihao i besno pogleda prema Eriku.

— Da nećeš kavgu? — viknuo je. U tom trenutku Forsajt side sa trotoara i pođe kolovozom.

— Vidi ko je tamo! — još jače viknu Erik. — Ona skitnica će sada da se pobrine za njega. Naravno, gospodar mu se napio.

Forsajt je čuo ove reči. Skrenuo je desno da bi se postavio između Hantera i hotela.

— Rekao sam ti da si otpušten — ljutito ga dočeka Hanter. — šta čekaš ovde?

— Mislio sam da pođem s tobom — odgovori Forsajt. — Moja torba je ostala na ranču.

— Tako je — viknu Erik. — Odvedi ga kući i strpaj ga u krevet. Ali ne verujem da će biti sposoban da jaše.

On i Kalagan se glasno nasmejaše.

Hanter izusti kletvu i pođe prema revolverašima.

— Ostavi ih, Rone — reče Forsajt. — Dovešću ti konja.

— Zar nisi čuo te propalice? — prosikta Hanter.

— Oni traže kavgu — odvrati Forsajt. — Nemoj da im izadeš u susret. Dovoljno je što je Kendal stradao.

— Nemoj ti da mi naređuješ! — odvrati besno Hanter, koji je svoj bes zbog Erikovog zadirivanja počeo da iskaljuje na Forsajtu.

— Rone! — viknu Beti Brenan koja se pojavi na vratima prodavnice. — Idi s njim. Zar ne vidiš da hoće da te uvuku u tuču?

— Neću da mi on zapoveda — odvrati Hanter. — Svratiću kod tebe da uzmem onu robu. Oni ma ću pokazati da mogu da sedim na konju.

Erik i Kalagan su se samo smejali, ali više nisu dobacivali.

Forsajt pođe za Hanterom, siguran da Erik i Kalagan nisu tek onako pokušavali da razjare rančera. Jedan Erikov hitac i glavni protivnik njegovim planovima biće uklonjen. Ljudi su ionako bili protiv Hantera zbog ranjavanja Pitera Kendala, pa će prihvatiti njegovu smrt kao posledicu pijanstva.

Forsajt oseti kako mu se dlanovi znoje i počeo da ih briše o pantalone. Nije pokazivao nikakvu uznemirenost. Čistina ispred štale nalazila se u dubokoj senci, a njena unutrašnjost bila je u potpunom mraku. Hanterov dorat nalazio se u poslednjoj pregradi i Ron pođe pravo tamo.

Forsajt pohita za njim. Dok je prolazio kroz velika štalska vrata učini mu se čudnim što nigde ne vidi Kerija Karvela. U tom trenutku, vrata štale malo škrip-

nuše i kroz uzani otvor sunce blesnu na revolverskoj cevi.

— Pazi na stražnja vrata! — viknu Forsajt. — Dole. Lezi dole.

Dok je izgovarao ove reči, već je izvukao svoj kolt iza pojasa.

Hanter se sledio na mestu. Napravio je poluokret prema Forsajtu kada je revolver opalio.

Forsajt odmah pripuca i njegove dve kugle probiše vrata, pa se sliše u prasak prvog hica. Hanter ne izusti ni glasa već se kao vreće sruči na tlo i, pre nego što je Forsajt dotrčao do njega, ležao je nepomično.

Stražnja vrata se zalupiše kada je Forsajt kleknuo pored Hantera. Zrno je pogodilo Rona u leđa i načinilo veliku rupu odmah iznad srca. Izdahnuo je pre nego što je pao na tle.

Nisko pognut, Forsajt pojuri prema stražnjim vratima štale. Zbog uplašenog njištanja svoga konja, Forsajt nije mogao da čuje šta se događa s druge strane. Povici ispuniše ulicu i ljudi počеше da trže prema štali.

Forsajt je jedan trenutak oklevao kod zatvorenih vrata a onda ih je naglo povukao i istrčao u mračni sokak. Ali ubica je već bio pobegao. Iza njega je dorat udarao kopitima po drvenoj pregradi. Koraci se čuše na ulazu u štalu. Čim su ljudi ušli unutra, oni zanemeše.

Na otvorenim vratima Forsajt je nepokretno stajao i posmatrao kuće sa svoje leve i desne strane. Ulazna vrata na njima bila su zatvorena i ništa se nije micalo. Shvatio je da samo gubi vreme ako počne sa poterom za ubicom.

Mahinalno je izvadio dva metka iz pojasa i stavio ih na mesto praznih čaura u revolveru. Zatome, gomila se već okupila oko Hanterovog tela.

— Pogoden je u leđa — čuo je nečiji uzbuđeni glas. — pogledajte i sami.

— Kažem vam da ga je ubio na mestu gde ga niko nije mogao videti — reče drugi čovek.

Forsajt prepoznađe revolveraša Erika koji, čim ga ugleda, pokaza rukom na njega.

— Njih dvojica su se svadala — viknu Erik. — Svi su to čuli. Forsajt je sačekao da Ron uđe u štalu i onda ga je s leđa ubio!

Forsajt uspori korake. Revolver mu je još bio u ruci pošto je stavljao metke u njega. Sada ga je zatvorio i pogledao ljude koji su ga nemo merili. Na njihovim licima jasno se videlo šta misle.

Kalagan, koji je stajao pored Erika, iznenada uđe u pregradu gde se nalazio Hanterov dorat. Strgao je laso sa okačenog sedla i mahnulo njime kroz vazduh.

— Kažem vam da ga odmah ovde obesimo! Podmukli ubica. Visiće iznad svoje žrtve.

Dok je ovo govorio, revolveraš je vešto pravio omču za vešanje.

Forsajt zastade i pogleda u mrtvog čoveka.

— Ja ga nisam ubio — reče.

— Pogoden je s leđa — optuži ga Erik. — ti si upravo punio revolver kada smo ušli.

— Iza stražnjih vrata nalazio se ubica — odvrati Forsajt. — On je pucao na Rona. — ljudi krenuše prolazom između boksova i počеше da mu se približavaju.

— Ja sam pucao na ubicu — nastavi Forsajt mirnim glasom. — Možete i sami da pogledate. Dva metka su probila vrata. Verovatno sam ga pogodio.

— Čuli smo tri pucnja — reče podrugljivo Erik. — jedno zrno se zaustavilo u Hanterovim leđima. Ti si ubica.

— I zbog toga ćeš visiti! — zaurla Kalagan.

On je već bio napravio omču i izašao iz pregrade. Sada je prebacio omču preko grede na tavanici štale. Konopac prolete kroz vazduh i u luku pade na drugu stranu, iznad samih glava prisutnih.

— Uхватite ga! — naredi Kalagan. — Uхватite ga!

Tada neko viknu:

— Ne možemo ga obesiti bez suđenja! Mi...

— Nije on ni Ronu sudio — umeša se drugi. — Držite ga ljudi!

Ruke se pružiše prema Forsajtu i poteraše ga prema vratima.

— Kažem vam da sam pogodio ubicu — prosiktao je na njih. Ja...

— Čuti, ubico! — vrisnu Erik. — Ubijaš čoveka s leđa i sada izvrdavaš.

Revolveraševa ruka polete prema koltu u futroli, a jedan čovek zgrabi Forsajta za ranjeno rame. Užasan bol koji ga je prostrelio pomože mu da se otргene iz neke vrste obamrlosti, u koju je upao otkad je na Hantera bilo pucano.

Uspeo je da se oslobodi i odskoči nazad. U sledećem trenutku, njegov kolt je već bio uperen u Erika.

— Ostavi taj revolver! — naredio je pegavom revolverašu. — Kažem vam da nisam ubio Rona.

Međutim, Erikova ruka je i dalje držala dršku kolta.

— Držite ga! — viknu revolveraš. Ljudi urliknuše i podoše napred. Sve ruke krenuše za Forsajtom da bi ga zgrabile i dovukle ispred spremne omče.

Forsajt istrča natraške kroz vrata, uhvati ih levom rukom za ivicu i tresnu goniocima u lice.

Nekoliko udarnih ljudi jauknuše, a on potrča sokakom do prve ulice. Skoro je stigao tamo kada ljudi istrčaše iz štale.

— Beži prema Glavnoj ulici! — viknu neko. U istom trenutku odjeknuo je revolverski pucanj i zrno prozvižda i zari se u daske zgrade ispred Forsajta.

— Na ulicu! Pošao je tamo! Požurite!

— Rasturaj se levo i desno! Možda će krenuti prema reci!

Forsajt skrenu iza ugla kuće, zatim ponovo pođe levo, jureći prema stambenoj četvrti grada umesto prema centru.

— Ne smem da stanem — govorio je sebi, jer je znao da bi svako oklevanje i pokušaj objašnjenja značili sigurnu smrt. Erik i Kalagan su već dovoljno razjarili gomilu i ona je bila spremna da ga obesi.

Promakao je pored kuće s obe strane ulice i ostavio za sobom drveće koje je raslo pored reke. Međutim, brzo se predomislio. Tu su lako mogli da otkriju njegove tragove i da ga opkole.

Stoga se vratio do dvorišta najbliže kuće i preskočio ogradu. U tom trenutku, bat koraka odjeknu odmah iza njega i on se prebaci u drugo dvorište.

Desetak kuća razdvajalo ga je od ravnice, a posle toga je morao da pretrči preko brisanog prostora.

To mi nikada neće poći za rukom, prolete mu kroz glavu. Erik i Kalagan bi lako mogli da me pogode dok budem trčao preko te čistine.

— Motrite na ravnicu! — viknu jedan gonilac. — Izgleda da tamo beži. Sada je prošao pored Grantove štale. Eno ga, stoji tamo!

— Pogledajte, eno ga tamo!

S desne strane nalazila se povećća kuća čije je dvorište bilo prazno. Na suprotnom kraju dvorišta videla se povećća šupa. Forsajt pojuri tamo. Punom snagom naleteo je na vrata šupe i ona se s praskom otoviriše. Pre

nego što ću udariti o zid, on ih zaustavi i polako zatvori.

Kroz prašnjavi prozor na šupi prodirali su poslednji rumeni zraci zalazećeg sunca. Pogled mu pade na nove dvokolice koje su se nalazile u jednom uglu šupe. Preko njih su bile naslagane stolice i jedan sto. Forsajt se uvuče ispod stolica i leže na prašnjavi pod kola.

U ranjenoj ruci bol je polako kucao, ali je bio podnošljiv. Ostao je potpuno nepomičan, stežući kolt u oznojanoj šaci.

Ali tišina oko šupe nije potrajala ni minut, jer se odmah zatim začuše nerazumljivi povici i nekoliko ljudi utrča u dvorište.

Forsajt se još više sklupčao da bi se potpuno zavukao ispod sedišta kola. Nikad u životu nije ovako bežao. To ga je razbesnelo i on se postide samog sebe. Ali nije imao drugog izbora. Ili bi morao da ubije nekoga, ili da dozvoli da ga gomila linčuje.

Bat čizama sada se čuo oko šupe. Većina gonilaca je projurila dalje, ali nekoliko njih kao da su se zadržali. Neki se zaustaviše ispred vrata.

— Možda se ovde negde sakrio — reče jedan. — U svakom dvorištu ima poneka štala ili šupa.

— Ili se uvukao kroz stražnja vrata u neku kuću — primeti drugi. — Moraćemo sve da pretražimo. Ne budite lenji, ljudi. To je opasan ubica.

Vrata zaškripaše pod pritiskom sa spoljne strane i potom se otvoriše.

U šupi odmah postade svetlije. Senka jednog krupnog čoveka pade skoro do kola u kojima je ležao Forsajt. Na begunčevom telu zateže se svaki mišić i on zadrža disanje.

— Ima li nešto, Daglase? — upita neko iz dvorišta.

Čovek na vratima ne odgovori.

Podigao je revolver i polako ušao. U sledećem trenutku prošao je pored kola i pogledao iza njih. Nezadovoljan što tamo nema ništa, udario je rukom po naslaganim stolicama.

Čitava gomila nemeštaja se zaklati i poče da pada prema njemu. Uplašeni čovek odskoči unazad, a stolice se uz tresak sruše pred njegove noge.

— Daglase! — čuo se onaj glas spolja. — Šta je to?

Odmah potom i govornik uđe u šupu.

— Ništa, ništa — odvrati Daglas brišući prašinu koja mu je pala po licu. — Ovde nema ničega. Samo neki stari nameštaj.

U tom trenutku bio je udaljen jedva metar od sakrivenog Forsajta.

— Hajdemo onda. Ostali pretražuju žbunje duž reke. Ako se tamo krije, brzo će ga isterati.

Daglas se okrenu i pođe za drugim čovekom. Vrata na šupi ostavio je širom otvorena.

Forsajt je mogao da čuje kako njih dvojica odlaze kroz dvorište i hitaju prema zapadnom delu grada.

Obrisao je znoj sa čela i pokušao da razmotri novonastalu situaciju. Nije bio načisto šta da preduzme, ali je čvrsto odlučio da ne napusti Blekvil pre nego što dokaže da on nije ubio Rona Hantera.

Napolju je dvorište bilo već skoro utonulo u mrak. Do izlaska meseca trebalo je još tridesetak minuta i za to vreme je morao da napusti šupu. Bio je skoro uveren da je pogodio čoveka koji je pucao na Rona Hantera.

Najpre će morati njega da nađe.

Pošto se još jednom uverio da napolju vlada tišina, on počeo da se izvlači iz kola.

Šerif Henri Bradok odmaknu se od ubijenog Hantara i stade pored Čikita, a Beti Brenan kleče pored mrtvog čoveka. Čim je počela pucnjava, šerif je dotračao iz svoje kancelarije i probio se kroz gomilu koja je stajala kod štale. Od ljudi koji su gonili Forsajta šerif ništa nije mogao da čuje. Oni će ga tražiti sve dok ga ne uhvate.

Forsajtov konj bio je još uvek vezan ispred zgrade prodavnice i tamo je stajao jedan čovek za slučaj da Forsajt pokuša da se dočepa konja.

Henri pogleda u Beti Brenan, koja je očiju punih suza gledala u ubijenog rančera.

— Jedan od vas neka donese čebe — naredi šerif. — Pomozite Čikitu da ga prenese do pogreb-nika.

Spustio je ruku na devojčino rame.

— Biće bolje da odeš odavde, Beti — rekao je. — Hoćeš li da te otpratim do kuće?

Beti je odgovorila. Ukočeno je posmatrala Ronovo lice. Bio je to čovek koga je volela i gledajući ga sada mrtvog nije mogla da shvati svu realnost te činjenice. U čitavom telu osećala je neku tupost i obamrlost. Želela je da ustane pored šerifa i da ga upita pred svima zašto je dozvolio da se ovo dogodi. Ceo grad je znao da je Ron pio u toku popodneva i da su Latimerovi ljudi bili spremni da ga smaknu. Jedini koji je pomogao, ili bar pokušao da mu pomogne bio je Kim Forsajt i on će biti srećan ako izvuče čitavu glavu.

Htela je da upita šerifa zašto jedini čuvar zakona u Blekvilu ne preduzme ništa da bi sprečio ono što su ljudi nameravali da učine kada uhvate Forsajta. Ali

sve što je mogla da učini u ovom trenutku bilo je da gleda u mrtve crte Ronovog lica, koje su bile ukočene od iznenađenja. Zašto nije odjahao sa Forsajtom, posmišlila je. Zašto? Sada bi još bio živ da je to učinio.

Henri je prihvati za lakat i pmože joj da se digne.

— Uhvatićemo mi Forsajta — reče šerif. — Odgovaraće on za ovo.

— Tako je — oglasi se Džon Grifit, visoki, ćelavi vlasnik prodavnice stočne hrane. On je skinuo uže sa grede i sada je mahao omčom iznad glave. — Brzo ćemo mu presuditi. U to možeš biti sigurna, Beti.

— Ali vi niste sigurni da je Forsajt ubio Rona, šerife — odvrati devojka.

— Mi smo dovoljno sigurni — opet se umeša Grifit. — Videla si i sama. Ubijen je s leđa.

Šerif je povuče od leša. Navela bolnih osećanja skoro zaguši Beti, a nešto neizdržljivo teško u grudima nije joj davalo da diše. Okupljeni ljudi počеше da se razmiču kako bi je propustili.

Odjednom, tu se pojavi i Keri Karvel. Njegovo okruglo, mesnato lice bilo je vlažno od znoja. Ali nije se on znojio zbog popijenog alkohola, jer je izgledao potpuno trezan. Stomak mu se brzo dizao i spuštao kada je naglo zastao i pogledao dole u Hantera.

— Dotrčao sam iz stana — rekao je. — Čim sam čuo pucnjavu pojurio sam ovamo. — Nije prilazio ubijenom, već je ostao blizu Beti. — Žao mi je, Beti. Zaista mi je žao.

— Da si bio ovde možda bi video šta se dogodilo — odvrati Beti i pogleda prema ljudima koji su čebetom pokrivali Hanterovo telo. — Da si bio u štali, možda se ovo ne bi ni dogodilo.

Njena pribranost odjednom popusti i ona počе glasno da jeca.

Šerif je povede napred.

— Biće bolje da...

— Ne dodirujte me! — odjednom je kriknula i otrgla se od šerifa. — Da ste obavljali svoju dužnost, uštedeli biste mnoge suze šerife.

Henri Bradok zastade a zatim mahnu rukom Karvelu.

— Pomozi joj, Keri — rekao je.

— Suviše je potresena.

Moj zadatak je da uhvatim čoveka koji je ubio Hantera. — Ti je odvedi kući. — Sada se obratio ljudima oko sebe. — Potrebno mi je još dobrovoljaca za gonjenje ubice. Ko se javlja?

Karvel pode prema Beti. — Čuo je kako se većina prisutnih slaže sa šerifom i nudi mu svoje usluge.

Gomila na vratima se razmaknu, izbegavajući da pogleda devojci u oči i prosto im bi lakše dok su oni prolazili. Posle dvatri minuta ćutanja oni nastaviše svoje komentare, sigurni da ih Beti neće čuti.

Dovojka primeti kako su neki stariji muškarci i žene, siti prizora ove tragedije, počeli da se razilaze i hitaju svojim kućama.

Prerijska noć se brzo spuštala. Na sve tamnijem nebu pojaviše se zvezde i zatreperiše svojim mutnim sjajem. Sa prozora i vrata kuća zasvetlucaše lampe celom dužinom Glavne ulice. Na hotelskoj verandi stajao je Latimer i sve ovo posmatrao. Karvel pogleda prema bogatašu a zatim tiho reče devojci:

— Bio sam na gradilištu Latimerove kuće. On je zahtevao da mu tamo odvezem kola. Zato se nisam zatekao u štali kada se ovo zbilo.

Beti kratko klimnu glavom i produži prema prodavnici. Međutim, Karvel je prekori:

— Nećeš valjda nazad na posao? Bolje bi bilo da odeš kući, Beti.

— Neću. Ne želim da ostanem sama. Bar ne sada. — Devojka odmahnu glavom. — Ako budem radila, imaću o nečem drugom da razmišljam.

— Ostaću s tobom — promrmlja Karvel i iskosa pogleda prema hotelu, a zatim se brzo okrenu.

Najmanje je želeo da gleda Freda Latimera, a pored njega Erika i sve ostale revolveraše koji su radili za bogataša.

Mada je želéo da nešto učini sa Forsajta, znao je da nema ništa što bi mogao on sam da uradi. Bio je polupijan kada je čuo pucnjavu i dok je trčao prema štali, potpuno se istreznio. Neka nova snaga prožimala mu je telo. Želeo je da mu ta snaga omogućí da ode pravo Latimeru, pa da mu u lice vikne sve što misli. Da kaže i poslednju sitnicu koju je znao o njemu i Hanterovima.

Ali, Keri Karvel je isto tako dobro znao da u tom slučaju ne bi živ dočekaó ni ponoć. Imao bi daleko manje izgleda za spas nego Forsajt koga je čekao linč.

— Ostaću s tobom — ponovi Karvel kada su stigli do prodavnice mešovite robe. — Bar sve dok ti budem potreban, Beti.

Fred Latimer je stajao osvetljen lampama na hotelskoj verandi, da bi ga svi oni koji su prolazili Glavnom ulicom jasno videli. U salonu za stočare sačekao je početak pucnjave, a zatim je strčao niz stepenice, jedva koji trenutak posle pucnjave kako bi ga portir Klejton takođe video. Portir je zajedno sa ostalim gostima iz hotela otrčao do štale, a Latimer je ostao na verandi, potpuno izdvojen od čitavog incidenta.

Znao je da će uslediti istraga i da će možda vlasti poslati savez-

nog sudiju da ispita kako je došlo do linčovanja ubice, pa se zato trudio da niko ni najmanje ne posumnja u njegovu neutralnost. Tako je on planirao ubistvo Rona Hantera. I ono je izvršeno baš onako kako je on želeo.

Gledao je za Karvelom i Beti Brenan, sve dok njih dvoje nisu stigli do vrata prodavnica. Zbog njih nije morao da se brine. Karvela se lako otresao tako što mu je poslao Rigena sa naredjenjem da doveze kola do gradilišta palate.

Posle toga, trebalo je samo sačekati da Hanter izađe iz saluna. Da Forsajt slučajno nije išao u štalu sa rančerom, Rigen bi ga sačekao u blizini drvenog mosta i tada pucao. U svakom slučaju, čim je Latimer čuo da je Hanter ostao u salunu i da pije, znao je da su njegove brige prestale. Nije mario da li će Forsajt biti ubijen mecima, ili obešen. Za bogataša je ovaj problem bio skinut s dnevnog reda.

Noć je bila topla i Latimer popusti malo okovratnik košulje. Iza njega zaškripaše ulazna vrata hotela. On se okrenu i ugleda Džona Rigena kako ga poziva da uđe u hol.

— Uđite, gazda — reče Rigen. — Biće bolje da požurite.

Latimer se namršti i pogleda po ulici. U blizini nije bilo nikoga da ovo vodi. Šerif Bradok je poveo ljude iz grada, da bi se udružio s onima koji su već gonili Forsajta. To se moglo zaključiti po udvostručenoj vici koja je dopirala iz pravca reke. Rigen mu još jednom nestrpljivo mahnu rukom.

— Polako, šta ti je? — prosikta Latimer. Ušao je u hol i tiho zatvorio vrata. Pod snažnom svetiljkom sa tavanice, on jasno vide zabrinutost na revolveraševom licu, koji reče:

— Miler je ranjen. Pogoden je u slabinu. Eno ga gore u salonu za stočare.

— Kako je mogao biti pogođen? — upita Latimer tihim, ali ledenim glasom. — Imao je revolver u ruci kada je Hanter ušao u štalu. Trebalo je samo da povuče okidač.

— Forsajt ga je pogodio. Miler je opalio jednom, a Forsajt dva puta. Oba zrna su pogodila Milera.

Fred Latimer klimnu glavom, pređe preko malog hola i pope se uz stepenice. Samo što je otvorio vrata salona, ugledao je Milera kako sedi u stolici iza stola. Njegovo preplanulo lice bilo je sada sivo. Kada je Latimer prišao bliže revolverašu, mogao je da shvati koliko se ranjenik upinje da bi zaustavio drhtanje svog dugačkog tela. Čitava leva strana njegove košulje i gornji deo pantalona bili su natopljeni krvlju.

Revolveraš pogleda staklastim očima u Latimera.

— Pogoden sam, gazda — teško je procedio. — Taj Forsajt je brz. Previše brz.

Latimer se pognu iznad njega. Uklonio je jednu Milerovu ruku, koja je bila čvrsto pritisnuta uz slabine. Obe rupe na košulji nalazile su se odmah ispod rebara i bile odvojene oko desetak centimetara. Dolazeći ovamo, bogataš nije primetio tragove krvi u hodniku, niti po podu salona.

— Možeš li da hodaš? — upitao je.

— Sam sam došao ovamo, ali dalje ne mogu.

Latimer pogleda preko ramena prema vratima. Znao je da će hotelski gosti uskoro početi da se vraćaju u svoje sobe. Oni su videli Latimera u hotelu i možda će neko hteti da razgovara s njim o proteklim događajima. Zbog toga Miler nije smeo da os-

tane ovde. Bogataš podiže oči prema Rigenu.

— Da li možeš da ga izvedeš kroz stražnja vrata? Do tada ja ću dovesti tamo kola.

— Ali, gospodine Latimere, njemu je potreban lekar — reče Rigen. — Ove rane su teške i. . .

— Ne smem da rizikujem dolazak lekara — odvrati Latimer. — Bar ne ovde u gradu. Ako se samo čuje da je Miler ranjen, ljudi će znati kako je nastradao. — Potom se okrenu revolverašu. — Uspeo si da sam dođeš ovamo. Izdrži još malo dok te ne prevezemo na ranč. Tada ću poslati po lekara. Nešto ćemo mu već ispričati. Ne brini.

Ranjenik zatvori oči od bola.

— Pokušaću — promrmljao je.

— Izvedi ga, Džone. — Latimer pride vratima, otvori ih i pogleda duž hodnika. — Izade kroz stražnja vrata.

Rigen uhvati jednom rukom Milera oko ramena, a drugu mu podvuče ispod kolena. Međutim, istog trenutka kada je počeo da ga diže sa stolice, Miler još jače zadrhta i jauknu.

— Pusti me — zacvileo je. — Ovako više krvarim. Spusti me. — Potom je Latimeru uputio preklinjući pogled. — Užasno me boli. Pozovite lekara.

— Nema ništa od toga — odvrati bogataš i nestrpljivo mahnu Rigenu. — Hajde, požuri.

Rigen se napreže da podigne Milera, ali ranjenik jauknu iz sveg glasa.

— Ne. . . ne. . . — molio je. — Najpre moramo da zaustavimo krvarenje. . . Molim vas. . . zaustavite krv.

Stegao je rukama slabinu i na čelu mu izbiše graške znoja.

Latimer zalupi vrata i zaključa ih.

— Pusti ga da tu sedi — prosiktao je.

Čutao je sve dok Rigen nije pažljivo izvukao ruku ispod ranjenika. Presamićeni Miler je i dalje drhtao i grizao usne od bola. Za to vreme, Latimer se čudio zašto je baš ovo moralo da ispadne drugačije od njegovih planova. Oslobodio se Hantera i njegovog oca. Uskoro će se osloboditi i Forsajta. Ali, sve dok Milera ne izvuče iz grada, neće moći ništa drugo da preduzme.

Čitav grad je pripadao njemu i svaki pedalj zemljišta u Blekvilu, koji je nešto vredeo, nalazio se u Latimerovom vlasništvu. Do sada je uspevao da zadrži raseljavanje stanovnika, ali je znao da će sve izgubiti ako ljudi vide njegovog čoveka u ovakvom stanju.

Stoga je rekao Rigenu:

— Skini mu košulju. Ja odoh do prodavnice da uzmem neko platno koje bi se moglo koristiti za zavoj. Zaustavićemo mu krvarenje, a potom ćemo ga prebaciti na ranč.

Međutim, Rigen odmahnu glavom.

— On će umreti pre nego što ga prebacimo tamo, gospodine Latimere — rekao je. — Samo bi lekar mogao. . .

— Zaveži! — odbrusi Latimer. — Prebacićemo mi njega i neće umreti. — Za trenutak je ućutao a zatim je dodao: — Zatvori za mnom vrata i nikoga ne puštaj u salon. Odmah ću se sa zavojima vratiti iz radnje.

**

Kim Forsajt je žurio prema sokaku iza zgrade prodavnice mešovitom robom. Izašao je iz svog skrovišta čim mu se učinilo da je u blizini sve mirno, ali je onda morao ponovo da se vrati natrag, jer je u dvorište pred šupom upao šerif Bradok, praćen

grupom ljudi koji su hitali prema reci.

Kim Forsajt je sačekao još pet minuta i, pošto se sve utišalo, napustio je šupu. Gonioci su sada bili manje bučni, ali bi svaki čas do njega dopro krik nekog od njih. Ljudi su dizali lažne uzbuene, otkrivajući begunca u svakom žbunju na obali.

Dakle, morao je brzo da deluje. Potera će se vratiti nazad čim zaključi da njega nema pored reke. Pretpostaviće da se on još uvek krije u nekom dvorištu, ili mu je pošlo za rukom da se probije na drugu stranu grada. Tada će pretražiti svaku kuću i šupu, svaku prostoriju, sve dok ga ne otkriju.

Napredovao je držeći se tamnih senki. Zidovi kuća u sokaku bili su potpuno mračni kada je krenuo. A sada, pošto se prva svetlost meseca nazirala iznad istočnog horizonta, pomrčina je postajala bleđa. Obrisi grada dobiše oštrije crte. Forsajt uspori korake, pazeći da neprimećen stigne do prodavnice. Međutim, tišina je bila toliko velika da mu je i sopstveno disanje izgledalo strahovito bučno.

Ubrzo je čuo nečije korake pa se skoro sledio. Iza kuće u kojoj se nalazila radnja sa oružjem pojaviše se tri čoveka. Svi su oni držali puške na gotovs i pažljivo motrili na svaku senku.

Forsajt se povuče do ugla sokaka, pribi se uz zid neke kuće i zadrža disanje. Najbliži čovek bio je jedva pet, šest metara udaljen i škripa njegovih čizama po pesku jasno se čula. Forsajtov kažiprst steže obarač kolta.

— Idi i pozovi ljude — čuo je glas šerifa Bradoka, malo udesno od onog čoveka. — Neka se polako približavaju.

— Mislim da bi trebalo sami da tragamo — odgovori čovek. Forsajt prepoznade u njemu Ka-

lagana, čija je snažna prilika bila sada jedva tri, četiri metra udaljena od njega. — Opkolićemo ga i možemo ga smaći pre nego što drugi stignu.

— Ne. Baš su nam potrebni svedoci — odvrati Erik koji se nalazio najdalje. — Dovedi ih. Pokušaćemo da ga isteramo na ulicu.

Kalagan je bio jedva dva metra udaljen od kuće kada se okrenuo i potrčao prema reci. Erik i šerif nastaviše da pretražuju dvorište iza prodavnice. Potom su nestali u susednom sokaku.

Forsajt je sačekao da prođe pun minut, pa je krenuo. Mesec se brzo rađao i mrak postade nekako srebrnast. Čak se moglo razaznati i žbunje meksvite na preriji izvan grada.

Begunac se unekoliko skokovao nađe kod stražnjih vrata prodavnice i rukom pritisnu kvaku. Brava nečujno popusti, ali gvozdena šarke zaškripaše kada je otvorio vrata. Čučnuo je na pragu i počeo da osluškuje, želeći da ustanovi nije li neko u mračnom magacinu čuo to.

Ponovo se začuše povici sa reke. Neki su sada bili bliži stambenom delu grada. Sudeći po glasovima, gonici su se rasturali u širokom luku i opkoljavali čitav grad.

Forsajt uđe u magacin i zatvori vrata. Ispod vrata koja su vodila u prodavnicu videla se tanka linija svetlosti. Odande dopreše neki glasovi i Forsajt prepoznaše glas Freda Latimera.

Krajnje pažljivo pritisnuo je kvaku na vratima i jedva ih primetno odškrinuo. Ugledao je bogataša kako stoji pred tezgom i razgovara sa Beti Brenan i Kerijem Karvelom. Ispod ruke je držao nekakav paket.

Keri Karvel klimnu glavom na ono što mu je Latimer rekao.

— Doteraću ih čim otpratim Beti do kuće — rekao je štalar. — Biću za pet minuta gotov.

— Hoću kola odmah — oštro mu odvrati Latimer. — Idi po njih i dovezi ih ispred hotela. Požuri, Keri.

Latimer pođe prema izlazu i otvori vrata. Pomalo oklevajući, Keri prođe pored njega i izađe na ulicu.

Forsajt sačeka da se oni spuste niz stepenice do trotoara, pa onda uđe u prodavnicu. Beti se naglo okrenu, ugleda ga i pohita prema njemu.

Forsajt je čučao iza tezge, a iza njega su se nalazile police sa puškama i revolverima. U ovom položaju niko sa ulice nije mogao da ga vidi.

— Mislila sam da ste pobjegli — reče Beti. Po crvenilu njenih očiju pogodio je da je plakala. Ali sada je izgledala mirna i pribrana. — Čitav grad vas goni.

— Pre svega, ja nisam ubio Rona, Beti — reče Forsajt. — Strahovito mi je žao zbog toga.

— Znam da niste... Znam. — Pogledala je prema izlogu, jer se sa ulice začuo nečiji uzvik. — Idu na ovu stranu. Moraćete da se sakrijete.

Klimnuo je glavom i pogledao preko tezge prema izlogu.

— Zašto je Latimer dolazio ovamo? — upitao je.

— Došao je da uzme nešto — odgovori Beti. — Nisam videla šta. Strpao je to u jednu veliku kesu, a onda je rekao Keriju da ode po njegova kola. Nisam želela da razgovaram s njim i zato nisam ni otišla do polica sa platnom da mu pomognem.

— Police sa platnom — namršti se Forsajt. — Tamo se nalaze i košulje, kao što vidim. Da li je i njih uzeo? Ili, možda, pantalone? Siguran sam da sam pogodio čoveka koji je ubio Rona.

Latimer mu možda nosi preobuku.

— Ne znam — zamišljeno odgovori devojka. — Bio mi je ledi-
ma okrenut. . . Da, muvao se oko
košulja i truba sa platnom. — Li-
ce joj se odjednom razvedri. —
Rekao je da se vrća na ranč i za-
to je tražio od Karvela da mu
doveze kola. . . — Nije dovršila
svoju misao.

Forsajt ćutke klimnu glavom.
Nije prestajao da motri na ulicu,
koja je sada bila osvetljena kao
po danu. Jasno je video ljude ka-
ko prolaze trotoarom.

Latimerov čovek, koji je ubio
Rona Hantera, sigurno je teško
ranjen, pomsili Forsajt. Ali, do-
kle god gonioci vršljaju gradom,
on neće moći da dođe do njega.
Šerif i Erik pobrinuće se da mot-
re na sva dvorišta i sokake. Ve-
rovalno će početi i sistematsko
pretraživanje grada. Naravno,
propustiće Latimera s njegovim
kolima i time bi šansa da doka-
že ko je ubio Hantera nestala
zajedno sa bogatašem.

— Da li je moj konj još tu na-
polju? — upita Forsajt.

— Jeste. Šerif je postavio jed-
nog čoveka da motri na njega,
za slučaj da pokušate da ga se
domognete.

— Kada se Keri vrati — reče
Forsajt — Ugasite svetlo i napra-
vite se kao da ćete zaključati
prodavnicu. Potrčaću do konja
čim vi krenete trotoarom.

Beti poče da odmahuje gla-
vom, a on je brzo ućutka.

— Neka vas to ne brine. Uspe-
ću. Bez obzira šta se bude dogo-
dilo, vi i Keri produžite dalje. Ne
želim da zapadnete u neku puc-
njavu.

— Ali zar nema drugog nači-
na? — zabrinuto odvrati Beti i
pogleda prema ulici.

— Ne postoji nikakav drugi
način. Moram gonioce da nama-
mim na suprotnu stranu, dok ja

podem za Latimerom. To je ne-
ophodno.

Devojka se okrenu i njihovi se
pogledi sretoše. Betino lice bilo
je zategnuto i blede, a ruke je
držala čvrsto pripijene uz telo,
kao da se plaši da ih pokrene.
Forsajt odjednom oseti potrebu
da joj nešto kaže i da joj pomog-
ne da bi lakše preživela sve ove
trenutke.

— Počecu da se spremam za
zatvaranje radnje — tiho reče
Beti. — Najpre ću da pogasim
lampe na ovoj strani. Vi ostanite
iza tezge. Posle se prikradite do
izlaznih vrata.

XIII

Keri Karvel u širokom luku po-
tera Latimerova kola preko ras-
krsnice na Glavnu ulicu. Vozio
je veoma brzo. Znao je da For-
sajt još uvek nije uhvaćen, jer je
na sve strane video ljude koji su
se približavali centru grada.

Sada su gonioci bili nemi, ali
pažljiviji i svaki je od njih nosio
pušku, ili revolver. Karvel po-
misli na Forsajta i požele da
ovaj uspe da se probije do preri-
je. Ali čovek kao što je bio For-
sajt neće bežati od opasnosti, za-
ključi Karvel. Vратиće se on.
Zbog toga je Keri želeo da Beti
Brenan smesti na sigurno mesto
za slučaj da dođe do pucnjave.

Karvel sada krenu prema ho-
telu »Nasional«. Na uglu je sta-
jao Robert Kaning i motrio na
Forsajtovog vranca, vezanog za
gredu ispred prodavnice. Šerif
je postupio mudro kada je jed-
nom od najboljih strelaca u gra-
du poverio ovu dužnost, pomisli
Karvel.

Štalar trže uzde kada tri čove-
ka skočiše sa desnog trotoara i
zaustaviše se na žutom kvadra-
tu svetlosti, koju je lampa iz izlo-
ga prodavnice bacala prema uli-
ci.

Svi su držali puške na gotovs. Onaj prvi, kovačev pomoćnik Bert Daglas, zgrabi uzde konja i zaustavi životinju.

— Silazi sa sedišta! — naredi Daglas. — Kuda si se uputio u ovo vreme?

Karvel se ne pomeri sa sedišta.

— Gospodin Latimer mi je naredio da doteram kola — odgovorio je. — Odlazi iz grada i želi da kola budu pred hotelom.

— Pa, da, to su fredova kola — reče drugi. — Pazi šta radiš, Bert.

— Baš me briga — reče Daglas. Bio je to omanji čovek, koščatog lica, koje se Karvelu činilo previše velikim za njegovo dežmekasto telo. Daglas stavi nogu na točak i podiže se gore da bi mogao da pogleda iza sedišta. — Keri je mnogo pričao s onim ubicom pa je kadar i da ga sakrije. Od njega se može svašta očekivati.

— Ne krijem ja nikoga — besno odvratila Karvel. — Pustite me da kola odvezem Latimeru.

Zadovoljan svojim pregledom, Daglas skoči dole.

— U redu, produži.

Karvel trže uzde i potera lepu Latimerovu kobilu do hotelske verande.

Dok je vezivao konja za ogradu, iz susednog sokaka pojaviše se još dva naoružana čoveka. Štalar požuri na verandu. Ona dvojica bila su sasvim blizu, dok su Daglas i njegovi pratioci ostali blizu radnje. Robert Kaning, koji je motrio na forsajtovog konja, držao je svoju stranu ulice. Ako bi došlo do pucnjave, Beti bi se našla tačno u sredini, pomisli Karvel.

Osetio je olakšanje kada je video kako je lampa ispred prodavnice prestala da svetli. Ubrzo Beti izađe iz radnje. Okrenu-

ta leđima Karvelu, počeo da zaključava vrata.

— Požuri, devojko! — tiho joj dobaci štalar. Potom je primetio jednu senku koja se kretala s druge strane prozorskog stakla. To je mogla biti samo jedna osoba — Beti!

Ona se okrenu i pogleda ga. Vrata nije bila zaključala, jer u ruci nije držala ključ.

— Hajdemo — rekla je dovoljno jasno da bi je čuo i Robert Kaning. — Želim da što pre stignem kući, Keri.

Karvel pogleda kroz izlog. Unutra se više ništa nije micalo, ali štalar shvati da se Forsajt sigurno ispružio po podu. Poželeo je da uđe u radnju i da zaustavi begunca od njegove namere. Napolju je bilo suviše mnogo revolvera i svi su samo čekali da ugledaju Forsajta pa da pucaju.

Beti povuče Karvela za ruku.

— Hajdemo, Keri.

Karvel iskosa pogleda Kaninga, koji je privučen njihovim razgovorom obratio pažnju na tu stranu. Keri Karvel se bez reči okrenu i pode trotoarom sa Beti Brenan.

Forsajt je ostao nepomično da leži sve dok se zvuk devojčinih potpetica nije izgubio u daljini. Potom se polako uspravio pored vrata.

Čovek koji je čuvao njegovog konja stajao je iza drvenog pojila. Trebalo je sačekati da se on odande pomeri. Jer, da bi ga napao u ovom položaju, morao je da napravi nekoliko novih koraka obilazeći pojilo, što je bilo dovoljno da ga stražar čuje i podigne oružje. Beti mu je rekla da je to možda najbolji strelac u gradu.

Prošao je jedan minut, pa zatim drugi. Dva čoveka pođoše sredinom Glavne ulice i zaustaviše se na jasnoj mesečini, da bi kratko razgovarali sa straža-

rom. Koristeći buku njegovih glasova, Forsajt pritisnu kvaku i odškrinu vrata.

Ona dvojica produžiše svojim putem, a stražar se još za dva koraka primače bliže vrancu. Forsajt opipa kolt zadenut za pojas pantalona, kako ne bi ispao dok bude trčao.

Skoro bez ikakvog šuma otvorio je vrata i jurnuo na verandu pre nego što ga je stražar ugledao. Umesto da vikne, Kaning je samo pokušao da digne pušku. Ona je još lebdela u vazduhu kada ga Forsajt svom snagom udari u vilicu. Čovek se ispruži u prašinu, ali dalje od konja. Još jedan skok i Forsajt je odvezivao uzde sa grede.

Nekoliko sekundi pre nego što je stigao do prvog ugla, ulicom odjeknuše povici.

— Eno ga napolju! Držite ga! Tamo je!

Neko opali iz puške i zrno prozvižda iznad Forsajtove glave.

— Motrite na Glavnu ulicu. Svi ovamo!

Vranac je u punom galopu jurio preko raskrsnice. Vika postade bučnija. Još neko pripuca i zrno se uz tresak zari u obližnju kuću. Tada jedan glas nadjača povike i bat koraka:

— Ne! Ne pucajte! Pogodićete nekog u kućama. Ne pucajte, jeste li čuli!

— Dovedite konje. On beži prema preriji.

Forsajt se nije osvrtao. Priljubljen uz vrat konja, terao je životinju duž senki, koje su još bile guste pored samih kuća. Nije čuo ništa osim teškog topota vrančevih kopita, niti je ispred sebe ikoga video.

Kod poslednje gradske kuće skrenuo je oštro desno, projahao kroz stražnje dvorište a zatim kroz dvorište zgrade koja je bila okrenuta prema pobočnoj ulici.

Ispred njega, gusto rastinje pamukovog drveta i hrastova jasno je ocrtavalo korito rečice koja je krivudala prema severu. Prašnjavi put video se kao neka beličasta linija na tamnom tlu. Temelji Latimerove palate i gomile građe stajali su dobro osvetljeni na gradilištu.

Forsajt je i dalje terao konja galopom sve dok nije prošao između prvih stabala. Potom je cimnuo uzde, skočio na zemlju i iz sve snage pljesnuo šakom vranca po sapima.

— Beži! — viknuo je životinji — Beži što dalje. Pokaži se da si moj dobar dečko.

Međutim, konj načini nekoliko skokova, pa se okrenu i vrati njemu. Forsajt se osvrnu oko sebe. Sa ovog mesta grad je izgledao miran i tih i nikakvi uzvici nisu se čuli u noći. Tada do njega dopre topot konja koji se približavao iz pravca centra grada.

Forsajt čučnu i rukama potraži neki kamen. Imao je sreću da odmah nađe ono što je tražio, jedan troglasti, šiljasti kamen veličine pesnice. Uspravio se i popustio veze na sedlu. Iz one sporedne ulice dopirao je sve bučniji topot kopita. Gurnuo je oštar kamen ispod sedla i snažno udario rukom odozgo.

Vranac bolno zanjišta i jurnu kroz drveće. Forsajt otrča na suprotnu stranu, zamače iza gomile građe i leže ispod nje. Čuo je kako konj glasno šljapka po vodi prelazeći reku. Ubrzo je izbio na drugu stranu.

Iza poslednjih kuća izlete najpre jedan jahač, pa odmah za njim i drugi. Samo sekundu kasnije glavna grupa od desetak jahača zajedno se pojavi na čistini i pojuri kroz drveće.

— Prebacio se na drugu stranu — čuo je glas šerifa Henrija Bradoka koji je jahao na čelu. —

Neka neko motri na most. Obidite okolo i udarite na most.

Erik se sa još trojicom jahača iza šerifa probi kroz žbunje, tačno na onom mestu gde je Forsajtov vranac pregazio rečicu. Oni sa kraja okrenuše konje levo, da bi stigli do drvenog mosta.

Forsajt se pridiže sa zemlje. Četvoronoške je obišao gomilu građe i dospeo do njenog suprotnog kraja. Još dvojica jahača, a potom i treći izbiše iza kuće i odjuriše prema preriji. Forsajt je sačekao da oni pređu preko mosta, pa je tek tada pojurio pored temelja građevine i preko čistine nazad u grad.

XIV

Molim te, Beti — mrmljao je Keri Karvel. — Idi kući. Ne smeš da ostaneš na ulici.

— Moram da ostanem — odvrati devojka.

Zastala je kod visokih vrata štale i gledala kako Latimerova kola prave široki luk ispred hotela, pa onda produžuju Glavnom ulicom. Oni su upravo prolazili pored štale kada je pucnjava počela i utrčali unutra tek pošto je Forsajt na konju iščezao iza ugla pobočne ulice.

Na čelu sa šerifom Bradokom, najmanje petnaest jahača je pojurilo za njim, ali je većina građana i dalje ostala po ulicama i trotoarima, gde su okupljeni u grupe razgovarali.

Vozeći kola pored njih, Latimer nije obraćao pažnju na ove grupe, niti na štalu pored koje je prolazio. Beti uzdrhta. Posle dnevne žege noć je bila sveža, skoro vlažna, ali njeno drhtanje nije imalo veze s tim. Forsajt je nameravao da se vrati čim bude zavarao gonioce. Međutim, on nije mogao znati koliko je njih ostalo u gradu i bilo spremno da ga dočeka.

Latimer je sedeo sam u kolima. Ako nova košulja i platno nisu bili namenjeni ranjenom ubici, onda je Forsajt sebe uzalud izlagao opasnosti. Bilo bi bolje da beži i da se ne zaustavlja.

— Moramo ga sprečiti da uđe u grad — iznenada reče Beti.

— Ostavimo njega, Beti — odvrati Karvel, koji je stalno pokušavao da prodre pogledom do kraja Glavne ulice. — Forsajt bi svakako želeo da vi budete na bezbednom mestu, a ne da stojite ovde izloženi pušcanim zrnima.

— Ali ovi ljudi će ga videti. Bar neko od njih. — Ona ućuta kada Karvel steže njenu ruku.

Keri Karvel jedva promuca:

— Eno ga. Stoji u senci na ulazu u Glavnu ulicu.

Beti pođe napred da bi bolje videla, ali je Karvel zadrža. Puni mesec, koji je sada bio visoko na nebu, jasno je osvetljavao ulicu i na njoj okupljene ljude.

Nekoliko kuća dalje, senke zgrada bile su ipak toliko guste da se tamo nije moglo ništa razabrati.

— Ne vidim ga — tiho je rekla. Plašila se i da progovori, kako njene reči ne bi privukle pažnju najbližih ljudi. Potom je primetila neko kretanje u sokaku hotela. — Ide iza hotela. Tamo se uputio, Keri.

— Sigurno je video da je Latimer otišao — odvrati štalar. — Sada se valjda više neće zadržavati u gradu.

— Ostaće. Neće odustati sve dok ne dokaže da nije ubio Rona Hantera — odvrati devojka. Pošto više nije mogla da vidi nikakvo kretanje u sokaku, zaključila je da je Forsajt nestao u hotelskom dvorištu. — Ti bi mogao da odeš okolo, Keri, i da ga nađeš. Reci mu da ode. Neka misli na sebe i spasava život.

— Hoćeš li ti ostati ovde?

Brzo je odmahнула glavom.

— Idemo do pogrebnika — rekla je. — Tamo je ostao Čikito. On će sigurno želeti da pomogne Forsajtu.

Još jednom je pogledala prema ljudima na ulici. Oni su bili toliko zauzeti pričanjem da niko od njih nije primetio Forsajta.

— Ne brini za mene, Keri. Idi i pronadi ga.

Karvel je jedan trenutak gledao u nju. Videlo se kako želi da se prepire sa devojkom, ali je ipak odustao i potrčao prema stražnjim vratima štale.

Kim Forsajt je stajao priljubljen uz bočnu stranu hotelske zgrade. Dok je skretao iza ugla poprečne ulice, ugledao je one grupe ljudi. Ali senke su mu pomogle da neopaženo prođe preko čistine. Ipak, nije bio siguran da ga Beti i Keri Karvel nisu videli.

S tog mesta mogao je da posmatra Beti, koja se sada od štale uputila prema stambenom delu grada. Međutim, Karvel se nije pojavljivao iz štale.

Forsajt obrisa znoj sa čela. Devojka i štalar su znali da se on vratio u grad i oboje bi mogli pokušati da mu pomognu. To je bila poslednja stvar koju bi od njih želeo. Hteo je samo da se oni uklone sa brisanog prostora i sačekaju kraj cele ove drame.

Upravo je razmišljao o njima i uzgred se pitao gde li je to Latimer otišao kolima, kada do njega dopre rzanje konja.

Bio je to tih zvuk, koji je iščezao skoro u sledećem trenutku, ali je Forsajtu i to bilo dovoljno. Produžio je sokaikom i zastao na njegovom kraju.

Video je Latimerova kola, ostavljena u seni pored hotelske štale. Bogataš je bio upravo sišao sa kočijaševog sedišta i sada se kretao preko malog mesečnom obasjanog dvorišta.

Forsajt se ne pokrenu. Njegova šaka se nećujno steže oko drške kolta i on ga polako izvuče iz pojasa.

Latimer stiže do stražnjih hotelskih vrata, pa ih tiho otvori. Kroz njih prodoše dve prilike. Delovale su nekako čudno i trenutak kasnije Forsajt vide da je jedna od njih bila rukama oslonjena o rame druge.

Latimer zatvori vrata iza njih, postvi se s druge strane opuštenog čoveka i zajedno sa svojim pratiocem povede ga prema dvorištu. Forsajt zadrža disanje.

Pustio ih je da dobro zakorače na mesečinu i tek tada se pojavio. Oni nisu mogli da beže, niti brzo da potegnu svoje koltove. Kapljice hladnog znoja skliznuše mu niz kičmu.

Ali upravo u istom trenutku odjeknuo je brzi bat nećijih koraka. I Latimer je to isto čuo, pa je brzo nešto promrljao i sva trojica se brzo okrenuše natrag prema hotelskim vratima.

— Latimere! — uzviknu Forsajt i kroči u dvorište.

Jedan od njih opsova, a Latimerov glas snažno odjeknu dvorištem:

— Ne, Džone! Ostavi revolver. Brzo unutra.

Grupa prolete kroz vrata i ona se zatvoriše.

Forsajt je ostao na svom mestu. Znao je da Latimer neće pucaati, jer bi pucnjava privukla čitav grad ovamo, pa su ljudi mogli da vide njegovog ranjenika. Iz istog razloga ni Forsajt nije pucao. Gomila bi ga pokosila znatno pre nego što bi uspeo da im objasni kako Latimer pokušava da prokrijumčari Hanterovog ubicu iz grada.

On se naglo okrenu i uperi kolt u jednog čoveka koji je utrčavao u dvorište.

— Forsajte! Ne pucaj! — pre-

klinjao je Keri Karvel, koji se sada zaustavi nasred dvorišta. Njegova ćelava glava blistala je od znoja na mesečini.

Forsajt mahnu koltom prema kolima.

— Odvezi ih natrag u štalu, Karvele. Ostavi ih pred ulazom u štalu. Brzo!

Karvel pogleda prema stražnjim vratima hotela.

— Nismo znali — promućao je. — Mislili smo da...

— Odlazi odavde! — odbrusi Forsajt. — Svakog trenutka mogu pozvati ljude sa ulice. Naći ćemo se u štali. Hajde, pokreni se već jednom.

Činilo mu se kao da je prošla čitava večnost dok je Karvel krenuo sa mesta i pohitao prema kolima. Potom je i sam pojurio preko dvorišta, udarajući snažno čizmama o zemlju, kako bi Latimer iz hotela poverovao da beži prema sokaku.

— Požuri! — reče Fred Latimer revolverašu Džonu Rigenu. — Izadi na ulicu i povedi te ljude za Forsajtom.

Bogataš snažnije uhvati Milera za mišicu i održa ga uspravnom. Čim se Rigen odmakao od ranjenika, ovaj potmulo jeknu i njegov drug zastade.

— Odlazi! — besno viknu Latimer. — Pošalji ovamo Erika i Henrija. Čuješ šta sam ti rekao. Hoću da svi oni sa ulice krenu za Forsajtom.

Rigen protrča kroz hotelski hol, gurnu izlazna vrata i nestade na ulici. Latimer mahnu slobodnom rukom Vilijamu Vagneru, koji je iz svoje kancelarije istrčao čim je čuo da su se vrata zalupila.

— Pomozi mi — rekao je portiru. — Hajde, šta buljiš u mene?

— Neću da imam nikakvog učešća u ovome, gospodine Latimere!

— Gle, a hoćeš da zadržiš službu?

Još jednom je mahnuo rukom i portir se stvori pored ranjenika i prebaci Milerovu ruku preko svog ramena. Povio se pod težinom visokog revolveraša kada su krenuli kroz hol.

— Nećemo u sobe — naredi Latimer. — Ako Forsajt bude imao priliku da govori, ljudi će doći ovamo i najpre pretražiti sobe.

Vagnerovo mršavo lice bilo je blede od straha.

— Gospodine Latimere... — promućao je.

— U tvoju kancelariju. Do đavola, sklanjaj se iz hola. — Bogataš je sipao kletve. Do maločas je verovao kako će imati vremena da Milera neopaženo izvede iz grada. Ali, ne samo da je u tome sprečen, već je i portir video revolveraša u ovakvom stanju. Vagner će ćutati, jer je bio suviše zaplašen. Ali kasnije će morati i za njega da se pobrine.

Miler počeo da jauče i da mrmlja nešto nerazgovetno.

— Ćuti! — obrecnu se na njega Latimer. — Ne govori. Biće ti dobro. — Otvorio je vrata i gurnuo ih u stranu. — Polako. Polako, Vagnere. Spusti ga na taj sto.

Miler je sada jecao i sav se tresao. Međutim, nije mogao da se održi na stolu i Vagner dovuče obližnju stolicu, pa ga posadiše u nju. Ranjenik se uhvati obema rukama za slabinu. Zavoj koji je Latimer načinio od onog komada platna pokrivao mu je čitav stomak i bio je natopljen svežom krvlju.

— Rana se opet otvorila — prostenjao je Miler. — Moramo da zaustavimo krv.

— Ne brini ništa. Samo sedi mirno. — Latimer pogleda u Vagnera. — Ti ostani pored njega. Ne puštaj nikoga unutra. Jesi li čuo? Nikoga!

Napolju odjeknu pucanj revol-
vera i odmah zatim i drugi. Lati-
mer otkopča kaput i izvuče kolt
koji je imao u futroli ispod miš-
ke.

— Pomozi mu dok se ja ne vra-
tim, ali nikoga ne puštaj ovamo.

— Dovedite doktora, gazda...
Molim vas — jauknu Miler. —
Dovedite doktora.

— Rekao sm ti da od toga ne-
ma ništa.

Pucnjava se sada začu pored
hotela i Latimer požuri prema
vratima. Izašao je u hol i zatvo-
rio vrata za sobom.

Miler je plakao kao dete. Nje-
govo sivo, upalo lice kupalo se u
suzama kada se obratio Vagne-
ru:

— Idi po doktora. Mogu da os-
tanem sam. Dovedi ga odmah
ovamo.

Vagner odmahnu glavom.

— Ne smem — odgovorio je.
— Znaš da ne smem. Nije treba-
lo da se mešam u ovo. Nisam
učestvovao ni u kakvom ubis-
tvu, a dozvolio sam da me nate-
raju da ti pomognem.

— Dovedi doktora — prekli-
njao je Miler jedva čujnim šapa-
tom. — Reći ću doktoru da nisi
sa Latimerom. Reći ću mu bez
obzira šta se dogodilo...

Portir opet odmahnu glavom.

— Molim te... molim te. — Mi-
ler podiže desnu ruku sa slabine
i Vagner vide da je ona crvena
od krvi. — Ja umirem... — Izraz
njegovog užasnutoг lica malo
popusti i on dodade: — Latime-
ra je baš briga za mene. Pustiće
me da umrem. Pozovi ga i reci
mu da želim doktora. Pošto se
portir nije micao, Miler zavapi:
— Reci mu da ću progovoriti.
Svi će saznati kako je isplanirao
Hanterovo ubistvo. I ubistvo nje-
govog oca... Dovedi ga ovamo.

Vagner je zanemio. Saznanje
da je Ben Hanter ubijen, a ne
nastradao nesrećnim slučajem,

još više ga je prestravilo. Ako ne
izađe napolje i o ovome ne oba-
vesti građane, postaće i sam sa-
učesnik. Koliko će mu posle to-
ga ostati da živi? Piter Kendal je
pokušao da se suprotstavi Lati-
meru i, mada je imao ženu i de-
cu, malo je nedostajalo da ga
oni ubiju.

Miler jauknu i zatvori oči.
Vagner pogleda u njega i, mada
nije imao pojma o medicini,
shvatio je da će revolveraš ub-
rzo umreti ako mu se ne pomog-
ne.

Vagner požele da beži, da
strpa svoju porodicu u kola i da
još noćas napusti Blekvil. Ali ni-
je mogao da ostavi ranjenog čo-
veka koji je već polako umirao.
Ljudi će shvatiti šta se ovde do-
gadalo. Ako izade napolje, si-
gurno će ga saslušati.

Mada je masa bila sklona be-
su i pustila da je Erik i šerif na-
vedu protiv Forsajta, ipak će
shvatiti istinu kada im on bude
sve ispričao.

Vagner kleknu pored stolice i
poče da raskopčava Milerovu
košulju.

— Ne... ne mrdaj — upozorio
ga je. — Moram da ti skinem za-
voj da bih zaustavio krvarenje.

— Pozovi lek... — zausti Miler
i potom se skoro onesvesti.

XV

Keri Karvel bio je uplašen i za-
brinut. Otkad je odvezao Lati-
merova kola nazad do štale, sta-
jao je u njenim vratima i buljio
napolje. Grlo ga je peklo od želje
za pićem, ali se nije usuđivao da
uzme ma i jedan gutljaj. Želeo je
da tačno zna šta se događa. U
stvari, hteo je da pobegne iz gra-
da i da se nedeljama ne zaustav-
lja.

Kada je Forsajt viknuo na nje-
ga u hotelskom dvorištu, toliko
se uplašio da je kao u transu seo

na kola i ne razmišljajući šta radi. Sada se do grla zaglibio u čitavu ovu stvar. Čim Latimer bude završio sa Forsajtom, odmah će poslati svoje revolveraše po njega. To neće sada biti prebijanje, slično onome što je dobio od Ringa Kondora. Tada se jeftino provukao.

Karvel se okrenu i pođe da šeta po štali. Nije se potrudio da upali lampu iznad prolaza, jer je znao svaki pedalj ovog prostora, a pored toga mesečina je prodirala unutra.

Odnekuda, iz pravca hotela, prasnu pucanj. Odmah potom i drugi. Karvel se prestravljeno okrenu i pogleda napolje. Glavna ulica bila je prazna, a njena prašina srebrnasta na mesečini.

Odjednom, začu se povik iz grupe gonilaca. Karvel načulji uši pokušavajući da čuje šta je rečeno. Ali oni su bili toliko daleko da nije mogao da prepozna glasove. Otkad je izašao iz hotela, Latimer je predvodio ljude, pa ipak štalar nije mogao onaj povik sa sigurnošću da pripíše njemu, kao što nije bio ni siguran šta će učiniti kada se Forsajt pojavi u štali. Znao je samo da treba da beži.

Potera će čuti pucnjavu i vratiće se ovamo. Henri, Erik i Kalagan, na čelu rulje koja je bila toliko razjarena i spremna na sve. Pomisao na bekstvo i spas u njemu nikako nije Karvelu izlazila iz glave.

— Keri. — Ova reč bila je izgovorena iza štalara. Karvel počeo da se okreće, ali Forsajt brzo dodade: — Ne. Ne miči se. Pogledaj i reci mi šta se tamo događa.

— Na ovoj strani nema ničega — odgovori Karvel. — Svi su odjurili prema hotelu da vas tamo uhvate.

— A Latimer? Je li i on s njima?

— On ih predvodi. Slušajte, što ne pobegnute još dok to možete?

Potera će stići ovamo. Uhvatiće vas i... — Štalar umuknu i pogleda preko praznog prostora kod štale. Promucio je: — Neko se približava.

— Ne gledaj prema meni. Izađi iz štale i pođi mu u susret.

Forsajt se povuče jedan korak nazad prema poslednjem boksu. Karvel priđe vratima i pogleda u pomrčinu s druge strane. Na licu je osećao vlažan povetarac sa reke. Tada je razaznao dve prilike, koje su jedna pored druge hitale prema njemu.

— To su Beti i Čikito — promrmljao je preko ramena.

Beti Brenan prva stiže do vrata. Karvel joj reče da je Forsajt unutra i ona požuri pored njega. Međutim, Forsajt joj nije pružio priliku da progovori.

— Stanite tamo! — naredio je tihim, ali oštrim glasom. — Ostanite na vratima, Čikito. Možda neko motri na vas.

Odmah je zavladala tišina i oni su svi nepomično stajali i osluškivali. Nijedan bliži šum nije narušavao mir. Međutim, konji su pristizali sa ravnice i ljudi su dozivali poteru negde iza kuća koje su oivičavale pobočnu ulicu.

Najzad Forsajt reče:

— Vratite se kući, Beti, i ostanite tamo sve dok se ovo ne završi.

Devojka mu priđe bliže. Podigla je ruku i dodirnula mu mišicu.

— Čikito je ostavio svog konja iza moje kuće — prošaputala je. — Uzmite ga i bežite. Potera vas neće čuti ako napustite grad s te strane.

— Ne mogu da odem pre nego što ljudi saznaju istinu.

— Zar niste pokušali da im kažete istinu, a oni su vas zbog toga gonili?

Forsajt oseti lako drhtanje nje-

ne ruke. Glas mu je bio miran kada je odvratio.

— Latimer baš to i želi. Poslaće poternice za mnom i svaki šerif od Rio Grande pa do Dakote goniće me za njegov račun. — Podigao je desnu ruku kao da namerava da dodirne njenu šaku, ali ju je onda spustio i nastavio: — Čovek koji je ubio Rona još uvek se nalazi ranjen u hotelu. Ako se predam, mogao bih naterati šerifa da uđe u hotel i...

— Zar Henri Bradok? — uzviknu iznenada Karvel. — On će vas obesiti čim vas uhvati. Neće vam dati priliku ni da otvorite usta.

Gledajući u debelog štalara, Forsajt reče:

— Ja mogu da govorim dovoljno brzo da bih ubedio bar nekoliko najbližih ljudi. Šerif neće smeti da učestvuje u linčovanju. Verovatno strahuje od Latimera, ali ne baš toliko.

Karvel brzo odmahnu glavom. — Linčovaće oni vas. Šerif neće smeti da ih zaustavi. Pogotovo što on ima veze sa... — Štalar naglo ućuta.

Zavladala je neprijatna tišina. Beti spusti ruku na Forsajtovu mišicu, a ovaj izade iz boksa u prolaz.

— Koliko je čvrsto šerif povezan sa Latimerom, Keri? — upitao je.

Čak i pri slaboj svetlosti, koja je dopirala kroz velika štalska vrata, Forsajt je mogao da vidi zbunjeni izraz Karvelovog lica i oči koje su nelagodno buljile u zemlju. Štalar počeo da se iskašlja.

— Ne moraš da se plašiš, Keri. Bar ne sada.

Karvel se nervozno promiseškoli. Pogled mu skliznu sa Forsajta na Beti i Čikita. Potom ponovo obori oči, kao da se stideo onoga što je nameravao da kaže.

— Glavna ulica je sada prazna, Keri — reče Forsajt svečanim glasom. — Ja mogu da se prikradem od zgrade zatvora i tamo sačekam. Sve bi zavisilo od tebe i Čikita. Ako uspete da uđete u hotel i izvedete ranjenog Latimerovog revolveraša tamo gde bi ljudi mogli da vide da je on ranjen, tada bi se situacija preokrenula.

Forsajt zakorači prema vratima.

Keri Karvel brzo reče:

— Ne, Forsajte. Ja ću da bežim. — Zastao je i progutao nešto nevidljivo, a onda tiho dodao: — Nećete me valjda ovde zadržati, Forsajte?

— Ne vidim razlog zbog čega bih to učinio, Keri.

Međutim, Karvel je i dalje neodlučno stajao.

— Morate da razumete kako se sve to dogodilo. Da je Ron živ, on bi me već shvatio — preklinjao je štalar. — Naredili su Ringu Kondoru da me pretuče, dok se u gradu uvek nalazio Erik, ili Džek Kalagan i stalno motrili na mene. I šerif je pazio da nešto ne ispričam. Morate da me shvatite.

Forsajt je iznenadeno buljio u starog štalara. Video je ono isto očajanje i nesigurnost koji su mučili Karvela kada mu je pre neki dan Ron Hunter ponudio posao na svom ranču.

— To treba da shvatimo, Keri? — polako upita Forsajt.

Karvel pogleda kroz vrata. Prvi članovi potere već su izbijali iz pobočne ulice. Šerif Bradok, koji je jurio napred, imao je muke da zaustavi svoga konja. Neki od ljudi koje je prevodio već su zaustavili konje i sjahali, vezujući ih za ograde.

— One noći kada je Ben Hunter izgubio život, ja sam se starao o njegovom konju — počeo je Karvel drhtavim glasom. —

Kada je napustio hotel, došao je ovamo po konja i pojahao ga. . . Samo što je otišao, video sam Ringa Kondora i Henrija kako takode izlaze iz hotela i udaraju prečicom kroz jedno sokače.

Karvel je i pored pomrčine mogao da oseti napregnutu pažnju svojih slušalaca. Još jednom je pogledao prema ulici i reči su mu sada sporije silazile sa usana:

— Gotovo sam na to i zaboravio, kada sam čuo da je Rej Becker pronašao mrtvog Bena na putu, desetak minuta posle prolaska ove dvojice. Potrčao sam kroz sokak pored hotela i sudario se sa Ringom i šerifom Bradokom, koji su se takode trkom vraćali sa mesta gde je Ben ležao.

— I ti si to znao? — prosikta Čikito. — Nikada nisi hteo da ispričaš punu istinu Ronu?

Štalar nehotice uzmače jedan korak nazad, kao da je očekivao da će ga Indijanac napasti.

— U stvari, ja nisam ništa video — branio se grcajući. Oni su me zgrabili i dovukli u štalu. Sigurno bi me ubili da nisu pokušali da Benovu smrt predstave kao nesrećan slučaj.

— Bespomoćno je odmahnuo glavom. Njegove ogrubele ruke stegoše se u pesnice. — Onda me je Ringo pretukao ovde u štali. Nijednom me nije pogodio po licu, već samo u stomak, po ledima i u grudi. Jedva sam mogao da stojim na nogama. Potom su me naterali da pijem, kako bi izgledao da sam pijan. — Prešao je nadlanicom preko usta. — Šta sam mogao da učinim?

— Mogao si da obavestiš Rona — reče Čikito. — On bi sigurno nešto preduzeo.

— Nisam imao hrabrosti da izustim nijednu reč. Uvek bi se jedan od njih našao blizu mene, ili Rona Hantera. — Pogledao je redom u lica oko sebe. — Nisam video da su ubili Bena i da sam ista rekao, šerif bi me najurio iz grada, a na preriji

bi me ostali sačekali. Sada znate zašto moram da bežim dok još za to imam vremena. Latimer je video kako sam po tvojoj želji oterao njegova kola natrag u štalu.

Forsajt polako klimnu glavom.

— U redu, Keri — reče. — Onda beži. Mi te nećemo zadržavati.

Karvelova ramena se opustiše. Izbegao je da im pogleda u oči. Forsajt prođe pored njega i produži prema vratima. Beti Brenan potrča za njim, uhvati ga za rukav košulje i zadrža.

— Ne smete da izadete, Kime — reče.

— Još neću izaći — odgovori on.

Stao je kod vrata, pazeći da ostane neprimećen sa ulice. Sada su svi jahači bili sjahali i okupili se oko šerifa. Latimer, koji se pojavio iz sokača pored hotela, išao je Glavnom ulicom prema šerifovoj kancelariji. Šerif mahnu rukom iznad glave, pokazujući ostalima gde bi trebalo da otpočnu sa pretraživanjem grada.

— Latimer će ih sada pustiti da se rasture po gradu — promrmlja Forsajt. — Zatim će ponovo pokušati da izvuče svog čoveka iz grada. Ja mogu da se pojavim pred gonjocima i tako ti pružim dovoljno vremena da otrčiš iza hotela, Čikito. Udi u hotel i uhvati tog ranjenika.

— Neće vam to uspeti — javi se Keri Karvel. — Čak kad bi on i uspeo da otme Latimerovog čoveka.

— Ti ne učestvuješ u ovome i nemoj da se mešaš — prasn timer Forsajt na štalaru. — Zašto ne odeš, Keri? Sačekaćemo da ti odmakneš. — Potom se ponovo obratio Indijancu: — Ja ću potrčati prema jugu i privući ih na tu stranu. Tako će ovaj deo grada ostati čist.

— Ali to je samoubistvo! — uzviknu Beti. — Čak i da se dočepate onog ranjenika, ne biste mogli da dokažete ko je ubio Ronovog oca. U tom slučaju, i Karvel bi morao da ostane ovde.

Forsajt je znao da je devojka u pravu. Pogledao je u Karvela.

— Ako bi ti svedočio na sudu, istina o Latimerovim mahinacijama postala bi svima jasna.

— Ne... Neću — reče Karvel. — Sada su svi napolju. Vidim Erika, Rigena i Kalagana. Jedan od njih je dovoljan da me smakne.

— Nijedan od njih neće uspeti da pobjegne ispred zakona — reče Forsajt.

— Ne mogu — prošaputa Karvel. Rukom je pokazao na zapadnu stranu grada. — Kada potrče za vama, ja bih mogao tamo da bežim.

— Keri, daj nam toliko vremena da izvučemo onog čoveka iz hotela — reče Forsajt. — Pola sata će biti dovoljno. — Video je kako Karvel zamišljeno gladi obraze i žurno je nastavio: — Ako nam tip za to vreme ne padne šaka, ti ćeš još uvek imati dovoljno vremena da pobjegneš.

— Ne mogu — počeo Karvel, a onda mu glas postade čvršći. — Dobro... Samo pola sata. Ako se pre toga nešto dogodi, ja odoh.

Forsajt klimnu glavom. Otkad je Latimer ušao u šerifovu kancelariju, on je neprestano motrio na njena vrata. Nešto kasnije i šerif je otišao tamo i do sada nijedan od njih dvojice nije izišao. Izvukao je svoj kolt iz pojasa i proverio da li je oružje napunjeno. Zatim se obratio Beti:

— Vi idite sa Čikitom. Ti je potom ostavi kod kuće i preko dvorišta otrči do hotela. Kada čuješ da je potera krenula za mnom, uđi unutra i izvuci Latimerovog revolveraša na ulicu.

Beti se ne pomaknu. Zabrinuto je gledala u Forsajta.

— Brzo krenite — rekao je devojci. — Pucnjava bi mog da otpočne pre nego što mislimo. Ne brinite, Beti. Siguran sam da ćemo se još videti posle ovoga.

Sklonio se u stranu, a Indijanac Čikito popravi svoj pojas s revolverom i povede devojku na ulicu. Tek

tada su njih dvoje prešli preko čistine ispred štale, Karvel reče:

— Forsajte? Zar ne vidite zbog čega ne mogu da svedočim? — Zajecao je i šakom pokrio oči. — Zar ne vidite?

— Vidim, Keri — tiho odvrati Forsajt.

— Uvek me je šerif terorisao... Tukli su me. Bena Hantera su ubili kao od šale. Samo kad se napijem ja mogu da zaboravim na taj strah.

Forsajt ćutke klimnu glavom i pribi se uz dovratnik. Nije želeo da sluša Karvelove jadikovke. Mahnuo je rukom prema dubini štale.

— Uđi u jedan od tih boksova, Keri i ne izlazi bez obzira šta se dogodilo.

Okrenuo je leđa potištenom štalaru i ćutke nastavio da gleda prema vratima šerifove kancelarije. Morao je da nađe neko mesto odakle bi mogao da prati šta Latimer radi. Skoro je požalio što nije Čikita još malo zadržao i tako obezbedio sebi više vremena za manevrisanje. Zavukao je kolt dublje iza pojasa, da mu oružje ne bi ispalo prilikom trčanja, i spremio se da krene.

XVI

Erik Holden pogleda kroz vrata šerifove kancelarije i reče:

— Ja mogu da uzmem kola i da ih odvezem iza hotela, gospodine Latimere. Usput da sredim i Karvela.

— Ostavi kola tamo gde su — reče mu Latimer.

On je poslednjih desetak minuta motrio na štalu. Video je kako su Beti Brenan i Hanterov Indijanac otišli odande. Latimerovo poštovanje prema Forsajtu ogromno je poraslo. To što je njegova kola vratio pred štalu i ostavio ih na otvorenom prostoru, gde je svako mogao da ih vidi, bio je potez koji bi i bogataš sam učinio. Kola su tako postala nekorisna za njega. Znao je da

će se ljudi raspitivati ako na njima bude ponovo pokušao da napusti grad. To što se vratio, mogao je da opravda početkom pucnjave. Pitanja bi bila sasvim drukčija ako bi Milera prebacio tim kolima.

Pegavi revolveraš još uvek je bio okrenut prostoru ispred štale. Njegovo mršavo lice bilo je izduženo i činilo se kao da se nedelju dana nije brijao ni umivao. Ali, uprkos tome, on je prosto zračio samopouzdanjem i zato su njegove reči imale ljutiti ton:

— Do đavola sa oklevanjem. Siguran sam da nas Karvel može odvesti do mesta gde se Forsajt krije. Potrebno mi je samo nekoliko minuta da obradim tog debeljka.

Latimer odmahnu glavom.

— I ostali će doći tamo da pretražuju štalu — rekao je. — Ne želim da neko od vas bude s njima. Karvel je dovoljno uplašen da ispriča sve što zna, jer će pomisliti da sam vas ja poslao ga ubijete.

— Ne sviđa mi se sve ovo. Forsajt je sigurno negde tamo. Glavno je...

— Pre svega — prekide ga Latimer — moramo Milera da izvučemo iz grada. Ne tiče me se koliko se ljudi muva unaokolo, sve dok ne postoji mogućnost da oni vide Milera. — Ućutao je i pošao prema stražnjim vratima kancelarije. Tamo se pojaviše šerif Hanri i Kalagan.

— Rigen je pozajmio kola od Džima Kelera — reče šerif. — Verovatno je do sada već s njima stigao iza hotela.

Pucanj koji je odjeknuo napolu izvukao je Latimera na trotoar, odakle je pogledao u južnom pravcu. Prasnula je još jedna puška i ljudi koji su pripucali sada su trčali sredinom ulice prema štali.

— Beži prema preriji! — viknu je neko. — Sada je baš istrčao iz štale. Forsajt beži prema preriji.

Latimer mahnu rukom šerifu.

— Idi za njim. — Potom se okrenuo Kalaganu. — Čim ga opkole, gledaj da ga smakneš. Forsajt ne sme da progovori nijednu reč.

Henri i Kalagan otrčaše ulicom. Šerif je usput izvikivao naređenja ljudima da se postave u širokom luku i opkole Forsajta sa svih strana.

Uz Erikovu pratnju, Latimer požuri prema hotelu »Nasional«. Sada mu je bilo potrebno samo nekoliko minuta, da Milera strpa u kola i isprati ga iz grada. Fred Latimer se smešio kada je ustrčao uz stepenice hotelske verande i upao u hol.

— Jeste li ga negde videli? Gde je? — čula su se pitanja na Glavnoj ulici.

— Umakao je negde između kuća.

— Ma, nije. Pojurite prema ravnici i motrite da on tamo ne izleti.

Miler reče:

— Poći ću sa tobom. Samo mi pomози da ustanem. — Oslonio se rukama o naslon stolice i duboke bore, koje su bolovi i napor urezali na njegovom bledom licu postadoše još dublje, dok je gledao u Čikita. — Obećavaš li da ćemo prvo otići do doktora?

— Da — odvrati kratko Indijanac. Vratio je kolt u futrolu i obuhvatio rukom ranjenika ispod miške, pa mu pomogao da ustane. Mahnuo je glavom portiru Vagneru. — I ti pođi s nama.

Mršavi čovek uplašeno odmahnu glavom.

— Neće vam uspeti — rekao je. — Latimerovi ljudi su negde na ulici i videće vas.

— Idi i otvori vrata — naredi mu Čikito.

Portir otvori vrata i Indijanac pođe preko sobe držeći Milera. Čikito je držao glavu pognutu, kako bi pazio na Milerove korake, ali je na Vagnerov krik brzo podigao pogled.

Onako, dok mu je desna ruka bila obavijena oko ranjenikovog struka, nije mogao da potegne revolver. Latimerova prilika stvori se pred njim. Video je bogataševu zamahnutu ruku i u sledećem trenutku ona se spustila svom silinom. Drška kolta pogodi Indijanca po glavi, tako da se onesvešćen skljoka na pod.

Erik pritrča Mileru i uhvati ga pre nego što je ovaj izgubio ravnotežu.

— Napolje, kroz stražnja vrata! — viknu Latimer. Potom se pognu, zgrabi Indijanca za ramena i počeo da ga vuče prema vratima. Istovremeno je gledao prema prestravljenom portiru kod vrata. — Hajde, Vagnere, kreni.

— Ja nisam hteo da idem s njima, Latimere — zavapi portir. — Indijanac je upao sa revolverom. Nisam mogao da ga sprečim.

— Kreni kad ti kažem.

Portir pogleda u Erika, koji je preko hola grabio prema stražnjem izlazu i gotovo vukao ranjenog Milera. Vagner natraške izlete u hol.

Erik uspori korake pred vratima, da bi pustio portira ispred sebe.

— Podi pravo tamo — naredi mu Erik iza leđa. — Nemoj da nešto pokušaš.

— Neću.

Miler jeknu i počeo da muca:

— Ne mogu da se vozim. Ostavite me ovde. Umreću ako me povežete kolima. ... a ja ne želim da umrem.

— Odvuci ga tamo — naredi

Latimer. — Pomozi mu, Vagnere.

Portir uhvati Milera s leve strane, pa zajedno sa Erikom ponese ranjenika preko dvorišta. Čikito zastenja i počeo da dolazi sebi.

— Da nisi pisnuo! — prosikta Latimer oborenom čoveku. Odvukao je Indijanca preko praga i tiho zatvorio vrata. Kalagan je već skočio sa kola, spreman da pomogne oko podizanja Milera na njih.

Latimer pođe brže. Sada ih više niko neće sprečiti da napuste grad. Indijanca će povesti samo toliko daleko da se ne čuje pucanj kada ga budu ubili. Čim Miler bude smešten na ranču, Latimer će se odmah vratiti da definitivno likvidira Forsajta.

XVII

Nisko pognut, Kim Forsajt side sa verande. Sačekao je da i poslednji čovek napusti ulicu i da između kuća nestane prema preriji.

Pošto su protekla dva minuta otkad je Latimer ušao u hotel, Forsajt zaključi da je to sasvim dovoljno da oni uhvate Indijanca. Obišao je zgradu i prebacio se preko ograde dvorišta, u nameri da kroz dvorišta iza kuća stigne do hotela. U daljini je video nejasne prilike gonilaca kako se kreću po ravnici iza grada, ali nikakav povik nije dolazio s te strane.

Forsajt se zaustavi i izvuče kolt iz pojasa. Sada je primetio nekakvo kretanje iz pravca štale. Odmah je prepoznao debelog Kerija Karvela i tiho ga pozvao:

— Keri.

Karvel htede da potrči natrag u štalu, ali je zastao i podigao pušku koju je nosio u rukama.

— Neću da se krijem — odvrati Karvel, a debeli obrazi mu za-

drhtaše. — Hoću da vam pomognem. Latimer je u strahu. Video sam ga kako je utrčao u hotel. Pošto se plaši, sigurno će nešto rizikovati. To bi trebalo da iskoristimo.

Forsajt je oklevao. Latimer je bio čovek koji se nalazio iza užasa debelog Karvela, čovek koji je nevidljivo teroriso jadnog čoveka i slabio mu volju. Ali sada je po prvi put Karvel zauzeo drukčiji stav prema Latimeru. Bio je to hrabar preokret, ali se Forsajt pitao da li je štalar spreman za to.

— Nemoj da rizikuješ, Keri — rekao je. — Ovako uplašeni, oni su sada opasniji.

Ali Karvel pođe pored njega.

— Tukli su me kao psa, Forsajte — promrmljao je. — Toliko su me ponizili da jednostavno ne mogu čoveku da pogledam u oči. Zar ne shvatete?

— Meni si ti potreban kao svedok, Keri. Zato želim da ostaneš živ, da bi mogao da se pojaviš na sudu.

Posle ovih reči Forsajt potrča prema hotelu, a štalar zaostade iza njega.

Stigao je do donjeg kraja hotelskog sokaka i pogledao iza ugla zgrade ne bi li video šta ima ispred njega. Hotelsko dvorište jasno se ocrtavalo na mesečini, a od Forsajta do stražnjih vrata hotela nije bilo više od tridesetak metara.

Samo što je Forsajt pošao tamo sevnuo je revolver u dvorištu, iz pravca štale. Forsajt instinktivno opali skoro istog trenutka. Čuo je kako Karvel jauče od bola. Odmah zatim osetio je udar Erikovog metka, koji ga je kao čekić pogodio u desnu nogu. To je zaustavilo Forsajta u trčanju i odbacilo ga nazad.

— Pazi! — odjeknuo je glas Indijacna Čikita, koji se nalazio

negde u senci šupe. — Ovde su još dvojica.

Forsajt sada ugleda kola i visoke prilike ljudi na kočijaševom sedištu. On se zatetura i upre svu snagu da se održi na nogama, ali ga one izdadoše i on pade na zemlju.

I to ga je spaslo. Oni sa sedišta otvoriše vatru i njihova zrna prozvizdaše mu iznad glave. Njištanje konja mešalo se sa pucnjavom. Prestravljena životinja pojuri, povukavši kola za sobom.

Sa kola sevnu revolver i Forsajt opali nekoliko centimetara iznad tog bljeska. Jedna prilika posrte na sedištu. Latimerov glas ponovo odjeknu:

— Džone, Džone!

Njegovo telo stopi se s onim drugim i Forsajt vide kako obojica poskočiše na sedištu, dok su kola vrtoglavo jurila.

Tada jedna prilika skoči sa sedišta i uz tup udarac pade na zemlju, pa se otkotrlja dalje od točkova.

— On je skočio! — viknu Čikito. — Drži ga! Sam je na zemlji!

Forsajt je uspeo da se nekako postavi u sedeći položaj. Dotle je Latimer prestao da se kotrlja i skočio je na noge.

Iza njega Čikito je stajao uspravno u kolima i zatezao uzde kako bi ih zaustavio. Sa ravnice odjeknuše povici. Čuo se bat čizama po zemlji još prilično daleko, ali jedan čovek se već pojavio na ulazu u hotelsko dvorište.

Forsajt nanišani koltom i zape oroz.

— Ne mrdaj, Latimere!

Ali bogataš podiže ruku i kolt zagrme. Njegovo revolversko zrnno prozvižda pored Forsajta. Odmah zatim ču se tup udarac o drveni zid susedne kuće. Samo što je Forsajtov kažiprst zategao okidač, prilika koja se pojavila u dvorištu viknu:

— On je moj, Kime! — Bio je to Keri Karvel, čiji je karabin sada bio uperen u Latimera. — Baci revolver, Latimere.

Latimer se okrenu prema mestu otkuda je dopro glas i prostački opsova Karvela. Ali štalar mu nije pružio priliku da opali. Teška vinčesterka u njegovim rukama sevnu. Sa svog mesta Forsajt je mogao da čuje kako je olovo udarilo u Latimerovo telo.

Bogatašu ispade kolt iz ruke i on se presavi napred. Ispružio je ruke i tako se dočekao na zemlji. Ostao je u tom položaju i s mržnjom pogledao u čoveka koji ga je pogodio.

Karvel! — uzviknuo je i pokrenuo ruku u pravcu ispuštenog kolta.

Dok se ovo događalo, Čikito je uspeo da vrati kola u dvorište, gde su već pristizali članovi potere.

— Zašto ne pucaš? — prosiktao je bogataš na Karvela. — Sada ti se pruža prilika.

— Nemoj! — doviknu Forsajt štalaru koji je već bio podigao vinčesterku. — Samo ga drži na nišanu, Keri.

— Imaš ti još mnogo da pričaš — reče Karvel i zatim viknu: — Diži se!

— Ubijte Forsajta. — vrisnuo je bogataš. — On je ubio Erika i Džona Rigena.

— Prestani da urlaš — prekide ga Karvel. — Latimer se nalazi iza svega ovoga. Po njegovom naređenju ubijeni su Ben Hunter i njegov sin Ron.

Ljudi oko Forsajta iznenađeno zastadoše. Gomila kod štale se malo razmaknu i u dvorište udoše šerif Henri Bradok i revolveraš Kalagan. Šerif pritrča Forsajtu i uperi kolt pravo u njegovu glavu.

— Ne mrdaj, Henri! — viknu

Karvel. — Ubiću te. Tako mi svega, ubiću te.

— Ako se samo mrdneš, Henri, ili ti, Kalagane, ja ću pucati — sada se oglasi Čikito. Indijanac je zaustavio kola nasred dvorišta i stajao je uspravno na njima. — Ti si učestvovao u ubistvu Bena Hantera, Henri. Miler je ubio njegovog sina.

— Ubijte Forsajta. Pobijte ih sve. — vrištao je Latimer. — Henri! Kalagane!

Latimer opsova i muklim glasom viknu:

— Slušajte Milera! — viknu Indijanac. — I on ima nešto da kaže.

— Kaži im da te je Forsajt pogodio, Mileru. Sačekao te je u zasedi i pucao.

— Ne... nije on tako učinio — odvrati ranjenik. — Pogodio me je kroz vrata štale. — Mada je Milerov glas slab, svi su ga jasno čuli. — Ja sam po Latimerovom naređenju ubio Rona Hantera. Šerif i Erik su one noći sačekali staroga Bena na drumu i slomili mu vrat... — Kada je Latimer pokušao da ga prekine, Miler kao da dobi novu snagu i snažno viknu: — Ti i tvoja prokleta zemlja... Platiao si Ringu Kondoru da ubije Pitera Kendala... Mene si ostavio da umrem. Ostavio si me kao psa.

— On laže! — vrisnu Latimer. — On laže!

— Ne laže — zagrme Karvel. — Spusti taj revolver, šerife, ili ću te izrešetati.

U dvorištu zavlada tišina. Odjednom, šerif Henri Bradok pognu ramena i kolt mu ispade iz ruke. Kalagan pogleda u njega i, pošto je oklevao samo jedan trenutak, baci svoje oružje na zemlju.

Usledila je urnebesna graja. Svi oni koji su do maločas bili uz Latimera i gonili Forsajta kao divlju zver, jednostavno pomah-

nitaše. Besni što su ovako obmanuti, oni zgrabiše šerifa i Kalagana, a nekoliko njih jedva oteše Latimera iz ruku pobesnelog Indijanca, koji je hteo da zadavi bogataša.

Forsajt ostade zaboravljen na zemlji. Ali, nekoliko trenutaka kasnije, do njega stiže Beti Brennan. Klekla je pored ranjenog Forsajta i prigrllila ga kako bi mogao da se nasloni na nju.

— Sada je sve u redu, Kime — prošaputala je. — Ostanite mirni dok neko ne dođe da nam pomogne.

— Ja ću pomoći, Beti — začu se glas Čikita, koji je sav zadihan stigao do njih. — Karvel je otišao sa ljudima da smesti Latimera i ostale u zatvor. Beti i ja ćemo ostati pored tebe.

Forsajt se osmehnu. Glava mu klonu na devojčino rame i on reče tihim glasom:

— Voleo bih da me ne pomerate odavde. Sasvim mi je dobro. Osim toga, nadam se da Blekvil od danas više neće biti grad mržnje i zločina.

Devojka i Čikito se pogledaše i njihove usne se istovremeno razvukoše u osmeh.

K r a j

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA!

KONKURS ZA VESTERN ROMAN

Redakcija VESTERN ROMANA X—100 raspisuje stalni konkurs za western romane koji će se objavljivati u istoimenoj ediciji. Rukopisi treba da su obima od oko 8 autorskih tabaka (115 do 130 stranica sa 30 redova i 60—65 slovnih mesta, novinarskog proreda, otkucani na pisačkoj mašini). Nagrađenih romana neće biti nego će Redakcija otkupiti svaki roman koji bude odgovarao njenim kriterijima, a o čemu će odlučiti posebni žiri. Rok slanja rukopisa nije ograničen. Informacije na telefon 021/623-170.

Rukopise slati na adresu:
»DNEVNIK«, Redakcija western romana
21000 Novi Sad
Vojvođanskih brigada br. 7/XII

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAZNJA!

U SLEDEĆEM BROJU

H. Tejlor

OBEĆANA SMRT

**Prvo je pogledao kolt, a zatim je popio
čašu viskija, da bi se malo smirio i
izdao naređenja Bleku i Darbiju. Plan je
bio jednostavan. Njih dvojica će se
napiti, žestoko posvađati i potući.
Privući će pažnju prisutnih, a za to
vreme će se Ford uvući u lokal, i ubiti
Harta....**

JUGOBANKA

**DODITE
DA SE DOGOVORI**

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128072